

ИСТОРИИТЕ НА ГОСПОДАря ДИ
ПРИКАЗНА ФАНТАСТИКА

ЛЕГЕНДА ЗА КАМЪКА

БЕЛГАРТ
БЕЛГАРТ

БАРИ ХЮГАРТ

Бари Хюгарт

Легенда за камъка

Встъпление

Господарят Ли винаги заделя деня джен ву за моите литературни начинания. Бе ми приятно да установа, че студеното и дъждовито време не подходдаше за други занимания освен свързаните с писането.

– Излагането на спомени наистина се отразява чудесно на краснописа ти, Воле – каза той. – Бих си позволил обаче да поставя под въпрос съдържанието им. Защо си решил да наблягаш именно върху редките случаи с мелодраматично звучене?

Едва се въздържах да не му отвърна, че това можеше да се каже за всички епизоди от съвместната ни дейност.

– Заложил ли човек върху сензацията, спестява си потребността да мисли. Освен това, създаваш впечатлението, че съм безскрупулен и склонен към насилие. Това обаче е вярно само за моментите, когато проявата на тези качества е била наложителна – продължи господарят. – Защо не опишеш някой от случаите, протекли в спокойна и разтоварваща обстановка? Случай, изискал преди всичко философски подход към него?

Почесах носа си с проскубаната си четчица за писане и се опитах да се сетя за такъв случай. Успях единствено да си изцапам ноздрите с туш.

– Ши ту чи – промълви Господарят Ли. Не можах да повярвам на ушите си.

– Искаш да опиша тази невероятна бъркотия? – попитах го с приглушен глас. – Почитаеми учителю, та ти знаеш много добре, че тази история насмалко не ме сломи, и...

– Ши ту чи – повтори той.

– Та как мога да опиша легендата за камъка? – изплаках. – Преди всичко, не мога да разбера къде започва. На второ място, не съм сигурен дали има край. На трето място, дори и да успея да го разбера, не бих имал полза от това, след като не съм в състояние да определя началото. Господарят Ли мълчаливо ме изгледа.

– Момчето ми, друг път не произнасяй подобни слова. От тях човек може да се изприщи и да получи постоянни тикове на лицето.

– Разбирам, учителю – съгласих се.

– Започни с излагането на началото, както ти си го разбрал. Сетне продължи със средата, изкарай я докрай и тогава спри – поясни

Господарят Ли и се отправи някъде да пиянства, оставяйки ме насаме с моите страдания.

Какво мога да разкажа за случая с камъка? Единственото, което си спомням с положителност, е денят, в който се заехме с него. Бе дванадесетият ден от седмата луна на 3339 – та година на Змията /650 – та година преди Христа/. Спомням си това много добре, защото имах предчувствието, че ще се случи нещо вълнуващо и бях започнал да преглеждам календара в търсене на обещаващи дни. Всъщност не бях чак толкова настроен да издирвам предсказания обаче ме беше разтревожило състоянието на Господаря Ли. Цял месец не бе в настроение. По цели дни не се занимаваше с нищо и пиянстваше до загуба на съзнание, а пък когато бе трезвен, прикрепяше към стените на колибата си рисунки на висши държавни сановници и сетне се забавляваше, хвърляйки ножове по тях. Не ми казваше нищо за възрастта си обаче бе стар, невероятно стар. Толкова стар, че бях започнал да се боя дали няма да умре, преди да ни се е случило отново нещо интересно.

Тъй като не можех да си позволя услугите на някой порядъчен предсказател на съдбата, наложи ми се да гадая сам с помощта на таши, за да се опитам да разбера дали предчувствията ми не ме мамят. Това означаваше, че можех да получа само един от следните шест отговора: „величествен покой и щастие“, „малко търпение“, „скорошна радост“, „разочарование и дрязги“, „лош късмет“ и „загуба и смърт“. Боях се да не предизвиквам гнева на боговете и си опитвах късмета само веднъж дневно. На осмия ден от седмата луна сърцето ми се сви, когато прочетох „загуба и смърт“. На деветия опитах пак и отговорът бе отново „загуба и смърт“. Същите думи се появиха и на десетия, и на единадесетия ден. Уплашен, отидох да се помоля в храма Куан Ин, но и Богинята на милосърдието не можа да ми помогне. Тъкмо бях прочел отново думите „загуба и смърт“ в сянката на нейната статуя в момента на изгрева на слънцето иззад градските стени, когато чух откъм улицата на Господаря Ли да се донасят жаловити вайкания и зловещото кънтене на Гонга на мъглите.

С очи, плунали в сълзи, се затичах към дома ни. В устрема си съборих Мин Номер Девет и насмалко не стъпках скъпите и крехки благоуханни пръчици – „пръстите на Буда“, които той току-що бе купил. Мин не ми се разсърди и погледът му продължи да е все така щастлив. Проумях причината за това едва когато разбрах, че вайканията и звукът на гонга се разнасят не откъм колибата на Господаря Ли, а от дома на стария Мин, прадядо на младия и отвратителен тиранин, най-сетне имал

добрината да издъхне. Господарят Ли си беше жив и здрав и дори се почувства достатъчно добре, за да покани същата вечер гости в своята колиба.

Решението за това бе взел внезапно. Мъжката част от компанията бе подбрана от една кръчма, а дамите бяха актриси от една трупа на театъра Юан Пен, където се говори на неприличен език. Винаги бях предпочитал театъра Юан Пен пред операта Ца Чу и всичко беше наред, ако се изключи котката на семейство Мин. Бяха вързали клетото животно за ковчега на стареца с надеждата то да прогони злите духове, които евентуално биха се опитали да откраднат от трупа неговата чувстваща душа „по“, докато личността му „хун“ пътува към Ада. Това ми се видя ужасно. Да бяха вързали куче – добре. Всички обаче знаят, че скочи ли котка върху ковчега, трупът може да се изправи, да излезе от него и да стори какви ли не поразии. Самата котка очевидно също споделяше моите опасения, защото мяучеше отчаяно. Един от гостите, човек с подпухнало лице, когото не познавах, предложи да започнем игра на зарове – „Девятка и небеса“. Дамите очевидно вече си бяха пийнали, защото решиха да заглушат мяукането с неприлични песни от класическия фарс „Веселият танц на госпожица Лу“. Тъкмо тогава се появи буря. Силен вятър започна да вие страховито в тон с котката и след малко в покрива се появи отвор с широчина около стъпка. Взех падналото оттам парче сламена рогозка, помолих дамите да поемат кухнята и излязох навън, за да поправа покрива.

Взех още малко върви, чук и гвоздеи, покатерих се на носещата греда на покрива и започнах да се придвижвам към отвора. Дамите се опитваха да надвият шума с песните си обаче вятърът, мяукането и глъчката на играчите се чуваха отчетливо.

– Червен чук оправа всичко – извика човекът с подпухналото лице. Това означаваше, че му трябва да изкара повече от петица и единица.

– А-ууу – изстена вятърът.

– Мяууу! – измяука котката.

– На път за Небесата съм с еднокрака седморка! – изкрещя радостно играчът, току-що изкарал шестлица и единица.

Придвижих се още напред и внимателно отпуснах тежестта си върху една странична бамбукова греда. Оказа се устойчива. Извадих връвта и започнах да меря дупката. Дамите подеха нова песен и си спомних за слуховете, че немало самоуверени мандарини намерили смъртта си вследствие на твърде продължително слушане на песни от репертоара на театъра Юан Пен.

„Поживей си, докато си млада, мила, че хубостта бързо вехне.
Момиченцата бързо стават девойки, но лесно се старее.
Дорде се усетиш, месата ти провисват и хубостта угасва.“

Реших, че им трябва само още две-три кани вино, за да се отпуснат напълно. Не ми се искаше да изпусна този миг.

– Аууу! – изстена вятърът.

– Мяууу! – измяука котката.

– Видяхте ли какво стана? – продължи да крещи радостно щастливият комарджия. – Изкарах Тигрова глава! Пари, пари, пари!

Найде в далечината дочух гласа на градския вестоносец, съобщаващ, че е настъпил вторият час на плъха. Бе започнал новият ден. Без да зная защо, автоматично взех няколко гвоздеа, преброих ги, добавих числата за луната, деня и часа и се заех за сетен път с гадаене. Започнах да броя на горните шест стави на трите средни пръста на лявата си ръка.

Пръстът ми се спря отново на пагубната шеста става.

– Пак ли загуба и смърт? – прошепнах.

Какво можеше да означава това? Не ще и дума, че пророчеството се бе сбъднало, но за стария Мин. Дали пък не се бе измъкнал от ковчега? Бързо се спуснах надолу и надникнах през прозореца на Мин, за да видя дали проклетата котка не се бе покатерила на ковчега. Капакът си беше на мястото, а предсказанието отново вещаеше смърт. Какво можеше да означава това? Нещо никак, ама съвсем никак, не беше наред. Реших да се опитам да разбера какво беше то.

Котката и вятърът продължаваха да нарушават нощната тишина със своята серенада. Колибата се бе смълчала и не се чуваше и звук. Бързо се завърнах на мястото си и надникнах през отвора. Невероятният късмет на комарджията с подпухналото лице, разгромил двойните петици на съперниците си със съчетание от петици и шестици, очевидно се бе изчерпал. Един камшик за магарета току-що с рязък шум се бе увил около дясната му ръка и разкрил кожената фуния, прикрепена за нея. Заровете, които той бе подменил с фалшиви, се изсипаха на пода. Аз тъпо съобразих, че и с истинските той щеше пак да спечели. Показваха две шестици.

За свое нещастие глупакът реши да опита нещо по-опасно дори и от играта с фалшиви зарове. Дръжката на камшика бе в лявата ръка на Господаря Ли и мошеникът нямаше как да не забележи, че очите на стареца като че се бяха превърнали в ледени кристали. При все това присегна в пазвата си с лявата ръка и несръчно измъкна оттам нож. Нямаше

никакви шансове, разбира се. Преместих се светкавично между две по-леки греди и пропаднах в стаята с изящството на бивол, стъпил върху тънък речен лед. Бях се прицелил добре и се стоварих върху лявото рамо на глупака. Бях обаче закъснял. Когато се изправих на крака от мен започна да се стича нещо червено.

– Съжалявам, Воле, но този свински син се опита да ме нападне – рече Господарят Ли, гледайки с отвращение към тялото.

Искаше да каже, че човекът би трябвало да позволи да бъде убит по правилата, а не да се извърща така, че ножът, хвърлен от Господаря Ли, да среже вратната му артерия. Това бе убийство. От начина, по който човекът бе извадил нож, Господарят Ли не можеше да не е разбрал, че пред него се намира жалък любител. Не можеше и да не знае, че аз ще съм се стоварил върху глупавата му глава още преди да е направил и две крачки. Старецът ме погледна не без известно смущение, разтвори ръце, сетне сви рамене и ме придружи извън къщата, където отидох да взема повечко слама. Удивително е колко много кръв може да съдържа човешкото тяло. Щяха да ни потрябват поне четири наръча слама, за да почистим езерото, образувало се на пода.

Поне нямаше гости, които да ни досаждат. Присъстващите бяха изчезнали мигновено. Само след половин час щяха да разполагат със свидетели, готови да се закълнат, че в същата нощ са ги видели да поднасят приношения пред разположения на другия край на Пекин храм на Чу Чуан Шен, покровител на свинските касапи.

Господарят Ли коленичи до тялото.

– Нямам представа кой е – промърмори той. – Видях го в питиепродавницата и ми се стори, че отнякъде го познавам. Затова го и поканих.

Нямаше как да определим самоличността на убития. Поясът му бе натъпкан със златни монети. Господарят Ли огледа обезцветените нокти на пръстите му и каза, че е работил с киселини. Нямаше обаче вид на алхимик. В един таен джоб откри кесия от свинско черво, от която при натискане започнаха да излизат тънички облачета от някакво сиво вещество. Господарят Ли изсвири от удивление.

– Това е цяло състояние, Воле – каза. – Това е Дяволски чадър на прах, при това изключително чист, доколкото мога да преценя. Може и да не е най-хубавият, но е най-скъпият наркотик, който познавам. Направен е от лин чи, а гъби като тях не се срещат в естествено състояние в Пекин поне от сто години.

Не откри нищо друго интересно. Котката на Мин и вятърът отново ме приветстваха, когато излязох навън с бледия обезкървен труп на

рамо. Студеният въздух носеше уханието на дъжд. Малки черни облаци прекосяваха небето, а звездите примигваха като милион светулки. Луна-та наподобяваше жълтото платно на кораб, устремил се през синьо-черен океан към огромните облачни планини на запад, прерязвани от светкавици.

Никой не видя как влязох в изоставения от контрабандисти тунел, започващ от улицата, преминаващ под градското сметище и водещ към канала. Когато стигнах до него, небето вече бе почти напълно покрито от облаци и едва успях да различа кея и тъмната вода. Наблизо имаше големи камъни. Прикрепих няколко от тях с въже към краката на трупа и го положих във водата. Той безшумно изчезна под повърхността и отиде да прави компания на други.¹

Инцидентът бе приключил. По негласна договореност с Господаря Ли никога повече в разговорите си не засегнахме случая с мошеника, опитал се да мами в играта на зарове. Оставих поправката на покрива за следващия ден и уморено се отпуснах върху сламеника. Господарят Ли се зае с още една кана с вино и се вслуша в ромоленето на дъжда, сребристи капки от който падаха през двата отвора на покрива. При нозете му се образува малка локва. Последното нещо, което видях преди да затворя очи, бе как старият мъдрец се е втренил в отражението си в дъждовната локвичка, блестяща като сребро на светлината на кандилото.

Събудих се с чувството, че се е случило нещо странно, сякаш през нощта някой бе снел някаква тежест от мен. Усещането ми, че предстои да се случи нещо важно, бе още по-силно от преди. Този път обаче очаквах да е нещо хубаво. Реших, че избликът на гняв на Господаря Ли, по време на който той извърши убийство, е изиграл ролята на някакво необходимо пречистване, макар и да не можех да си обясня защо. Както винаги в подобни случаи, той бе започнал да стене под тежестта на утринната светлина. Опитах се да облекча махмурлука му с помощта на топъл компрес от нарязаните корени на джинджифил. Ефектът му обаче не се почувства бързо, тъй като настроението на стареца си остана кисело.

Утрото бе потънало в ситен дъжд и мъгла. Когато наближи часът на козата, Господарят Ли скочи, грабна палтото и шапката си срещу дъжд

1. Смищълът на тези думи не е ясен, макар и да звучат тревожно. Както е известно, томовете от втори до пети на пълните спомени на Вол Номер Десет бяха иззети и изгорени от имперската цензура. Макар и да се твърди, че тук-таме са оцелели отделни екземпляри от тях, това не е доказано.

и се отправи към питеепродавницата на Едноокия Вон. Това бе лош знак, тъй като Ли Као много добре знаеше, че прословутият букет на виното на Вон се дължеше на настойка от смачкани хлебарки. Продължаваха да съм обзет от чувството, че на стария човек предстои да се случи нещо изключително значимо и с удоволствие го придружих до личната му маса.

Господарят Ли се настани там с вида на човек, поел петдесет литра Огнена течност и готов да се взриви. Всичко това е единственото, което знам с положителност за странния случай с ши ту чи. Не разбрах нищо от нещата, които последваха. Признавам, че навярно не съм успял да доловя някои важни нюанси на събитията, та да мога да отделя същественото от несъщественото и да разбере какво всъщност става около нас.

Господарят Ли ми бе казал да започна с излагането на началото, да продължа със средата, да я изкарам докрай и тогава да спра. Тъкмо това и ще сторя с надеждата, че някой любезен читател може би ще проумее какво се е случило и ще ми го обясни в писмо.

Глава 1

Едноокият Вон и любезната му съпруга Дебелата Фу бяха положили много труд, за да спечелят репутацията на съдържатели на най-лошата питеепродавница в цял Китай. Благодарение на това се радваха на клиента, предизвикваща завистта на цялата империя. И този ден тя се бе събрала там в пълния си състав: монаси и свещеници разменяха мръсни анекдоти с джебчий и главорези, изтъкнати представители и представителки на поетичните и артистичните среди флиртуваха с хубави момичета и момчета, докато високопоставени държавни чиновници играеха на карти със сутеньори. Имаше и видни книжовници, на които виждах единствено широките лакирани шапки, защото собствениците им бяха коленичили, за да играят на зарове с осквернители на гробници. Откъм едната стена бяха разположени покрити със завеси сепарета за аристократите. От време на време нечия ръка с лакирани нокти разгръщаше завесите, за да огледа по-добре развлеченията на простолудиято. От клиентите можеше да се очакват всякакви лудории, поради което Едноокият Вон непрестанно патрулираше из помещението, хванал чорап, пълен с пясък, в ръка, докато Дебелата Фу му изпращаше сигнали с подсвирквания.

Тя познаваше всички важни и всички опасни гости. Когато Господарят Ли влезе в кръчмата Дебелата Фу изтананика няколко ноти от известна песенчица, посветена на него – „По-скоро огънят ще замръзне и луната ще изгори преди Ли Као да се завърне към добродетелта“.

Както вече казах, очаквах едновременно Господарят Ли да избухне и предчувствията ми да се сбъднат. След миг завесите на едно от сепаретата на аристократите се разтвориха и реших, че мигът е настъпил. Девојката, излязла оттам, бе едно от най-красивите създания, които бях виждал. Вероятно бе принцеса и при това се запъти направо към нашата маса. Бе облечена с наметало с цвета на пчелен мед от екзотична тъкан и имаше пояс от кожата на сребърни катерици. Дългата ѝ цепната туника бе направена от най-скъпата коприна – „Ледена белота“, която губи блясъка си само десет минути, след като се изложи на слънце. Синята ѝ шапчица бе обсипана с бисери, а сините ѝ чехли – везани със злато. Придвижи се към нас съвсем безшумно, също като прекрасен малък облак.

Когато се доближи съвсем плътно до мен, видях, че красивите ѝ

очи бяха изпълнени с лудост. Заех веднага обичайната си отбранителна позиция от лявата страна на Господаря Ли, за да оставя простор за ръката, с която той мятеше ножове, но момичето не ни обърна внимание. Премина покрай нас като благоуханно видение. Господарят Ли също бе забелязал огнените искрици в широко разтворените ѝ очи, както и неестествено разширените им зеници.

– Надрусала се е до ушите – отбеляза.

Имаше предвид действието на гъбите, предизвикващи халюцинации. Гъби, толкова опасни, че продажбата им бе забранена. Дебелата Фу явно бе стигнала до същия извод, защото започна да тананика песенчицата „Червените ножове“ и Едноокият Вон бързо се устреми към нас. Принцесата се бе доближила до маса, от която надут чиновник, накичил на шапката си цели девет копчета, означаващи неговия ранг, наблюдаваше надменно радостите на простолудието. Девойката му се усмихна така красиво, че затаих дъх. Сетне пхна нежна ръка под наметалото си. Пясъчният чорап на Вон достигна тила ѝ тъкмо в момента, когато върхът на острието на нейната кама се бе доближил на косъм от гърлото на чиновника. Принцесата се свлече на пода с изяществото на падащ лист, а един книжовник откъсна за миг поглед от заровете.

– Пак успя да я улучиш, Вон – рече.

– Един ден може и да не успее – отвърна мрачно Вон. Важният чиновник стрелна с поглед красивото тяло в краката си, и когато видя на кого принадлежи, позеленя от ужас.

– Буда да ми е на помощ! – изкряка той и излетя от заведението така бързо, че забрави кесията си на масата. Представителите на простолудието я прибраха и си разделиха съдържанието ѝ. Вон повдигна тялото на девойката и го изнесе през една странична врата. Там двама лакеи с ливреи го поеа и положиха върху носилка, обвита с коприна.

Реших да не мисля повече за предчувствията си.

Лицето на Господаря Ли бе станало мораво.

– В ужасен свят живеем, Воле – каза. – Това изящно момиче бе Господарката Ху, една от трите най-добри поетеси на империята. В една цивилизована епоха тя би се радвала на награди и почести и би била превъзнасяна до небесата. За съжаление, живеем в неоконфуциански времена.

Удари така силно с юмрук по масата, че каната с вино подскочи във въздуха. Успях да я уловя преди съдържанието ѝ да се разплиска и да прогори дупки върху наметалото му.

– Лъжа и измама, Воле! – извика господарят Ли гневно. – Страната

ни е така деградирала, че най-ценните прояви на нейното изкуство се фалшифицират. Неоконфуцианците не могат да се примирят с факта, че носител на такъв огромен талант е именно жена и не се колебаят да се възползват от контрола си върху имперската цензура и издателската дейност. Великодушно дадоха съгласие да издадат стиховете на тази дама, а тя, след като ги видя отпечатани, прочете с удивление, че се приписват на Ян Ван Ли. Това бе действително хитър ход от тяхна страна – по този начин намекнаха, че някой се опитва да подражава на истински мъжки поетичен стил. Като обявиха истинските стихове за фалшиви, лишиха Господарката Ху от самоличност. Тя оттогава се измъчва с наркотици и се опитва да пререже гърлата на неоконфуцианците, но за съжаление те са твърде много. В крайна сметка именно те ще победят. След време тя ще започне да мисли, че действително не съществува, а е чайник или някаква друга подобна вещ, ще я приберат в лудница, а главният неоконфуцианец тихомълком ще обсеби авторството на нейната поезия.

Изпи остатъка от виното си на една глътка и даде знак на Дебелата Фу да му донесе още.

– Изживяваме последните дни на една велика някога цивилизация, момчето ми – рече мрачно. – Всичко е прогнило, но отвън му поставят фалшива позлата, така че да не личи. Не след дълго вятърът ще разруши всичко и след като прахът се слегне ще се види, че там, където някога е съществувала велика империя, е останало само ято прилепи, излитащо от отвора на пещерата си.

Ли Као бе подтиснат, но моето настроение бе приповдигнато. Вече бях уверен, че предчувствията ми са били основателни, но просто не бях съобразил да ги отнеса към друг човек. В този миг чух глас, изпълнен с ужас. Някой си проправяше път през навалищата, повтаряйки все едни и същи неразбираеми думи. Дори Господарят Ли повдигна поглед от чашата си и се вслуша в тях.

– Любопитно – рече той с леко оживление. – Човек не всеки ден има възможността да чуе някой да пее на древен санскритски. Това е Великата молитва на Сутра: „Гяте, гяте, хараг яте, харосогате, бочи, совака.“ Превежда се като „всичко вече е отишло отвъд, и то безвъзвратно. Събудих се, за щастие“. Доказано е, че непрестанното повтаряне на тази молитва действа успокоително, макар и никой да не може да обясни защо.

След това съзрях притежателя на гласа и изпитах разочарование. Бях очаквал да видя някакъв варварин с дивашки поглед, а пред очите

ми се изправи най-обикновен будистки монах. Дребничък и блед, изглеждаше уплашен до смърт и погледът му отчаяно блуждаеше. Най-сетне успя да го спре върху Господаря Ли, очите му се втренчиха в него, падна на колене и започна усилено да се кланя. Издаде някакъв звук, подобен на бръмчене.

– Ако прекратите своите опити да пробие дупка в пода с брадичката си, може би усилията ви да говорите членоразделно ще се увенчаят с по-голям успех – рече Господарят Ли не без известна любезност. – Защо не се изправите и не опитате отново?

Монахът се изправи на крака и продължи да се кланя с насечените движения на бръмбар.

– Нима наистина имам честта да разговарям с великия и могъщ Господар Ли? – изписка той. – С най-първия сред книжниците и търсачите на истина в цял Китай?

Господарят Ли пренебрегна комплиментите и махна скромно с ръка.

– Фамилното ми име е Ли, а собственото ми име е Као. Имам лек недостатък на характера – представи се той. – А това е моят почитаем бивш клиент, а днес – помощник, Вол Номер Десет. Да не би да имате някакъв проблем?

Монахът се опита да покаже някакво подобие на самоконтрол.

– Уважаеми господине – поклони се той, – аз съм нищожният абат на жалкия манастир в Долината на скръбта. Дали сте чувал за нашата долина?

– Та кой не е чувал? – отвърна Господарят Ли. Аз например не бях чувал.

– Цели векове живяхме в мир, обаче неотдавна един от моите монаси бе убит по ужасяващ и невероятен начин – рече абатът с треперещ глас. – Някой нахълта с взлом в нашата библиотека, а с дърветата и останалите растения се случиха неща, които не са за вярване.

След известно време монахът с усилие произнесе още няколко думи.

– О, Господарю Ли, Смеещият се княз е излязъл от гроба си! – прошепна.

– А, той открай време се заканвал, че ще се върне сред хората, но май не е бързал много-много – отвърна спокойно Господарят Ли. – Та колко време изкара в гроба си този свински отрок от благородно потекло? – попита.

– Седемстотин и петдесет години – прошепна монахът. Господарят

Ли си наля още вино.

Князете нямат вкус към точността – отбеляза той. – Кое ви кара да мислите, че този е решил да възобнови игрите си?

– Видяли са го. Дори самият аз го видях да танцува и да се смее на лунна светлина заедно с престъпните си съучастници. Когато открихме тялото на Разногледия брат, от изражението на лицето му стана ясно, че и той преди смъртта си е видял Смеещият се княз. В ръката си бе стиснал ей това нещо, а при огледа на библиотеката установихме, че ръкописът е бил откраднат.

Абатът стеснително подаде на Ли Као къс от древен пергамент. Господарят Ли го стрелна с небрежен поглед, но след това застина. Нито един мускул на лицето му не трепна, но пулсът ми се учести. Знаех много добре какво изпитва, когато тялото му застива като камък, а очите му така потъват в бръчките, че лицето му започва да прилича на релефна карта на Китай.

– И какво още има? – попита спокойно Господарят Ли. Дребничкият монах беше сякаш пред припадък. Беше си спомнил нещо, от което очите му изпъкнаха, а гласът му почти заглъхна.

– Имаше и звук – прошепна той. – Не ми е по силите да го опиша. Половината от монасите не го чува, но тези, до които той достигна, изгубихме волята си. Почувствахме, че сме длъжни да се отправим към източника му. Станахме свидетели на опустошение, което е трудно да се опише с думи. Звукът изглеждаше небесен, но опустошенията, които причини, трудно могат да се опишат с думи. Още тогава разбрах, че трябва незабавно да потърся най-големия разрешител на загадки в цялата империя.

Господарят Ли погледна опаката страна на парчето пергамент.

– Какво бихте могли да ми кажете за откраднатия ръкопис? – попита.

Абатът поруменя.

– За мое съжаление, не съм книжник. Не успях да разбера и дума – отвърна смирено. – Разногледият брат бе наш библиотекар. Той каза, че ръкописът е древен, но без особена стойност. Окачестви го като куриоз, който вероятно е трябвало да бъде пояснение към някакъв разказ.

– Какви бяха размерите му?

Монахът ги показа с ръце. Излезе, че свитъкът е бил дълъг около две педи и дебел около един пръст.

– Какво стана с тялото на Разногледия брат?

– В зимника ни бе останал малко лед, така че наредих да положат

тялото му върху него – отвърна абатът. – Почитаеми господине, нашето братство е бедно, но вие навярно ще да сте чувал за княз Лю Пао. Веднага му изпратих писмо и той ще ни посети. Уверявам ви, че той ще заплати толкова, колкото...

Господарят Ли го прекъсна с жест.

– Това може би няма да е необходимо. Какво бихте рекъл, ако ви предложи своите услуги, като и разходите ми бъдат за моя сметка, само срещу този къс от ръкописа?

– Съгласен съм – извика абатът.

Вестта, че Господарят Ли ще се заеме със случая, имаше чудотворни последици. Малкото човече веднага се подмлади с двадесет години. Подробностите бяха договорени за броени минути. Абатът щеше да се завърне веднага в манастира си, а Господарят Ли щеше да се отправи към Долината на скръбта на следващия ден. Абатът си разкървави носа, когато на прощаване започна отново да бие чело в пода, но лицето му засия, след като се отправи към своите монаси с добрата вест. Господарят Ли го изпроводи с благожелателен поглед.

– Е, Воле, какво ще кажеш за тази история? – обърна се той към мен.

Очевидно имаше предвид парчето ръкопис, макар и чудесно да знаеше, че няма да ми е по силите да го разбере. В състояние съм да разчета единствено най-прости текстове, а този беше изписан със стенографските знаци, използвани от учените, при това от древните учени. Свих рамене.

– Това е фалшификат – рече щастливо Господарят Ли. Гледаше парчето почитателно. – Обаче толкова велик фалшификат, че би трябвало да му се издигне храм, в който да го възхваляват с молитви, удари на гонг и кадене на тамян. Монахът, който го е открил, е бил убит. Да бъде благословен този лед! – възкликна Господарят Ли. – Ако има някаква справедливост, десният бял дроб на Разногледия брат би трябвало да е напълнен с тор от як, а левият – с вулканическа пепел. Би било редно червата му да бъдат обвити с отрязаните плитки на млади монахини, а върху черния му дроб да се изпишат Седемте светотатства на Цзао Цзао. Момчето ми, не след дълго ще направим най-прекрасната аутопсия на света.

Не ми се вярва да има въобще прекрасни аутопсии, но не възразих. В очите на Господаря Ли отново бе пламнал някогашният огън, а пък аз се чувствах като стар боен кон, призован под знамената. Едва се удържах да не зацвиля и да потропам с крак.

Глава 2

Дъждът бе спрял почти напълно и небето бързо се разведряваше. Денят обещаваше да бъде хубав и с достатъчно облаци за един красив залез. След алкохолните изпарения в кръчмата на Вон чистият въздух ме опияни. От дъжда улиците бяха станали хлъзгави, така че натоварих стареца на гърба си по обратния път към Улицата на мухите. Винаги правя това, когато вървежът му е затруднен. Малките му крачета спокойно се наместват в джобовете на наметалото ми, а и самият той не тежи повече от дете.

Улиците бяха опустели и това беше добре. Намирахме се в частта от града, наречена Небесния мост, където улиците по правило са изпълнени с господа с белези по лицето, разговарящи помежду си на беззвучния език на тайните дружества, сиреч с бързи движения на пръстите под пешовете на наметалата си. Небесният мост също така е мястото, където се изпълняват публично смъртните присъди. Говори се, че когато бие третата камбана човек може да види множество призраци, накацали като лешояди върху Стената на плача зад ешафодите. Това, че са им отрязали главите, не се е отразило благоприятно върху техния нрав. Казват, че никой не вижда повече милозливите минавачи, решили се да стъпят в сянката на стената, привлечени от детски плач или женски вайкания. Небесният мост ме кара да се чувствам нервен и заради това ми стана приятно, че единственият човек, когото съзрях, беше монах. Добросъвестно тракаше с риба, изрязана от дърво, макар и да не беше ден за събиране на милостиня.

– Настъпи вторият час на козата! – крещеше силно той. – Банкетът на губернатора е отменен, обаче ще се състои рецитал на каменните камбани в храма на Конфуций. Западният мост е затворен за движение и нарушителите ще бъдат глобени. Откъм изтока се задава нова буря, но западният хоризонт е чист.

Огледах се. Реших, че монахът е смахнат. Изтокът беше ясен, а се бяха струпали облаци именно на запад.

Господарят Ли ме сръга в ребрата и ми посочи нещо. Откъм изток се задаваше патрул на градската стража. Погледнах нагоре и видях няколко господа, покатерили се на покрива на сарафницата на Мен. Крадците махнаха с ръка на монаха и изчезнаха в западна посока.

– Небесен мост, не ще и дума – въздъхнах тихо. Господарят Ли

стрелна с поглед монаха, когато минахме покрай него.

– Това е А Сун от Чао Чин – рече той замислено, – от бандата на Пурпурното цвете. Какво ли правят...

Не довърши мисълта си и започна тихичко да се смее.

– Воле, какво надушваш?

– Надушвам миризмата на влажна пръст, борови иглички, свинска мас, магарешки тор и благовония от Дома за веселба на Майка Хо – отвърнах.

– Грешеш – възрази добродушно Господарят Ли. – Усещаш уханието на съдбата. Съдба, която ни приближава с нежната стъпка на прехранен слон. Спомняш ли за какво ти говорех в кръчмата на Вон преди да ни прекъснат?

– Говорехте за лъжата и измамата, почитаеми учителю. Казахте и нещо за това как нашата упадъчна цивилизация ще бъде издухана от вятъра.

– А пък предната нощ бях принуден да убия човек. Като направих оглед на тялото му, открих, че по краищата на пръстите му има следи от киселини, а в джоба си държи прах от „Дяволски чадър“. После някой даде наркотици на Господарката Ху и милото момиче реши да пререже гърлото на един мандарин. Сетне се появи монах, донесъл ни най-големия фалшификат на света, а преди малко видяхме как няколко разбойници от Чао Чин обират сарафницата на Мен. Събери всички тези факти в едно и ще видиш, че това е съдбата – завърши уверено и в същото време донякъде озадачено Господарят Ли. – Чакай първо да се отбием до едно място.

Пекин не е красив като Чанян, Лоян или Ханчжоу, но неговият Парк на огнените коне е прелестно място, особено след дъжд, когато въздухът е изпълнен с уханието на борове, тополи и брези. Господарят Ли ми заръча да се отправя към Окоето на спокойствието, което за мен не е най-приятното възможно място. То е малко кръгло езеро, около което се събират старите грешници, замислили се в последния момент за спасението на душите си, и разговорите им не са такива, че да повдигат настроението. Поради някакви неизвестни причини старците бъркат светостта със старческото оглупяване и диалозите им се състоят от звуците „гу-гу-гу“, съчетани с кратки и боязливи поглеждания в посока към небесата. Според мен се опитват да покажат, че са безобидни хора. Освен това, следват примера на блажения Чан Тайкун и седят около брега на езерото с вдици в ръце, като внимават кукичките да не са на по-малко от три стъпки над повърхността. Чан Тайкун много обичал

риболова, но отказвал да отнема всякакъв живот и заявявал, че ако една риба иска да се самоубие и да скочи три стъпки над водата, отговорността за това вече е изцяло нейна. Въртящите се наоколо продавачи на червеи се радват на добър оборот. Старите разбойници купуват с цели шепи от тях и демонстративно поглеждат към небесата, когато ги пускат на свобода. От тази гледка кожата ми настръхва.

Господарят Ли ме накара да обиколя езерото, докато най-сетне намери човека, който му трябваше. Слезе от гърба ми и се приближи към един кандидат за светец, приличащ на жабок. Човекът бе сложил върху ушите си две малки кожени чашки, прикрепени с превръзка. Господарят Ли я развърза. Взех една от чашките и я доближих до ухото си. От нея се разнесе чудното цвърчене на Златните звънчета – дребни щурчета от Сучжоу, които свирят толкова красиво, че знатните дами ги държат в малки кутийки до възглавниците си, за да ги приспиват.

За Златните звънчета се твърдеше освен това, че внушават добродетелни мисли. Жабокът очевидно се нуждаеше от такива. Най-учтиво повдигнах две старчета, за да освободя място за Господаря Ли до жабока.

– Гу-гу-гу? – попитаха старчетата.

– Гу-гу-гу – отвърнах им.

Воднистите изпъкнали очи на жабока бавно се насочиха към Господаря Ли.

– Не съм аз – промълви старецът.

– Имам десет свидетели – отвърна Господарят Ли.

– Лъжат. Нищо не можеш да докажеш.

Жабокът отново се втренчи във въдицата си. Стиснатите му устни издаваха решителност. Стори ми се, че Господарят Ли трудно ще измъкне нещо от него.

– Завиждам ти, Сян – рече тъжно Господарят Ли. – Така блажено си се замислил за своя бъден живот, че си обърнал гръб на сегашния. Решил си да пренебрегнеш дори такова едно светско удоволствие, като добруването на твоя род. Твоят племенник нали се казва Чен? Чен от Чао Чин? Това момче има бъдеще. Чувам, че му потръгнало много в търговията с наркотици. Че е завзел практически целия пазар на „Дяволски чадър“ и на „Светкавици“.

Жабокът продължаваше да гледа пред себе си.

– Чувам освен това, че заделя част от печалбата, за да може да стане пълноправен член на съвета на Пурпурното цвете. Предвидливо момче! – продължи Господарят Ли с възхищение. – Казвам ти, че ще отиде

далеч, защото знае какво да прави с парите си. Снощи например се запознах с един прекрасен човек, който носеше цяла туба с „Дяволски чадър“ на прах в джоба си. Съобразих, че странните петна по краищата на пръстите му може би се дължат на това, че търгува с монети. Сетих се, освен това, че го бях срещал в сарафницата на Мен. Нищо чудно човек като него да е знаел много тайни, включително и какво се крие в мазето ѝ. Знаеш ли какво видяхме, когато идвахме насам? Видяхме как бандата на Пурпурното цвете разбива сарафницата на Мен. Останах с чувството, че не се опитвах да открадна нищо. Целта им май бе по-скоро да привлечат вниманието на съдиите върху нещо странно.

Въдичата започна да трепери.

– Всички знаят, че сарафницата на Мен е само прикритие за фалшифицирането на монети – рече замислено Господарят Ли. – Казва се, че същинският ръководител на това начинание е вторият заместник-министър на финансите. Знаеш ли кого видяхме в кръчмата на Едноокия Вон? Видяхме млад човек, очевидно, имащ достъп до всякакви наркотици. Станахме свидетели на това как той поднесе малко отбрани „Светкавици“ на Господарката Ху и сетне прошепна нещо на красивото ѝ ухо. Е, познаваш Господарката Ху. Я познай към кого се отправи тя с красивата си малка кама? Позна! Отправи се точно към втория заместник-министър на финансите. Струва ми се, че няма да запази за още дълго време длъжността си на крал на фалшификаторите. Никак не бих се учудил, ако тя се заеме от будния ти племенник с помощта на неговите приятели. Стига, разбира се, някой преди това да не отреже главите им. Жабокът отпусна въдичата си във водата.

– Ли Као, нали няма да сториш това? – възкликна той умолително.
– Та той е още момче!

– При това много мило момче, доколкото съм разбрал – отвърна съчувствено Ли Као.

– Е, може и да е малко дивичък, но това е заради младостта – рече жабокът. – Знаеш какви са младите.

– Младостта е нашето бъдеще – изрече назидателно Господарят Ли.
– Понякога обаче може да бъде изядена, гарнирана с трюфели и бобов сос.

– Ли Као, ако работиш за тайните служби, бих могъл да ти кажа нещичко – рече жабокът обнадеждено.

– Няма нужда – отвърна Господарят Ли. – Необходима ми е само една експертна оценка, но без шикалкавения – той извади парчето пергамент и го подаде на жабока. – Знаеш ли кой би могъл да е авторът на

това нещо?

Жабокът задържа поглед върху пергаментата цели пет секунди, преди очите му да се ококорят и челюстта му да увисне от почуда.

– Велики Буда! Питаш ме кой би могъл да направи това? Само боговете биха могли да го направят.

Повдигна ръкописа срещу светлината и забрави за съществуването ни. Ли Као се възползва от това, за да се заеме за сетен път с моето просвещаване.

– Воле, в историята са известни не повече от десет велики мъже, до такава степен овладели изкуството на краснописа, че царе са започвали войни, за да се сдобият с образец от техния труд. Този краснопис няма как да се обърка с друг. Няма истински познавач, който да погледне този текст и да не възкликне: „Та това е Су Ма Чиен!“ Сигурно и ти да си се запознал с някои от неговите текстове, когато си ходил на училище.

Разбира се, че бе така, но не смятах да бъда докрай откровен с Господаря Ли по този въпрос. Обичах часовете по история и наизустих много текстове. „Когато императорът влезе в Залата на бликащата добродетел от един тъмен ъгъл повя силен вятър и оттам се измъкна огромна змия със зловещ вид, която се уви около трона. Императорът припадна и в същата нощ страховити земетресения разтърсиха Лоян, вълните заляха бреговете, а жеравите в блатата започнаха да гречат. На петия ден от шестата луна в Залата на наложниците нахлу гъста черна мъгла и никой не можа да различи топлото от студеното, една кокошка се превърна в петел, една жена се преобрази в мъж и от небесата започнаха да ваят парчета месо.“ Именно такива съчинения допадаха на подрастващи момчета като нас, ценящи великите историци. А как бе описал въпросният Су Ма Чиен горния епизод? „Династията Чоу вече била съвсем близо до гибелта си.“ Постна работа!

– Нищо не може да се фалшифицира така трудно, както краснописът, а да фалшифицираш ръкописите на великите краснописци е почти невъзможно – обясни Господарят Ли. – Пишещият изразява своята личност с всяко докосване на четката, така че фалшификаторът в известен смисъл неизбежно се превръща в човека, чийто труд иска да възпроизведе. Някой е успял да постигне невъзможното във фалшифицирането на ръкопис на Су Ма Чиен. Най-странното обаче е, че сякаш е положил нарочни усилия да не пропуснем да разберем, че в ръцете си държим фалшификат.

– Защо? – изненадах се аз.

– Ти самият би ли си позволил да изпишеш името на баща си, ако

не се обръщаш непосредствено към него?

– Не, разбира се! – отвърнах ужасено. – Първо, това би било проява на огромно неуважение. Второ, по този начин душата му би могла да бъде нападната от демони.

– Точно така е. И въпреки това в ръкопис, за който се предполага, че е дело на Су Ма Чиен, той споменава наймалко три пъти някакъв низш чиновник на име Тан. Неговият баща се е казвал така.

Не продумах. За нищо на света не можех да си представя защо му е на един фалшификатор да създаде фалшификат, който може да бъде разкрит незабавно. Жабокът също не можа да отгатне причините.

– Това е колкото невероятно, толкова и непонятно – промърмори той. – Ти успя ли да видиш целия ръкопис?

– Не – отговори Господарят Ли. – Доколкото разбрах, текстът бил съвсем кратък и замислен като пояснение към някаква история.

Жабокът се почеса по брадичката.

– Пергаментът е истински – рече замислено. – Когато говорим за фалшификатори, си мислим за днешните. Не е ли обаче възможно фалшификаторът да е бил съвременник на самия автор? Ли Као, известно е, че Су Ма бил кастриран по заповед на император Ву Ти. Знаем ли обаче кои са били действителните причини за това? Официалното обяснение никога не ми се е виждало убедително. Този фалшификат е толкова добре направен, че на самия Су Ма би му било много трудно да докаже, че това не е наистина негово дело. Човек би могъл да предположи, че подли царедворци са подхвърлили пред императора, че Главният астроном и историк е долен човек, непосвенил се дори да изпише името на собствения си баща. Ако в текста е било изразено и някакво неуважение към престола...

В този момент думите му бяха заглушени. Един от присъстващите бе забелязал множеството бръчки по почитаемото лице на Ли Као и очевидно бе решил, че той смята да се изкара за най-благочестив от всички им. Пое си три или четири пъти дъх и зина в посока на Великата звездна река.

„Чуйте ме, о, Небеса – ревна той. – Отправлям молитва към шестстотинте богове с имена. Отправлям молитва към боговете на десетте посоки и към заместниците на боговете на десетте посоки, към звездите на петте посоки и към второстепенните звезди на петте посоки, към вълшебните мъдрци и войни, към десетте обожествени царе, към боговете на слънцето и на луната и към деветте главни звезди!“

– Червеи, пресни червеи! – завикаха продавачите.

„Към боговете, които пазят Небесните порти! – продължи шампионът. – Към тридесет и шестте богове на мълнните, които пазят самите небеса, към двадесетте и осем главни звезди на небето, към боговете, които държат в плен злите духове, към великия бог на летящите небеса, към бога, бдящ над великия вечен живот на Буда, към боговете на Тянь Кан и То Цзе, към великите мъдрци на Триграмите и към боговете на портата и кухнята, към божествените генерали на месеците, седмиците, дните и часовете!“

– Червеи! – завикаха отново продавачите. – Смилете се над клетите и беззащитни червеи, несправедливо осъдени на жес-тока смърт върху кукичките!

„Към боговете на деветте реки! – изпищя светецът. – Към боговете на петте планини и четирите краища на света! Отправлям молитва към боговете, бдящи над кладенците, изворите, горите, езерата, реките и дванадесетте речни източника! Отправлям молитва към местните богове на Чан Хуан и техните подчинени! Към боговете, закрилящи дребните чиновници! Към боговете на реките и дърветата! Към духовете на офицери и войници, командвани от духовете на свещеници! Към духовете, закрилящи свещените писания и заповеди и истинската вяра!“

– Господа, замислете се за клетите си белокози баби, които може би са се преродили като червеи! – провикна се духовит продавач.

– Момче, я ела насам! – извика Господарят Ли и за мое учудване купи купичка с червеи.

„Отправлям молитва към боговете на четирите годишни времена и осемте празненства – продължи блаженный. – Отправлям молитва към...“

Господарят Ли междуременно се бе присегнал и разтворил още по-широко и без това зиналата му уста и изхвърли в нея съдържанието на купичката. Около Окото на спокойствието се възцари тишина. Жабокът държеше фалшификата само на два пръста от изпъкналите си очи.

– Фалшификат на фалшификата – промърмори той. – Някой е копира-рал това и то неотдавна. Виж, там, където глупакът е натискал прекалено силно, са останали следи.

Върна парчето пергамент на Господаря Ли.

– Копирането е любителска работа – каза презрително. Фалшификат, който може да накара учените да се усъмнят дали да вярват на очите си, струва цяло състояние. Едно копие обаче може да бъде разпознато и от пеленаче. Ако този глупак се опита да го пробута на някой познавач, не след дълго ще се сдобие с тежки каменни сандали и ще наблюдава как красиви рибки кръжат около тях.

След тези думи нещо ме жегна под стомаха. Ако обаче Господарят Ли се бе замислил за един мъртъв комарджия, намиращ се на дъното на канала, не се издаде.

– Интересно – отбеляза той с любезен глас. – Сян, ръкописът очевидно е бил откраднат. Да си дочул нещо да се говори за това?

– Ти сериозно ли говориш? Ли Као, ако някой колекционер изпусне и думица за това още в същия ден ще го посетят хора от императорските служби. Не вярвам другаде в света да може да се открие такъв добър фалшификат. Не си прави труда да търсиш фалшификатора. Според мен Великият господар на нефрита отдавна го е прибрал в небесата и сега той се занимава там с божествената поща.

Господарят Ли почеса челото си и приглади своята брадичка.

– Един последен въпрос. Познавам множество хора, които биха лишили човек от живот, за да се сдобият с този свитък. Работата е там, че убийството, което сега разследвам, ми се струва подчертано зрелищно. Познаваш ли човек, който би извършил убийство в стила на най-претоварените сцени на китайската опера?

– Познавам един – отговори веднага жабокът.

– И кой е той?

– Ти – отвърна жабокът и след това ме погледна. – Момче, ти знаеш ли, че този стар убиец е изпълнил цели гробища? Колко трупове остави зад себе си по време на онази странна история с птиците?

– Е, двадесетина или тридесетина – отвърнах. – Работата е там, че...

– Махайте се! – изпищя жабокът. – Махайте се и оставете един стар човек да умре с достойнство!

– Стар ли? – възкликна Ли Као. – Ако най-големият ми внук не бе изял една небрежно сготвена риба-таралеж, щеше да е на твоята възраст.

– Работата е там, че ти отказваш да умреш от старост – изпищя жабокът и веднага след това цитира Конфуций: – „Човек, който остарява едновременно с теб, без да умира, става досаден.“ – След това отново погледна към мен. – „Аз пък ще гасна спокойно и уверен в светостта на душата си. Тя наднича през моите очи и прилича на цвете.“

Опасно е да поучаваш Господаря Ли с цитати. – „След като е завършам от тъпкането на цветя, копитата на коня ми са благоуханни“ – не остана длъжник той.

Жабокът пребледня.

– Ето що, Ли Као, не съм искал да те обидя. Искам само да не ми

пречат да търся Верния път, който ще ме отведе до Царството на душевната чистота. – След като се сети за тази новооткрита чистота, жабокът се въдушеви. – Махайте се! – извика отново. – Махай се, чувал със стари кокали, миришеш на греховност!

След това обърна поглед към мен.

– Махай се и ти, ходеща куло!

Господарят Ли се изправи и се поклони. Последвах примера му. След това си тръгнахме и звуците „гу-гу-гу“ постепенно заглъхнаха.

Глава 3

Пътуването до Долината на скръбта не ни отне много време. Три дни, след като се отправихме на път, се оказахме на върха на хълма, под който тя се разстилаше. Бе съвсем ранен час. Почистих с длан росата от една голяма плоска скала, седнахме върху нея и зачакахме да се разсее мъглата. Успях да забележа, че Долината на скръбта наподобяваше пукнатата паница, като пукнатината ѝ всъщност бе проход към юг, чрез който се свързваше с други долини. По вътрешните стени на паницата се виеше красива пътека, обградена с дървета и цветя. Прекалено красива за моя вкус. Нито един селянин с всичкия си ум не би заделил за цветя толкова много обработваема земя, върху която би могъл да засее нещо полезно. Разточителството е нагла демонстрация на богатство и сила и винаги ме дразни.

– На селяните им плащат, за да не садят нищо – обясни Господарят Ли, сякаш четеше мислите ми. – Това е Княжеската пътека, а как се е сдобила с това име е доста дълга история – посочи с ръка към долината. – Каква е според теб – бедна или богатата?

Забих мислено пръсти в земята.

– Нито бедна, нито богатата – отвърнах. – Почвата изглежда плодородна, но земята е малко. Има прекалено много скали и сипеи, а блатото откъм западната страна изглежда солено. Долината навярно може да изхрани прилично едно немногочислено население, и толкоз.

– Чудесно – отвърна Господарят Ли. – Първият феодален владетел на долината си дал сметка, че няма да може да измъкне много пари от нея, и създал прекрасен прецедент, като умрял от пианство. Приемниците му последвали неговия почитаем пример, така че през няколко години селяните се радвали на пиршествата, съпътстващи погребенията на благородници. Как мислиш се почувствали, когато се оказало, че някой си принц Чу имал чугунен черен дроб и живял цели тридесет години?

Селяните са навсякъде едни и същи.

– И до ден днешен не са му простили – отвърнах убедено. – Сигурно и сега плашат децата си с приказки за Скърперника Чу, Стиснатият княз, а пък външните хора ще могат да познаят къде е бил погребан, като наблюдават в каква посока пикаят селяните по оризищата.

– Прав си, макар че днес малко хора разправят приказки за Скърперника Чу – каза Господарят Ли. – Мястото му било заето от приемник,

трайно останал в спомените на тукашните жители. Воле, едно от твоите най-ценни достойнства е умението ти да мълчиш, когато умираш от любовитство. Ще отговоря на неизказания ти въпрос. Искаш да знаеш кой е бил Смеещия се княз. Желаяш да разбереш защо селяните и монасите, та дори и самият абат са ужасени от мисълта, че може и да се е завърнал от света на мъртвите.

Заслушах се в думите на Ли Као. Ето кратко изложение на това, което научих за въпросния господин, чийто дух все още продължава да ме навестява.

Император Ву Ти имал по-малък брат, княз Лю Шен, който му създавал известни неприятности. Бил блестящ изследовател на таоизма, но недисциплиниран човек. Говорело се, че неговата любезност била не помалка от мързела му. От поведението му в двора всички благородници били на тръни и императорът решил, че е време брат му да се заеме с нещо полезно. Назначил го за управител на Долината на драконовата глава – такова било дотогавашното име на Долината на скръбта. Селяните очаквали с нетърпение идването на веселяка и не след дълго старейшините били извикани в имението на господаря.

– Скъпи приятели – рекъл им князът с очарователна усмивка. – Скъпи мои приятели! Искам от вас да засеете кратуни. Много, много кратуни. – Сетне не се удържал и започнал едновременно да пее и танцува. – Кратуни! Много, много кратуни! Много, много, много кратуни!

Един княз има право на чудатости и селяните засели наистина много, много кратуни, макар и да се чудели откъде господарят ще намери достатъчно свине, които да ги изядат. Оказало се, че не му трябвали за храна на свинете. Изсушените семена на кратуната имат свойството да горят дълго време с блестяща бяла светлина, а князът вече бил докарал специалисти, които открили значителни залежи от сол под блатото в западната част на долината. С помощта на фенери, в които светели запалените семена от кратуните, князът създал първата в света солна мина, работеща двадесет и четири часа в денонощието.

Селяните били приковани с вериги към огромни хоризонтално разположени колела. Надзирателите ги удряли с камшици, за да се движат в кръг и да вкарат по този начин в меката почва сонда, проникнала на хиляда стъпки дълбочина. Сетне, с помощта на бамбукови тръби и лебедки, солният разтвор бил извлечен и прехвърлян по тръбопровод, пресичащ долината, в другия ѝ край. От пукнатините в земята се просмуквал газ без всякакъв мирис, който лесно се възпламенявал. Разтворът се изливал върху разгорещени метални плочи, а после извлечената сол се

изпращала на пазара. Камшиците денонощно плющали върху гърбовете на селяните, които наблюдавали как князът се разхожда из мината в копринена носилка и дружески маха на всички.

Солта свършила, но князът междуременно открил неголям, но богат на метал, залеж от желязна руда. Окованите селяни били задължени да копаят безкрайни тунели, докато селянките останали привързани към колелата. Този път те били използвани за подаването на желязна руда в пещите и не след дълго металургичният завод на Лю Шен станал най-голямата забележителност в империята. Тогава именно се сдобил с прозвището Смеещият се княз. Чувството му за хумор насмалко щяло да го убие, защото се кискал почти до смърт, когато наблюдавал комичните движения на жените, привързани към колелата. Веригите им понякога се нажежавали до червено и за известно време „Танцът на селянките на княз Лю“ станал най-модното зрелище в двореца.

Смеещият се княз отново заложил на научния си талант и изобретил химически процес, при който обработеното с киселини желязо изгубило своята крехкост. Фабриката за киселини била разположена върху един от източните хълмове. Когато отпадъчната течност започнала да се стича към долината, подобно на димяща пътека, мъдреци и учени наблюдавали какво ще се получи в момента на допира ѝ с водите на блатото. Те веднага придобили светложълт цвят. През деня от повърхността им излизали изпарения и мехури, а нощно време сияели със странна виолетова светлина. Рибите и жабите измрели и изпълнените им с ужас очи дълго време се взирали в черните облаци, изпускани от металургичния завод. Междуременно всички околни дървета изсъхнали и птичите песни секнали. Смеещият се княз измислил няколко прекрасни шеги, свързани с новите миризми. Някои се опитали да протестират, но протестите им секнали, когато князът разтворил счетоводните книги. Печалбите били огромни.

Сетне се случило нещо, което никой така и не успял да разбере. Лю Шен внезапно изгубил интерес към правенето на пари и се завърнал към първата си любов – науката. Обявил, че ще извърши революция в медицината.

– Ще махна булото на невежеството, което покрива лечителството и ще разкрия истинската природа на нервите и тъканите! – заявил той.

Събраните мъдреци и учени били ужасени, когато князът им обяснил естеството на някои от замислените опити. Протестите обаче секнали, след като им обявил, че ще му трябват много поданици. „Много, много поданици!“ – казал, и започнал да пее и танцува. – „Много,

много, много поданици!“ Мъдреците и учените започнали да танцуват заедно с него.

Близко до имението му имало пещера, която превърнал в Център за медицински изследвания. Мъдреците, които, отивали там да наблюдават опитите, или ги възхвалявали и сетне излизали да повръщат, или протестирали и се превръщали в обекти на следващите опити. Никой не поставил под въпрос медицинските способности на княза. Той очевидно бил най-вещият човек в света, когато ставало дума да се изяснява как човешкото тяло понася разтяганята, нарязванията, изгарянията и обливането с киселини. Никога дотогава човешкият организъм не бил така старателно изследван. Хората с вкус към подобни развлечения никога не остават самотни. Смеещият се княз събрал около себе си съмишленици. Нарекъл ги Веселите монаси, облякъл ги в шутовски дрехи и танцувал, и се смеел заедно с тях на лунната светлина. Понякога прекосявали долината в компанията на рота войници, за да съберат селяни за следващите опити.

Смеещият се княз бил безнадеждно полудял. По някои слухове неговият височайш брат най-сетне съобразил, че трябва да му изпрати жълт шал – императорска заповед да извърши самоубийство. Други хора твърдят, че това не било истина. Така или иначе, принцът заболял тежко. Изпаднал в делириум и непрестанно крещял и бълвал ругатни. В редките мигове на покой се подавал през прозореца, оглеждал опустошената долина и произнасял клетви, че някой ден ще излезе от гроба, за да довърши започнатото.

Най-сетне умрял и бил погребан.

– Значи, след цели седемстотин и петдесет години в Долината на скръбта отново са видени Веселите монаси в шутовски дрехи – завърши Господарят Ли. – Разногледият брат е бил убит и изглежда, че поне част от долината е била опустошена по начин, достоен за Смеещия се княз.

– Уф! – въздъхнах тежко.

– Уф, я, макар че в подобни случаи романтичната загадочност почти винаги се превръща в най-скупна проза – рече тъжно Господарят Ли. – Нека видим какво ще ни разкаже тялото на Разногледия брат.

Манастирът бе много древен и твърде голям за една малка долина. Абатът, подредил монасите си като почетна рота, очевидно бе разочарован, когато Господарят Ли отклони поканата да огледа обителта. Отклони и предложението да направи оглед на местопрестъплението. Заяви, че не би било мъдро да се заеме с аутопсия със съзнание, замъглено от предубеждения и след малко се спуснахме по дълго подземно стълбище,

водещо към най-дълбокото подземие на манастира.

Навсякъде бяха запалени фенери. Помещението бе твърде силно осветено, а сенките – твърде плътни. От играта на светлини и сенки човек можеше да се замае. Когато видях тялото, положено върху огромна буца лед, дъхът ми спря. Никога през живота си не бях виждал такова изражение на ужас, изписано върху човешко лице. Изпъкналите очи и широко зиналата уста навеждаха на мисълта, че клетникът е съзрял най-страшните сцени на Ада.

Господарят Ли отбеляза, че изражението е действително интересно, но че може да се получи и от въздействието на три или четири лекарства, нито едно от които обаче не се произвежда в Китай. Запретна ръкави и отвори сандъчето си. Инструментите в него проблеснаха като ледени шушулки в хладното помещение. Абатът придоби вида на човек, готов всеки миг да припадне, а четиримата му помощници не изглеждаха по-добре. Самият аз никога не мога да свикна с такива гледки и ми бе необходимо усилие на волята, за да продължа да наблюдавам това, с което се зае Ли Као. Времето течеше изключително бавно. След десетина минути Господарят Ли се изправи и убийственото изражение на лицето му не бе резултат от играта на светлините.

– Нищо и половина – промълви той.

Надвеси се отново над трупа и инструментите повторно заиграха в ръцете му.

– Няма изпражнения от як, няма вулканическа пепел, няма и плитки на монахини, няма и цзао цзао – промърмори. – Труп като труп.

Зае се отново с работа и върху леда започнаха да се появяват части от тялото на Разногледия брат.

– Нашият покойник неотдавна е бил в голям град – рече уверено Господарят Ли. – Смъртта е настъпила не повече от четири часа след завръщането му.

Абатът нервно се размърда, сякаш се боеше от магии.

– Разногледият брат бе в Чанян – прошепна. – Умря няколко часа след завръщането си.

– Освен това не се е престаравал в изпълнението на монашеския си обет – отбеляза Господарят Ли. – Бих искал да знам как е могъл да си позволи да яде хилядагодишни яйца.

– Нито един монах не може да си позволи такова нещо – отсече строго абатът.

– Този си го е позволил. Изял е поне три.

– Та възможно ли е да има хилядагодишни яйца? – попитах с

недоверие.

– Лъжа и измама, Воле – отвърна раздражено Господарят Ли. – Това са обикновени пачи яйца, обработени с негасена вар. Варта се просмуква през черупката и бавно изпича яйцето. След като обработката по този начин продължи осем или десет седмици, яйцата се обявяват за хилядагодишни и се продават на фантастични цени на някои наивни новобогаташи. Иначе наистина са вкусни. В някои варварски страни отглеждат един плод, който има същия вкус. Нарича се авокадо – след това Ли Као постави нещо гнусно в една кофа на пода. – Запекът е същински дар божи за човек, занимаващ се с аутопсия. Абате, няма да е зле да узнаете, че в Чанян освен яйцата – наистина могат да се намерят само в голям град – Разногледият брат си е хапнал и други работи. Например супа от шарани и миди, омар в бобен сос, задушени патешки крачета, гарнирани с черни гъби, прасенце-сукалче с чесън, колбаси, захаросани плодове и медени питки. По моя преценка последната му вечеря ще да е струвала поне три сребърни монети.

Абатът се сепна.

– Проверете счетоводните книги! – изкрещя на монасите. – Вижте дали не липсват някои от кандилата и свещниците! Проучете дали скоро е имало обири по пътищата!

– Щом ще проверяват, нека някой изясни дали в последно време Разногледият брат е поръчвал необичайно големи количества туш за библиотеката. От онова, което наричат „Ресниците на Буда“. Да проверят и дали е поръчвал пергамент от типа „Жълт император“.

Монасите се втурнаха нагоре по стълбището, а абатът избърса пота от челото си с расото. Господарят Ли показа друг зловещ предмет.

– Воле, би трябвало да напреднеш повече в медицинската наука. Това тук е далакът. Не е в особено добро състояние. Вършел е работа, но не е бил съвсем надежден. Това е достойно за съжаление, тъй като в него се крие добронамереността.

Отрязва още нещо, неприятно за гледане.

– Същото може да се каже и за сърцето, където се съдържа порядъчността, за белия дроб, в който се намира чувството за справедливост, и за бъбреците, които са хранилището на мъдростта. Единственият орган в действително добро състояние на Разногледия брат е бил неговият черен дроб, седалище на любовта. Предполагам, че покойният библиотекар е изпитвал силен душевен смут. Не е лесно да преливаш от любов, когато не ти достигат мъдрост, порядъчност и чувство за справедливост.

– Разногледият брат действително бе такъв – въздъхна абатът. –

Имаше славата на специалист при изповядването на долни престъпления.

Затворих плътно очи, макар и с риска да ме сметнат за невъзпитан. Чу се звукът на работещ трион. Когато ги отворих отново, Господарят Ли вече бе махнал горната част на черепа и изваждаше съдържанието му.

– Знаеш ли – започна мимоходом, – в младостта ми веднъж ми се случи да посетя двора на Мунча Хан. Току-що бе разгромил поредната вражеска армия и отбелязваше това с пиршество. Бе го организирал непосредствено на бойното поле. Слугите нахвърляха скъпи тъкани върху трупове, за да има къде да седнем. Мунча бе наредил да извадят неговото прословуто дърво – така и не успях да науча какво точно трябваше да символизира, – в което бяха скрити двама души с помпи. Дървото бе направено от масивно сребро, с листа, украсени със скъпоценни камъни, а в основата му имаше четири сребърни лъва, зинали над четири сребърни съда. По даден знак от устите им започна да шурти кобилешко мляко. Над тях пък имаше четири сребърни змии и от устите на две от тях потече кумис, което е също кобилешко мляко, само че ферментирало, и от него може да ти се пръсне главата. От устите на другите две потече ферментирала медовина. Когато всички се напихме, готвачите поднесоха главното блюдо. Оказа се, че това са мозъците на избитите врагове. Бяха изключително вкусни. Накарах един от готвачите да ми опише начина на приготвяне, защото човек не знае кога може да му потрябва една хубава рецепта. Оказа се изключително просто. Отрязваш някому главата, изваждаш мозъка и го накисваш в солена вода. Сетне го натриваш с чесън, запържваш го за малко, обвиваш го в листа от зеле и го задушаваш за около две минути с лук, джинджифил и малко сос от ряпа.

Господарят Ли повдигна мозъка към светлината.

– Този обаче нямаше да свърши работа – отбеляза. – Собственикът му е бил болен от туберкулоза, макар и в ранен стадий. Предполагам, че Разногледият брат понякога е страдал от леко главоболие – остави мозъка върху леда и се обърна към абата. – Няма следи от отрова. Няма следи и от насилие. Нито пък от екзотични заболявания. Накратко, няма доказателства за убийство. Разногледият брат е умрял от сърдечен удар. Старецът се загледа замислено в остатъците от трупа.

– Би могло и наистина да е убийство, ако някой умишлено го е уплашил до смърт, обаче би било изключително трудно това да се докаже. Абате, когато заловим крадците на ръкописа би било по-лесно да ги съдиш за щети и загуби, отколкото за убийство. В противен случай би ни

се наложило да доказваме как точно е бил убит, а едно уреждане на проблема извън съда от всяко положение би било за предпочитане. Какво ще речеш, ако за компенсация ги накараш да оправят покрива на манастира? Не съм виждал и няма да видя манастир, който да не събира пари за ремонта на покрива си.

Абатът прие с въодушевление тази идея. Господарят Ли изми ръцете си и се отправихме нагоре по стълбището. Абатът му обясни, че в миналото манастирът бил използван като крепост за отблъскване на разбойнически армии и именно поради тази причина долните етажи на сградата били иззидани от огромни каменни блокове, а на прозорците били поставени масивни метални решетки.

– Всичко стана след третото бдение – завърши разказа си той. – Бях буден и се вслушах в тишината, тъй като исках да разбера дали брат Пан ще бие правилно камбаните. Точно тогава чух ужасяващ писък. Затичах се към библиотеката и към мен се присъединиха и други монаси. Вратите ѝ са винаги отворени, но този път бяха затворени и залостени отвътре. Казах на монасите да донесат греда, с която да я разбием.

Вратите все още зееха разбити, а гредата лежеше в коридора. Влязохме в огромна правоъгълна стая. Покрай три от стените имаше маси, а рафтовете на четвъртата бяха изпълнени със свитъци. Книгите се съхраняваха в странични помещения. В центъра на стаята се намираше огромната кръгла маса на библиотекаря. Абатът ни показва контурите на тялото, както било намерено, грижливо очертани с тебешир. За свитъците обясни, че били наистина много стари, но без каквато и да е стойност – в тях се съдържали сведения за данъчните плащания на различните господари на долината. Няколко пъти библиотеката била посещавана от императорски чиновници, пожелали да проверят дали в нея все пак няма нещо ценно, но не открили нищо.

– Поне до момента, когато Разногледият брат открил нещо любопитно – промърмори Господарят Ли.

– Тялото му лежеше ей тук и в стаята нямаше никой – каза абатът. – Веднага разбрахме откъде са влезли разбойниците, макар и това да ни се струваше невъзможно.

Отведе ни до малък страничен прозорец, гледащ към една градинка. Железните пръти на решетката му бяха дебели колкото китката ми, но четири от тях, по две от двете страни, бяха изкривени подобно на топли восъчни свещи, за да може да се премине. Господарят Ли леко вдигна вежда и аз отидох до прозореца, и си плюх на ръцете. Опитвах се да изправа изкривените пръти и цялото ми тяло запука от напрежение,

но без какъвто и да е резултат. Със същия успех можех да се опитам да изправа и някой стар изкривен бор. Задъхах се и прекратих усилията си.

– Така – рече Господарят Ли, като скръсти ръце и присви вежди. – Значи, чул си писък. Затичал си се към библиотеката. Вратата ѝ се оказала залостена отвътре. Взели сте греда и сте я разбили. Влезли сте и не сте открили никого. Зад масата е било тялото на библиотекаря и на лицето му е бил изписан невъобразим ужас. Прътите на прозореца били изкривени от някаква невероятна сила, за да може да се влезе в помещението. Какво се случи след това?

Абатът бе започнал отново да трепери.

– Почитаеми господине, именно тогава чухме звука. Или по-точно, чуха го само някои от нас, защото други въобще не можах да го доловя. Бе най-красивият звук на света, но едновременно и най-жаловитият. Той ни нарани и се разплакахме. Сетне започнахме да търсим източника му. Бяхме длъжни да го направим. Той ни зовеше.

Абатът излезе през прозореца и се оказа в градинката, а Господарят Ли изръмжа недоволено, тъй като множеството отпечатыци от сандали бяха унищожили всякакви възможни следи. Излязохме през една порта и разбрах, че сме се озовали на Княжеската пътека. Бе изключително красива и обградена с дървета и цветя, някои от които ми бяха познати, а други виждах за пръв път. Господарят Ли посочи едно цвете и каза, че е златна бегония, от която има не повече от три екземпляра в цял Китай. Пътеката всъщност бе просторна градина. Разбрах действителните ѝ размери едва когато достигнахме височинка, от която можах да огледам цялата долина. Зелената ивица се виеше и по отсрещните хълмове. Господарят Ли потвърди предположенията ми.

– Наследниците на Смеещия се княз действително са били ужасени от разрушенията. Заклели се да ги възстановят дори и ако за това трябват хиляда години. Княжеската пътека била създадена, за да прикрие раните, нанесени от фабриката за киселини. Селяните от Долината на скръбта не са разглезени. Родът Лю е богат откъм земи, но не разполага с много пари. Повечето от тях обаче отиват за поддържането на Княжеската пътека и за множество благотворителни дейности.

Абатът се спря, когато достигнахме върха на нисък хълм.

– Стигнахме дотук – обясни той. – Споменах ли, че имаше пълнолуние? Бе светло и нямаше как да не повярваме в това, което видяхме. Долу в ниското, откъдето ни се стори, че идва звукът, съзряхме монаси в шутовски дрехи, които се смееха и танцуваха на лунната светлина. При нормални обстоятелства щяхме да избягаме, но звукът ни зовеше и

ние му се подчинихме. Последвахме го и се доближихме до монасите достатъчно, та да различим ясно шутовските им одежди, но не можахме да видим покритите им с качулки лица. Сетне те навлязоха в гъстите храсталаци и се изгубиха от погледа ни. Малко след това прекрасният и едновременно ужасяващ звук се прекрати. Когато и ние влязохме в храсталаците, монасите бяха изчезнали. На тяхно място се бе появило нещо съвсем различно.

Преминахме през храсталаците и изведнъж застинахме.

– Да се превърна в каменна маймуна, ако трябва да повярвам на очите си – рече тихо Господарят Ли.

Смъртта бе докоснала Княжеската пътека с леден пръст. Върху площ, широка около тридесет стъпки и дълга пет пъти повече, не можахме да съзрем нито едно живо същество. Дърветата бяха изсъхнали и мъртви, без следа от мязга, както успях да установя, след като отчупих един клон. Цветята бяха увехнали. Храстите, сякаш бяха изгорени със солна киселина. Дори и тревата не бе оцеляла и се бе превърнала в кафява пепел под краката ни. Приличаше на гробище, каквото човек можеше да види само в кошмарите си. При това линията между живота и смъртта бе отбелязана сякаш с нож. Само на педя от мъртвите растения цъфтяха прекрасни цветя, пищна зеленина докосваше кафявото мъртвило и птича песен се разнасяше само на стъпка от мястото, където не бе оцеляло дори и едно насекомо.

Господарят Ли отметна глава и се засмя, но смехът му не бе весел.

– Невероятно! – промълви той. – Абате, с Вола ще занесем образци от почвата и мъртвата растителност в Чанян, където ще им направим анализ. Няма смисъл да гадая какво се е случило, преди да разберем какво точно е предизвикало опустошението. Не се тревожи. Работата ми се вижда доста ясна и доста лесна за обяснение, и се надявам, че до една или две седмици ще съм приключил със случая.

Неговата самоувереност донякъде успокои абата, който ни посочи един покрив на отсрещния хълм.

– Княз Лю Пао се е завърнал и има желание да се срещне с вас – каза той. – Не бихте ли могли да се отбиете първо при него? Селяните...

Не довърши мисълта си.

– Селяните искат князът и гостът от големия град да огледат гроба на Смеещия се княз и да проверят дали този негодник е още в ковчега си, нали така? – прекъсна го Господарят Ли.

Абатът кимна утвърдително.

– За нас ще бъде чест да навестим както живия, така и мъртвия княз

– каза Господарят Ли. – Предполагам, че и без това сте много зает, така че ако ни посочите пътя, ще се отбием първо до княза, след което ще продължим за Чанян.

Абатът очевидно почувства облекчение, че няма да му се налага да посещава гроба на Смеещия се княз. Обясни ни откъде да минем, след което се оттегли с поклони и промърмори нещо, което ми прозвуча като „четиридесет и две гърнета с риба“. Събрах образци от растенията и почвата и сетне заедно с Ли Као се отправихме към дома на благородника. Надявах се, че нервите му са здрави. На дневна светлина е лесно да проявяваш снизходителност към суеверията, но когато настъпи часът на бухалите, нещата стават различни. Воят на вятъра наподобява шепота на призраци, лунната светлина ражда сенките на луди монаси, танцуващи върху тревата, а в къщата се чуват пукот и прашене, наподобяващи стъпките на отдавна умрял безумен княз, изкачващ се по стълбището. Отгоре на това спалнята на княз Лю Пао бе разположена едва ли не върху гроба на побъркания му прароднина.

Глава 4

Имението бе голямо, както можеше и да се очаква, след като се знаеше, че дълго време бе служило за резиденция на рода на владетелите на долината. Твърде малка част от него обаче продължаваше да се използва, бръшлянтът и храсталациите бяха покрили някогашните градини и навсякъде се виждаше разруха. Не изключвам тогава подсъзнателно да съм очаквал да съзря в него декор на ужасяваща история, но страховете ми се разсеяха още в мига, когато прекрачихме прага на все още обитаваната и поддържана част от дома. Дворът, украсен с декоративни камъни и обсипан с чакъл, бе засаден със срещащи се в долината растения. Преградата, предпазваща къщата от духове, бе красива проста плоча от червен камък върху поставка от сандалово дърво. Влязохме във вътрешния двор и веднага се оказахме сред феерия от ярки и весели цветове. Бяхме обградени от красиви цветя и приветствани от шумни пъстри папагали. Към вътрешния дом водеше дълга, покрита с лоза, пътека, а в началото ѝ бяха поставени широки селски шапки за гостите, алергични към птичите изпращания.

От разположението на помещенията реших, че гостната някога е била използвана за кухня. Не се появиха никакви раболепни лакеи и вратата бе отворена. Влязохме в преддверието и видяхме, че в него няма никакви огромни семейни паметни плочи, възхваляващи величието и потеклото на рода. Върху стената имаше един-единствен неголям текст. Господарят Ли, който бе изразил одобрението си на обстановката, остана много доволен от него. Обясни ми, че написаното е класическо есе на един от великите мъдрци на древността, Чан Чи Джу, представляващо един от четирите стълба, на които се крепи цивилизацията. Образованието ми не бе дотам напреднало, че да бъда в състояние да разпозна един стълб на цивилизацията, но тъй като текстът бе изписан със съвременни йероглифи, прочетох го с интерес.

ДОМАШНАТА ГРАДИНА

Зад портата има пътека и тя трябва да се вие. В края на пътеката има външен параван и той трябва да е малък. Зад паравана има тераса и тя трябва да е равна. На терасата има цветя и те трябва да са ярки. Зад терасата има стена и тя трябва да е ниска. До стената има бор и той

трябва да е стар. В подножието на бора има скали и те трябва да са с не-обикновена форма. До скалите има беседка и тя трябва да е скромна. Отвъд беседката има бамбукови храсти и те трябва да са нарядко засадени. Зад бамбука има дом и той трябва да е на завет. Встрани от дома трябва да има път и той трябва да е разклонен. Там, където се срещат няколко разклонения, трябва да има мост и той трябва да е труден за преминаване. В края на моста има дървета и те трябва да са високи. В сянката на дърветата има трева и тя трябва да е зелена. Над тревната площ има канавка и тя трябва да е тясна. В канавката тече ручей и той трябва да бълбука. Над ручея има хълм и той трябва да е назъбен. Отвъд хълма има равнина и тя трябва да е квадратна. В ъгъла на равнината има зеленчукова градина и тя трябва да е голяма. В градината има щъркел и той трябва да танцува. Щъркелът извества, че е пристигнал гостенин и той не трябва да се държи просташки. Когато гостенинът пристигне, му предлагат вино и той не трябва да се отказва от него. От виното гостенинът трябва да се напие, а пияният гостенин не бива да иска да се прибере у дома.

– Май бих искал да видя и останалите три стълба – рекох аз. – Този ми хареса.

– И до тях ще стигнем – обеща Господарят Ли. Отведе ме към жилищните помещения. Бяха обзаведени с прости и удобни мебели. От една стая се появи нашият домакин.

Дали някой друг освен мен е в състояние да сбърка принц с четка от пера за чистене на прах? Поне такава беше първото ми впечатление. Домакинят на дома бе дребен и мършав, но тънката му шия крепеше голяма глава, от която във всички посоки стърчаха коси, достатъчни, за да запълнят два дюшека. Сетих се, че князът се славеше като голям художник, когато видях петната от боя върху носа и брадичката му. От джобовете му стърчаха четки, а чашката, в която ги държеше, бе закачена с конец на шията му.

– Фамилното ми име е Лю, а собственото ми име е Пао и имам честта да посрещна прославения Господар Ли – каза князът и несръчно се поклони. След това отправи дружелюбен поглед към мен. – Ръцете ти са като пънове, краката ти – като дървета, и нямаш врат. Ти ще да си Вол Номер Десет. Приятно ми е да се запозная с теб.

Рядко съм срещал хора, които да ми допаднат толкова много от пръв поглед. В неговата компания се почувствах съвършено свободно и само след няколко минути забравих, че е княз и че един негов далечен

праядо някога е бил император на Китай. Устроихме се удобно на една тераса, откъдето се разкриваше чудесна гледка към долината и се заслушахме, в писуканията на лалугерите, докато пиехме чай.

– Чувам, че моят гнусен предшественик започнал отново да танцува на лунна светлина в компанията на лудите си монаси – рече князът. – Подобни слухове е имало и преди, но този път, както разбрах, наистина е станало убийство. Отидох да огледам и опустошенията на Княжеската пътека. Видях ги, но не повярвах на очите си.

– И аз нямаше да повярвам, ако не бях убеден, че може да се открие едно разумно обяснение – рече Господарят Ли. – Що се отнася до убийството, мога да кажа само това, че някой е влязъл с взлом в библиотеката и е откраднал един ръкопис. Разногледият брат е станал жертва на сърдечен удар. Възможно е някой да го е уплашил до смърт, но умисълът би следвало да се докаже. Вие виждал ли сте откраднатия ръкопис?

Князът поклати отрицателно глава.

– Това е част от него – Господарят Ли му подаде парчето пергамент. Очите на домакина се ококориха и цели пет секунди приличаха на чинии за супа.

– Велики Буда! – прошепна той. – Авторът на това нещо заслужава да бъде боготворен. Защо обаче му е трябвало да изтъква така очевидно, че произведението му е фалшификат?

– Може би никога няма да научим отговора на този въпрос – отвърна замислено Господарят Ли. – Иначе обяснението изглежда просто. Разногледият брат е попаднал на фалшив ръкопис на Су Ма Чиен, докато се е ровел из древните архиви. По всяка вероятност е без значение дали е разбрал, че държи в ръцете си фалшификат. Историците биха заплатили цяло малко състояние за автентичен документ. Вярно е обаче и това, че същата сума би бил готов да даде и някой колекционер на фалшификати.

Господарят Ли тъжно поклати глава и продължи.

– Разногледият брат се е поддал на съблазънта, но никак не го е бивало за престъпник. Опитал се е да направи фалшификат на фалшификата чрез копиране, а след това е занесъл част от оригинала в Чанян, за да го покаже на някой колекционер. За да отклони всякакви възможни подозрения от себе си, библиотекарят се е договорил с колекционера да инсценират обир. Глупавият монах е получил някакъв малък аванс, с който си е устроил разкошно угощение, а сетне се заел с изпълнението на своя план. Предполагам, че е искал и вълкът да остане сит, и агнето –

цяло. Че е смятал да не си слага грях на душата – да запази оригинала в манастирската библиотека, а на колекционера да пробута своето копие. Очевидно не е проумял с кого си има работа.

Сетне Господарят Ли се обърна към мен.

– Воле, тези дебели решетки не биха могли да се изкривят така освен с яки лостове, а това неизбежно е било съпроводено с много шум. Разногледният брат е могъл просто да отвори вратата и да потърси помощ, но не го е направил и не е помръднал от мястото си. Това означава, че е бил съучастник в престъплението.

Ли Као се обърна отново към княза.

– Мога да си представя как колекционерът е извадил нож и е рекъл на монаха, че след като си е въобразил, че е втори Су Ма Чиен, приликата би трябвало да се допълни чрез кастриране. Така или иначе, Разногледният брат е изпищял и буквално е умрял от страх. Преди това колекционерът очевидно го е принудил да му покаже оригинала. Сграбчил го е от ръката на мъртвеца и е избягал. След това заедно със съучастниците си са исцинирали спектакъл. Ако някой е решил да краде нещо от Долината на скръбта, най-добре е да се облече като луд монах в шутовски дрехи. Свидетелите на такива зрелища обикновено прекратяват своя бяг чак на брега на Жълтото море. Князът наля още чай. Господарят Ли добави в чашата си и малко вино.

– Княже, твоят предшественик е издълбал цялата долина в търсене на желязо и един Буда знае още на какво. Залял е и цялата местност с киселини и други вещества, изобретени от самия него. Нека допуснем, че някой от тунелите се е срутил. Подземните звуци, предизвиквани от такива срутвания, понякога са твърде необичайни. Възможно е и в резултат на срутването някои древни киселини, съхранени в някаква вдлъбнатина, да са се разлели и да са замърсили част от Княжеската пътека. Не са ми известни химически вещества, способни да запазят свойствата си цели седем века, но това не означава, че те съществуват. Ще се опитаме да разберем това нещо в академията в Чанян. Ще открием и автора на грабежа – продължи уверено Господарят Ли. – Трудното ще бъде да се докаже, че е било извършено убийство. Абатът е готов за компенсация да се удовлетвори с ремонт на покрива на манастира. Имаш ли някакви възражения?

– Аз ли? – попита князът. – Моят род се отказа от всякакви претенции върху тази долина още след като приключиха мрачните дни на феодализма, така драг на днешните неоконфуцианци единственият ни допир с нея е разорителното поддържане на княжеската пътека и на още

няколко неща. Друга връзка с долината нямам.

Господарят Ли го погледна замислено. – Селяните едва ли са на същото мнение – рече той. – Твоите деди са били владетели на тази долина близо пет века и когато добруването ѝ бъде поставено под въпрос, селяните едва ли ще се обърнат към императора. Ще се обърнат към теб и няма да молят за помощ. Ще настояват да им я окажеш. Може да ти се стори несправедливо, тъй като не получаваш и стотинка от реколтата, но нещата стоят така. Лю Пао го погледна и след това се обърна към мен. Погледът му се плъзна върху мазолестите ми ръце, върху огромното ми грубо тяло и откритото ми селско лице.

– А ти какво мислиш, Воле? – попита ме той. Поруменях от неудобство.

– Господарят Ли е прав, Ваше височество – отвърнах. – Никой няма да може да разубеди селяните, че именно родът Лю отговаря за добруването на долината. А що се отнася до справедливостта, тя е нещо като Княжеската пътека, просто не е по кесията им.

Князът се засмя и се изправи.

– Изглежда нямам избор. Предполагам, че от мен се очаква да се уверя лично, че моят отвратителен предшественик лежи мирно в своя гроб, като знаменитият Господар Ли ми бъде свидетел, нали така?

– На първо време това ще е достатъчно – отвърна Господарят Ли.

Домакинът ни извади ключ от едно чекмедже и ни поведе навън. Минахме през една порта, тръгнахме по кривуличеща пътека и след малко се озовахме в подножието на хълм. Когато го доближихме, видях, че в скалистата му основа има желязна врата, почти изцяло скрита от храсталаци и магарешки тръни. Вратата бе стара, но бравата ѝ – съвсем нова. Ръката на княза трепереше, когато той вкара ключа в процепата ѝ.

– Спомних си за детските си кошмари – рече той с кисела усмивка. – Приемникът на Смеещия се княз решил да запази прословутата пещера в същия вид, в който я заварил, и да прибере в нея паметните плочки на рода. Всеки следващ негов потомък бил задължен да влиза в нея и да отправя молитви срещу злоупотребата с властта. Предполага се, че това е трябвало да ни кара да подтискаме склонността си към жестокост, когато сме я притежавали.

Очаквах, че вътре ще е тъмно като в рог, обаче в скалата имаше пукнатини, през които проникваше жълтозеленикава светлина. Предполагам, че прословутият център за медицински изследвания на Смеещия се княз би трябвало да се показва на всеки император още в детските му години. Това, което видяхме, е трудно да се забрави.

На дълга редица железни рафтове до една от стените бяха подредени най-важните инструменти за научни изследвания – метални камшици, клещи за смачкване на тестисули, щипци, маши, ножове и други уреди за изкормване и трошене на кости. В центъра на помещението все още бяха останали древни операционни маси с улеи, по които да се изтича кръвта. До друга стена бяха наредени машини със зловещ вид, чието предназначение не успях да схвана. До трета стена бяха наредени неща, чието предназначение успях добре да разбера – железни клетки, в които са държали селяните, за да могат да наблюдават добре какво става с членовете на техните семейства. Най-страшна беше задната стена.

Представляваше естествено гладък камък, наподобяващ черна дъска. Върху него с педантична точност бяха изписани резултатите от опитите. Тайнствени математически формули се редуваха с древни йероглифи, които Господарят Ли започна да разчита на глас.

– ...вярната пътека на камъка... измамната пътека на камъка... камъкът е най-здрав тук... тук камъкът се е пропукал... камъкът се разклонява на три... камъкът не реагира...

Всичко това звучеше безсмислено. Безсмислени бяха и стрелките, с които бяха отбелязани някои особено зловещи резултати от опитите.

– Какво за Бога е искал да каже с това непрестанно споменаване на камъни? – попита Господарят Ли.

– Никой не знае, но манията на тази тема изглежда изцяло го е погълнала – отвърна князът.

Извади един факел от поставката му, запали го и ни отведе към един сенчест ъгъл. Там бяха положени паметните плочи на рода. Изтръпнах, когато си помислих за малките момченца, довеждани тук, за да отправят молитви да не ги сполети проклятието на рода. Плочите бяха наредени до древен олтар, върху който нямаше нищо. В стената над него бе издълбан надпис, който Господарят Ли отново зачете на глас.

„В мрак чезне скъпоценният камък.

Кога ли неговото великолепие ще зарадва света?

Когато гледката се приеме за действителност, действителността се превръща в гледка.

Когато нищото се приеме за нещо, нещото се превръща в нищо.

Камъкът разсейва гледката на нищото.

И се възнеса до Портата на Великата пустота.“

Ли Пао забеляза моето изумление и се усмихна.

– Разбирам те – рече ми той. – В началото се виждат наченките на някаква мисъл, но сетне тя изчезва. Прекрасен образец на таоистки брътвеж.

Господарят Ли се почеса озадачено по главата.

– Дали е от Лао Цзу? При третата си стъпка към Небесата чул звука на камък, откъсващ се от скала. Не се е изкачил обаче до Портата на Великата пустота, стъпвайки върху писъците на своите жертви – леко ми смигна. – Яздил е вол.

В сумрака на пещерата се открии по-плътна сянка, която се оказа началото на тесен тунел. Князът ни поведе по него, осветявайки пътя ни с факела. На дъното на тунела се оказа друга желязна врата, без дръжка и заключалка. На стената до нея бе прикрепена голяма бронзова плоча, върху която бе гравирана карта на Долината на скръбта. До нея висеше железен чук, заловен за желязна верига. Князът се намръщи.

– Твърде странно чувство за хумор – отбеляза мрачно. Взе чука, удари с него по плочата и вратата безшумно се отвори. Влязохме в кръгла и удивително пуста стая. Нямахме и следа от богатствата, които обикновено украсяват гробниците на тираните. Видяхме единствено два каменни саркофага, два съда за приношения и малък олтар с кандила. Господарят Ли бе не по-малко изненадан от мен. Князът забеляза нашата реакция, сви рамене и разпери ръце в знак на почуда.

– Далечният ми предшественик е бил изключително загадъчна личност. Натрупал огромни богатства, но не похарчил и стотинка за мястото на вечния си покой. Какво е направил с тях? Определено не ги е оставил на своите роднини, а и няма сведения да са преминали в ръцете на неговия августейш брат. Цели векове след смъртта му потомците му хабели сума време да прогонват иманярите, преровили цялата долина. А и до ден днешен някои мошеници заработват нелоши пари от продажбата на фалшиви карти, на които уж са означени неговите съкровища. Саркофагът отляво е на най-старшата му съпруга Ту Ван, починала преди него, а самият той е положен в десния саркофаг.

Господарят Ли ми даде знак. Направих няколко крачки напред и се опитах да помръдна каменния капак. Ще да тежеше поне тон, но бе положен върху гладки улеи, така че заех удобно положение и се опитах да го поместя. Насмалко не си прекърших гръбнака, преди да го помръдна, но в края на краищата той поддаде и започна да се плъзга със стържещ звук. Под капака се оказа мумия, обвита в прогнили ленени превръзки. Част от тях се бяха превърнали в прах, но все пак бяха попречили на самия труп да се разпадне. Съзрях част от бял череп и пуста очна кухина.

Трябва да призная, че си отдахнах, след като се уверих лично, че Смеещият се княз не бе в достатъчно добра форма, за да се смее и танцува на лунната светлина.

Господарят Ли присегна в саркофага и извади оттам малка емайлирана кутийка, подобна на тези, в които се съхраняват лекарства. Показа се, че вътре има само малко сива пепел. Почисти с ръка праха от капака на кутийката и видяхме, че на него е изобразена жаба върху водна лилия.

– Някъде бях чел, че Смеещият се княз се надявал да се излекува от измъчващата го болест, но сега разбирам защо не е успял – рече замислено Господарят Ли. – Още в негово време е било известно, че секретите на някои жаби са най-силни сърдечни стимулатори, обаче ги предписвали единствено при много големи разстройства на сърдечната дейност. Една свръхдоза, естествено, е могла да се окаже смъртоносна. Тази кутийка може би е била поставена в ковчега му като привидно обяснение на предполагаемо естествена смърт или като потвърждение, че императорът наистина му е изпратил жълт шал, и че князът е решил да скочи в подземния свят седнал върху гърба на жаба. Както и да е, това няма значение.

В саркофага не открихме нищо друго. Смъртта на лудия княз се бе оказала не по-малко загадъчна от живота му. Върнах капака на мястото му и поехме обратния път, след което Ли Пао заключи вратата на гробницата. Навън видяхме прекрасен залез, птиците пееха последните песни, с които изпращаха деня, а под краката ни се разстилаше Долината на скръбта. Цялата се бе превърнала в съцветие от зелени, златни и пурпурни сенки. Приличаше на декор от приказка за феи, но бе далеч по-реална.

Глава 5

Нямаше смисъл да тръгваме за Чанян с образци от растенията и почвата, преди да е настъпила сутринта. Освен това бе започнал петнадесетият ден от седмата луна и се оказа, че абатът действително бе произнесъл думите „четиридесет и две гърнета с риба“. Манастирът наистина миришеше на рибен ресторант. Уханията на гозби от ориз, свинско месо, зеле, яйца и патладжани се разнасяха от цялото селце. Новината, че Смеещият се княз продължава да кротува в ковчега си беше станала достояние на всички обитатели на долината и те бяха решили да отбележат достойно това събитие.

– Помнете ми думите – рече мрачно брат Шан. – Някой непременно ще си счупи крак.

Господарят Ли се вслуша в музиката, долитаща откъм селцето.

– Селските танци наистина понякога са много буйни – съгласи се той.

– Долавяте ли уханието на соса от лют пипер? – попита брат Шан. – Всички деца от селото ще страдат от разстройство.

– И то поне седмица – потвърди Господарят Ли.

– Поне няколко дузини монаси ще забравят обетите си, а утре аз ще трябва да чистя повърнатото и да варя настойки против махмурлук – продължи брат Шан. Пълното му име бе Ву Шан – „трудно раждане“, и той сякаш непрестанно го оправдаваше с лошия си късмет. Бе негов ред за нощно бдение в манастира, докато другите монаси щяха да се веселят на селското празненство.

– Ще се подпали и нечий хамбар – предсказа мрачно Господарят Ли.

– Ако оцелее даже и една колиба в селото, пак ще е чудо – отвърна брат Шан, чието настроение бе започнало да се подобрява. – Всички стари родови вражди ще се събудят. Ще има пукнати глави, колкото щеш. Помнете ми думите – тази нощ ще е една от най-зловещите в историята на селото.

Оставихме клетия човек да се вгълби в своето самосъжаление, полезно чувство впрочем, и се отправихме към селото. Празникът на гладните призраци стана мой любим празник, откакто се запознах с Господаря Ли, тъй като сетне нерядко ми се случваше самият аз да заприличам на гладен призрак. Празникът е посветен на тези, които са умрели в

далечни и чужди земи, или чиито тела са били така обезобразени от смъртта, че е било невъзможно да ги разпознаят. Бях леко изненадан, че Господарят Ли демонстрира превъзходно настроение. В битието си на виден гостенин бе поканен да се произнесе върху качеството на различните местни вина и аз душевно се подготвих за най-лошото. Той обаче огледа всички вонящи гърнета, изрече привичната любезност „нин цзу че ху туен“ /готов съм дори и да умра, но ще го опитам/, но едва-едва близна питиетата. Изрази се ласкаво за качеството на всички без изключение, включително и за една течност, която уби на място два гущера и обгори тревата, след като се разплиска.

Абатът сведе молитвите и церемониите до необходимия минимум и за мое удоволствие в последните най-добре се прояви брат Шан. Макар и да отсъстваше от самото празненство, бе навързал на опашките на манастирските гълъби малки бамбукови флейти и сетне бе пуснал птиците да летят над селото, така че с наслада изслушахме мелодията на една неприлична песен – „Нощното гърне на Чу Чан“. Абатът смутолеви набързо, че ще накаже безбожника, но заканата му не прозвуча сериозно.

Настъпи часът на танците, което означаваше, че скоро ще настъпи и часът на побоищата. Испитах известно разочарование, защото тъкмо тогава Господарят Ли реши да се измъкне от празненството и да се поразходи по хълмовете на лунна светлина. Краката му го отведоха до опустошения участък от Княжеската пътека и той застана мълчаливо с лице към него, поставил ръце зад гърба си.

– Воле – продума най-сетне, – ще ми кажеш ли какво не беше наред в обяснението, което дадох на княз Лю Пао?

– Не те разбрах, учителю.

– Опитах се да го успокоя. Не мога обаче да успокоя самия себе си – отвърна тъжно старият мъдрец. – Напълно е ясно само това, че разбойници, облечени в шутовски дрехи, са откраднали един ръкопис и са улашили един монах до смърт. Всичко останало обаче е пълна бъркотия. Разнася се странен примамващ звук тъкмо в момента, когато разбойниците си плюят на петите. Някакво тайнствено вещество унищожава дърветата и останалата растителност тъкмо там, където те са стъпили. Ако наистина по някаква случайност се е срутил стар тунел и от него са изтекли древни киселини, както подхвърлих на княза, то това ще е от онези случайности, от които се раждат религии, монаси и молитви. Ако пък не е било случайност, защо им е трябвало на мошениците да си сторват толкова голям труд и да прибъгват до специални ефекти, само за да откраднат някакъв ръкопис? В такава обстановка биха могли да отнесат

императорската хазна или дори да откраднат гащите на самия император от тялото му. Момчето ми, цялата тази история наистина изглежда напълно безсмислена.

Не казах нищо, разбира се, но с удоволствие наблюдавах как старецът се наслаждава на собственото си объркване. Бе се опасявал, че ще трябва да се занимава с някаква банална кражба, а се оказа изправен пред загадка, с която трудно щяха да се справят и съдиите на Ада. Избърса с длан един плосък камък и седна върху него. Видяхме как в гората непосредствено под нас се движи върволица от светлинки. И малките момиченца имат майчин инстинкт и приемат много сериозно празника на гладните призраци. Сега обикаляха гората с малки фенерчета, направени от кандила, около които бяха обвити лотосови и пелинови листа. Почувствах как призраците около нас се раздвижват и се насочват към сладките детски гласчета. Не сте сами, пееха момиченцата, не сме ви забравили. Ние ви разбираме и ви обичаме и нашият живот е само пламче от вашия.

„Ху цу тън
Хо йе тън
Чин ер тън
Мин ер ко джън.“

„Пелинови фенерчета
лотосови фенерчета
днес ни светите
утре ще ви изхвърлим.“

Избърсах очите си. Луната осветяваше левия рог на дракона и дървото имение на рода Лю. Помислих си защо ли Смеещият се княз е изпитвал удоволствие от изтезанието и умъртвяването на малки момиченца като тези. Господарят Ли очевидно мислеше същото.

– Имам една хипотеза за лудостта на покойния княз – рече той. – Воле, коя професия според тебе може най-лесно да те доведе до безумие?

– Императорската – отвърнах без да се замислям. Господарят Ли се засмя.

– Не мога да ти възразя. Имах предвид все пак някое по-плебейско занимание.

Почесах се по носа.

– Производството на филц? – попитах наслуки.

– Точно така – отвърна Господарят Ли. – Филцът се стяга чрез потапяне в живак. Хората, които работят с филц, шапкарите в частност, практически плуват в живак. Сигурен съм, че и Смеещият се княз го е поемал.

– Защо?

– В младите си години бил обещаващ учен – поясни Господарят Ли. – Невъзможно е рано или късно да не се е опитал да изобрети Еликсира на живота. Формулите му са безброй, но във всичките присъства кино вар, който не е нищо друго освен живачен сулфид. Открай време съм предупреждавал за опасността от отравянето с живак, но никой не ми обръна внимание. Причината е, че то става постепенно и човек трябва да е живял поне колкото мен, за да може да го констатира.

Изправи се и започна да илюстрира думите си с жестове и мимики.

– Живакът уврежда нервната система и след време започва да причинява тикове, гърчове и спазми ей като тези – Господарят Ли направи поредица от резки насечени движения. – Танцът на Смеещия се княз не ми излиза от главата. Ако отравянето с живак продължи, причинява пристъпи на истеричен смях и изблици на лудешки гняв. Последната фаза е безумие, след което настъпва смъртта. Воле, напълно е възможно престъпленията на Смеещия се княз да са резултат от желанието му да се сдобие с безсмъртие чрез Еликсира на живота. Случаят всъщност не е чак толкова странен, тъй като повече хора са загинали вследствие на това, че някой император просто са го стягали обувките, отколкото поради небесно знамение. Чух ли висш църковник да започне да заплашва с възмездието на Небесата, винаги подозирам, че храносмилането му не е наред.

Направи още няколко стъпки в тревата и след това се спря и ме погледна от упор.

– Какво би казал за неправилното храносмилане?

Нещо обаче вече ме бе смутило, макар и все още да не можех да определя точно какво. Нещо в тази нощ не беше наред. Градските хора едва ли забелязват тези работи, но аз съм си чист селянин и нервите ми веднага доловиха лекото колебание в цвърченето на шурците. Един бухал прекъсна своя крясък по средата. Шумоленето на малките нощни животинки издаде, че нещо ги е разтревожило. В Долината на скръбта бе нахлуло нещо странно и неестествено, и аз затаих дъх.

В началото усетих само слабо трептене. Сетне то се засили и видях как Господарят Ли се огледа. След това се появи звукът. Не мога да го опиша. Никой не би могъл да го опише. Бе едновременно неземан и

реален. Целият се разтреперих. Внезапно ме обзе силно чувство на загуба и едновременно на надежда и копнеж. Сякаш бях изгубил нещо много ценно, но едновременно вярвах, че повторно ще го открия. Мога ли да кажа, че звукът се състоеше от тонове? И да е имало, бяха така прости, като първите три тона от стълбицата, като третият беше проточен.

Кун... шан... чуеееее...

По-точно от това не мога да го възпроизведа. Звукът ме удари направо в сърцето. Разплаках се и се стиснах за гърдите, сякаш щяха да се пръснат.

– Воле, какво ти е?

– Звукът! – изплаках. – Господарю Ли, не чуваш ли звука?

– Какъв звук? Кун... шан... чуеееее...

Звукът бе прекрасен и убийствен, и ме зовеше. Знаех, че трябва или да стигна до източника му, или да умра, и това се случи не само с мен. Празненството се разтури и част от хората се затичаха към гората. Други, подобно на Господаря Ли, не можеха да чуят звука и крещяха подире им.

– Върнете се! Да не сте се побъркали?

Скочих на крака. Покрай нас преминаха тичешком три разплакани момиченца, които инстинктивно закриваха с длани малките си лотосови фенерчета.

Господарят Ли изруга, скочи на гърба ми и пхна краката си в джобовете ми.

– Престани да трепериш като уплашен състезателен кон и бягай! – изръмжа той.

Така и сторих. Луната бе толкова ярка, че сенките изглеждаха сякаш изрисувани върху земята и после боядисани в черно. Над главите ни сияеше Великата звездна река. За миг се замислих дали звукът не извира от сърцето на някоя звезда. Чувствах се като човек, опитващ се нощем да улови щурец в празен стар хамбар. Първо ти се струва, че е пред теб, сетне го чуваш зад гърба си, после някъде встрани. Накрая разбрах, че тичам в кръг и усетих, че Господарят Ли се е заловил за врата ми като за юздите на обезумял кон.

Спрях се за миг с широко разтворени нозе и задъхан. Господарят Ли ми подаде малък мех с вино и успях да изпия част от него. Задавих се, но се почувствах по-добре. Той ме потупа успокоително по рамото.

– Не чувам нищо, но знам, че не си открил правилната посока към него – каза той с благ глас. – Воле, с риск да ти заприличам на герой от приказките на баба Шу, ще ти кажа, че звуците, които някои чуват, а

други – не, не говорят на ушите. Говорят на сърцето, а ти имаш отвор в своето сърце. С всички млади хора е така. Всички млади хора имат такъв отвор в сърцето си и в него прониква красотата на света, макар и то по-късно да се изпълва със счупени и похабени неща. Не слушай с ушите си. Слушай със сърцето си. Насочи отвора му към източника на звука и тръгни към посоката, откъдето той ти причинява най-силна болка.

Трептенето се бе появило повторно, по-силно от преди. Отново за-таих дъх.

Кун... чан... чуеееее...

Отново побягнах, но този път, по-уверено. Господарят Ли бе – прав. Пренебрегнах лъжовността на слуха и се затичах към болката. Усетих, че се изкачвам. Появи се гъста мъгла и нощта се промени. Първо изчезнаха от поглед далечните светлинки на селото, а сетне луната и звездите. Бяхме обвити сякаш от пелена и Господарят Ли започна да ругае с равен глас. Не виждах нищо пред себе си и се блъсках в камъни и дървета. В същото време чувствах, че трябва да се изкачвам все по-високо и по-високо.

Спомням си смътно, че се спусках по падини и сетне изкачвах стръмни склонове. Мъглата се бе сгъстила така, че вече не виждах абсолютно нищо. Господарят Ли ми крещеше да спра, но не можех. Прекрасният болезнен звук бе затихнал и бързах да открия източника му, преди да изчезне завинаги. Продължих да се спускам и изкачвам и държа това да се запомни, защото сетне се случи нещо изключително.

Бях напълно изтощен. По силите ми бе само да пълзя и тогава усетих, че пред мен има нещо. Мъглата бе започнала да се вдига. Първо съзрях чифт сандали, сетне, мършави крака и също така мършаво туловище, а накрая, едра глава с бухнала коса. Княз Лю Пяо ни гледаше така, сякаш сме призраци.

– Воле? Вол Номер Десет? Господарю Ли? Как за Бога...

Гласът му угасна и той погледна изумено пътеката зад себе си.

– Чух някакъв шум и излязох, а никой не ме задмина по пътеката – прошепна той.

Мъглата бе започнала бързо да се разсейва и разбрах защо князът не можеше да повярва на очите си.

Досега бях пропуснал да опиша точното разположение на неговото имение. Драконовата глава, която бе определила и първоначалното название на долината, бе малка планина. Преди безброй години някакъв трус я бе разцепил на две части, наречени съответно Левият рог и Десният рог на дракона. Имението бе разположено на върха на Левия рог,

разделен от събрата си от пролом, широк около четиридесет стъпки и висок повече от двеста. Бях започнал изкачването си откъм Десния рог и си дадох сметка, че след като се намирам в имението на княза, по някакъв начин съм съумял да преодоля пролома.

Князът продължаваше да гледа втрещено. Приблжих се до края на бездната и погледнах надолу. Под краката ми се спускаха почти отвесно скали. Проследих бавно с поглед отсрещната стена, която бе също така отвесна. Бях сторил невъзможното.

– Воле – прошепна Господарят Ли с отпаднал глас, – очаква те блестяща кариера, ако речеш да играеш ролята на човешка муха в някой карнавал. В името на Буда обаче, не прави това отново, когато аз съм на гърба ти.

Откъм селото се раздаваха викове. Прекрасният звук бе секнал и се оказа, че князът, както и Господарят Ли, въобще не го бе чул. Един друг звук обаче стигна до ушите на всички ни. Манастирските камбани забиха тревожно и само след миг се понесох отново надолу по пътеката с Господаря Ли на гърба си. Княз Лю Пяо запъхтяно ни последва.

Селяните, струпали се пред портите на манастира, не бяха набрали смелост да влязат вътре. Пробихме си път през тъпата и стигнахме до абата, който ни кимна с празен поглед. С бърза стъпка се отправих към библиотеката. Бе напълно опустошена. Книгите и свитъците бяха измъкнати от местата им и разкъсани. Чекмеджетата бяха извадени и претършувани. Масата на библиотекаря се бе превърнала в купчина трески. Господарят Ли се спусна от гърба ми и огледа отломките. След това бързо излезе от помещението и тръгна по един от коридорите.

Килията на покойния библиотекар, Разногледият брат, бе също опустошена. Оскъдната мебелировка бе натрошена на парчета. Сламеният бе разпран, а върху пода имаше локви от съсирваща се кръв.

Господарят Ли се наведе, потопи пръст в кръвта и го близна.

– Туш е – каза. – Ако трябва да бъда още по-точен, от това, което се нарича „Миглите на Буда“. Късовете, подаващи се от сламеника, са от пергамент марка „Жълтият император“. След като е копирал фалшификата на Су Ма, Разногледият брат е скрил останалите му в повече материали в сламеника.

Господарят Ли отново се отправи с бърза крачка към библиотеката. Огледа повторно разрушенията и се спря пред огромна купчина хартии, натрупани до прозореца с изкривените решатки, откъдето крадците бяха проникнали първия път. Започна да разчиства свитъците, след което рязко се изправи. Очите му гледаха студено, а изражението на лицето

му бе сърдито.

– Знай, Воле, че ако умра до няколко седмици, няма да е от скука – каза мрачно.

– Буда да ни е на помощ – прошепна князът, а абатът и монасите започнаха да разпъждат с жестове злите духове.

За нещастие на брат Шан, нощното му бдение не бе протекло в така желаното от него пълно усамотение. Монахът лежеше по гръб върху свитьците с очи, втречени в тавана. Бе така мъртъв, както и Разногледият брат. Широко разтворените му очи и зиналата му уста бяха застинали в изражение на неописуем ужас.

Глава 6

Спомените ми за последвалите няколко часа са объркани. Абатът изпрати група ужасени монаси да разпитат не по-малко ужасените селяни, а Господарят Ли побърза да направи аутопсия. Съществуват отрови, следите от които изчезват само няколко часа след въздействието им, но Господарят Ли определи с положителност, че преди смъртта си брат Шан е бил в чудесно физическо състояние и е починал вследствие на сърдечен удар. Монасите се завърнаха с новината, че поне осем селяни преди това били забелязали тайнствени монаси в шутовски дрехи, които се смеели и танцували на лунната светлина и сетне внезапно изчезнали, сякаш земята ги погълнала.

Другата новина бе, че още една част от Княжеската пътека била унищожена.

Господарят Ли захвърли скалпелите си до тялото на брат Шан и рече, че най-добре ще е да подремнем няколко часа. Когато сетне ме разтърси, за да се събудя, ми се стори, че бях спал само няколко минути. Изпихме по чаша силен чай и излязохме навън, където ни очакваше княз Лю Пао. Бе застанал замислено на Княжеската пътека и още веднъж станахме свидетели на невъзможното. На площ с размери петдесет на сто и петдесет стъпки не бе останало нищо живо. Смъртта отново бе начертала съвсем точно границите на своите владения. Редом до повехналите цветя имаше разцъфнали, а само десетина стъпки делиаха млади дървета от лишените от всякакъв жизнен сок техни мъртви събрата. Във въображението ми отново се появиха кошмарни гробища, но нещо във вида им ме накара да се намръщя и да направя странни движения с ръка. Господарят Ли и князът ме погледнаха удивено. Като забелязах това, поруменах от неудобство.

– Направи това още веднъж – нареди Господарят Ли. Възпроизведох движенията си.

– Нима губя разума си, Ли Као? – попита князът. – Бих се заклеял, че Вол Номер Десет чертае с ръка стенографски знаци от древния краснопис на Великия печат, който не се използва от хиляда години насам.

– Волът е способен на всичко – промърмори Ли Као. – Би могъл например веднага да изобрази древните йероглифи за „любов“, „сила“ и „небеса“. Разбира се, известно ми е, че той не познава нито един древен йероглиф. Е, момче, ще продължаваш ли да ни държиш в напрежение?

Отново се изчервих.

– Сънувах нещо непосредствено преди да ме събудите – отвърнах смирено. – Нещо в тази гледка ме накара да се сетя за съня си и да си представя някакви странни форми.

Бях сънувал, че съм седнал на тревата в едно село като моето. На колелото на воденицата някой бе закрепил бамбуков прът с черно знаме. В моето село хората правеха това, за да могат, докато са на полето, да следят дали колелото се движи. Ако знамето се движеше нагоре надолу, всичко беше наред. Ако бе неподвижно, обикновено се изпращаше някое момче да отиде при Големия Хон, ковача, за да оправи колелото. Като стигнеше най-горната точка от траекторията си, черното знаме се задържа за миг там, а после поемаше надолу.

В близост до воденичното колело играеха деца. Едно малко момиченце скачаше на място и при всеки негов подскок дългата му черна коса се задържа за малко във въздуха, преди да легне отново на раменете му.

Сред хрусталаци в близост до децата пърхаха пеперуди. Една от тях, черна на цвят, се понесе нагоре, задържа се за миг във въздуха и сетне повторно се сниши.

Черното знаме, черната коса на детето и черната пеперуда бяха разположени на една линия, сочеща към краката ми. Погледнах към тях и видях пред себе си малка кръгла топка от оранжева глина. Приведох се и я взех, но в същото време нещо ме караше да продължавам да следя движенията. Нагоре... заставане... надолу... нагоре... застиване... надолу...

Пръстите ми се разтрепераха. Глинената топка пулсираше в ритъма на движенията – нагоре, застиване, надолу. Кун, чан, шуе. Не чувах прекрасния звук, но го усещах в пулсирането на една малка глинената топка. Сетне изведнъж се оказах в старата си класна стая в манастира, застанал пред група момчета. Бяха се ококорили така, че очите им бяха станали като бухалски, докато аз отчаяно се опитвах да им обясня нещо много важно.

– Нима не разбирате? – питах ги. – Жизнената сила на тази топка от оранжева глина наподобява знаме, пеперуда и косата на дете. Нагоре, застиване, надолу. Важното е да се запомни паузата. Нима това не ви е ясно?

Момчетата продължаваха да ме гледат мълчаливо.

– Всичко е в паузата! – изкрещях им. – Това пулсиране не е като пулсирането на човешко сърце и никога няма да можете да чуете

прекрасния звук, ако не обърнете внимание на паузата.

Към нас се доближи старият абат. Когато пристигна, видях, че не е абатът, а Господарят Ли. Разтърси ме и изкрещя сърдито.

– Вол Номер Десет, не можеш да учиш един банан как да почернее!

След това се събудих.

– Това е, което мога да ти разкажа за своя сън, учителю – завърших разказа си аз. – Нещо в тази гледка ме накара да се сетя за него. Първо виждаш мъртво дърво, последвано от пространство, следват други унищожени дървета, после пак празно пространство, сетне се виждат хрусталаци...

Свих рамене и отново нарисовах нещо във въздуха.

– Да... А сетне рисуваш във въздуха древните йероглифи за „любов“, „сила“ и „небеса“ – каза замислено Господарят Ли. – Сигурен ли си, че тази глинена топка бе оранжева на цвят?

– Да, учителю – отговорих. Ли Као се почеса по носа и задъвка замислено края на проскубаната си брада.

– Ще трябва да се замисля и върху това, когато му дойде времето – каза. – Символиката е очевидна, обаче ни води към блато, от което бих искал сега да стоя по-далеч.

След това Господарят Ли започна да търси следи от тайнствени моноси в шутовски дрехи, а аз се заех със събирането на още образци от почвата и растенията. Тъкмо тогава закънтяха барабаните. Стотици барабани от агнешка кожа изпълниха с мекия си, но непрекъснат звук, цялата Долина на скръбта. Князът отправи въпросителен поглед към Господаря Ли, но той просто кимна в моя посока.

– Когато става дума за селски работи, обърни се по-добре към вещото лице.

Отново поруменях.

– Ваше височество, искат да ви изнудят – казах смутено.

– Какво?

– Е, може би, не точно да ви изнудят, но не ми идва на ум по-подходяща дума – отвърнах. – Сега ще запеят песен, посветена на труда. Тя е много древна и селяните винаги я пеят, когато искат господарят на долината да направи нещо.

– Какъв господар и на каква долина? – попита сърдито князът.

Господарят Ли любезно ми се притече на помощ.

– Княже, селяните смятат, че в дъното на цялата тази работа стои тояв предшественик. В техните очи ти си господарят на долината, независимо дали това ти е приятно или не. Сега старейшините ще изпеят

подробно задълженията на селяните към господаря, което предполага, че той пък трябва да се сети за своите задължения към тях. Воле, колко бяха куплетите? – обърна се той към мен.

– Над четиристотин са – отговорих. – Когато стигнат до края на песента, ще започнат пак отначало. Ще я пеят цяла година, ако е необходимо.

Пропуснах да им кажа, че на мястото на селяните и аз щях да постъпя по същия начин. Конфуций цени толкова много песента на изнудването, че я е включил в „Книгата на одите“. Тя наистина звучи много убедително в съчетание с тътнежа на барабаните.

През петата луна берем диви сливи и череши,
През шестата луна варим леща и боб,
През седмата луна сушим фурмите,
През осмата луна събираме ориза
И правим от него пролетното вино,
За да има господарят ни дълъг живот.
През шестата луна берем пъпешите,
През седмата луна подрязваме кратуните,
През осмата луна приготвяме семе за посев,
Берем билки и събираме съчки,
За да има господарят какво да яде.

В песента не се влагат никакви чувства, освен в последните думи на всеки трети стих. Един господар не може да открие в песента предлог да отреже главите на наглеците. Те просто пеят за труда си.

Бум, бум, бум.

През осмата луна приготвяме купите сено,
През деветата луна носим реколтата,
Носим храна и вино,
Слама и сено, боб и жито.
Господарю, прибирането на реколтата приключи.
Ние поправяме твоя дом.
Сутринта берем здрав коноп,
Вечерта плетем въжета,
Бързо поправяме покривите,
Защото скоро трябва да сеем отново за господаря.

– Как може да искат от мен такова нещо? – попита жаловито князът. – Та те много добре знаят, че моят род от векове не е получавал от

тях нито медна монета, нито зрънце ориз.

Бум, бум, бум.

В дните на първата луна сечем леда,
В дните на втората луна го събираме в ледника,
В дните на третата луна, много рано,
Носим на господаря прасета и чесън, за да има какво да яде.
В десетата луна настъпва голям студ.
Разчистваме снега,
А после правим селско празненство.
Когато дойде време, колим пролетното агне,
Отиваме в дома на господаря.
Там пием вино в биволски рога.
Да живее нашият господар! Да живее вечно!

– Значи, могат да продължат така цяла година – рече князът.

– Струва ми се, че се сещам какво искат, обаче бих желал да го чуя първо от вас.

– Княже, само ти имаш право да се разпоредиш с останките на твоя предшественик по стария начин – каза любезно Господарят Ли. – Под стария начин имат предвид доконфуцианския начин.

– Което се наказва с горене в осмия кръг на Ада! – изкрещя сърдито князът.

– Така твърдят неоконфуцианските мислители – отвърна Ли Као. – Те също налагат на своите съперници да спазват свещения дълг да се оттеглят от обществения живот за цели три години след смъртта на бащите им. Сетне отравят бащите – завърши саркастично Господарят Ли.

Княз Лю Пао не бе страхливец. Без да каже дума се обърна и се запъти към имението си. Отби се от пътеката и тръгна направо към пещерата. На фона на тътена на барабаните и хоровото пеене, приглушени от разстоянието, изследователският център по медицина ми се стори много по-зловещ. Князът отключи вратата на гробницата и се запъти към саркофага на своя далечен предшественик.

– Воле, по силите ли ти е да свалиш целия капак?

Плюх си на ръцете. Капакът бе толкова тежък, че след приплъзването му не можах да го удържа и той с трясък падна на земята. Княз Лю Пао се втренчи в останките на своя прародител, а Господарят Ли ми нареди да отворя втория саркофаг.

– Ще ми се да видя нещо – поясни той.

Вторият капак се оказа по-лек. Мумията на Ту Ван, съпругата на

Смеещия се княз, бе непокътната. Господарят Ли бръкна в саркофага и извади оттам някакви украшения, които доближи до очите си.

– Не са лоши, но не са и от най-скъпите – рече замислено. – Ту Ван е имала славата на неопикуема скъперница и се съмнявам, че това би й харесало. Чудя се дали техни височества не са били погребани от някой слуга с прекалено пъргави пръсти.

Почеса се по челото.

– Странна работа – промърмори. – Смеещият се княз очевидно е боготворил някакъв камък, а и жена му може би, а пък не го открийме в нито един от двата саркофага. Дали пък верният им слуга не се е престарал?

Чухме странен звук зад гърба си и се обърнахме. Князът се опитваше да измъкне трупа на своя прародител от ковчега. Това очевидно не бе лесна задача, тъй като мумията бе омотана с твърде много бинтове. Понечих да му помогна, но Господарят Ли ми даде знак да не се намесвам. Княз Лю Пао се бе изпотил от напрежение, но не прекрати усилията си. Измъкна мумията от ковчега, повлече я през пещерата и я изнесе на открито. Отклони се от пътеката и я положи върху огромна плоска скала, откъдето се виждаше цялата долина. Предполагам, че всички нейни обитатели бяха втренчили поглед в тази посока.

Барабаният тътен спря. Князът започна да търси с поглед някой по-голям камък и аз затворих очи. Държах ги затворени през цялото време, докато се разнасяше хрушенето на древните кости. Когато отново ги отворих, видях как камъкът се стоварваше върху черепа и го разбива на дребни парчета. Към долината бавно се спусна бял облак от прах и смлени кости, последвани от късчета изгнили бинтове и от камъка, използван за възмездие. Рядко съм се възхищавал от някого, но изпитах истинско възхищение от постъпката на княз Лю Пао. Той се обърна към нас и от спокойния му глас пролича, че не бе изгубил самообладанието си.

– Според Цзао Цзао, ако река да направя още една стъпка към вечното проклетие, би трябвало или да изнасям сестра си, или да пропусна погребението на майка си – каза той. – Само дете не мога да си спомня в какъв ред идваха тези грехове.

– Погребението на майката се смята за по-важно – отвърна Господарят Ли. – На твоё място обаче не бих се боял от проклетие, княже. Престъпниците сгрешиха, като замесиха в престъплението и мумията на твоя прародител. Струва ми се, че ни предстои да споделим някои интересни неща.

Някъде отдолу се раздаде заключителен барабанен тътен.

– Да живее нашият господар! Пожелаваме му вечен живот!

Глава 7

При предишното си гостуване у княза бяхме посетили неговото жилище. Този път той ни покани в ателието си. Когато влязох в него, бях поразен от гледката на четиридесет застинали залеза на слънцето. Князът бе наистина гений.

Рисунките и скиците, нахвърляни из цялото помещение, до една бяха изпълнени с живот. Можех да се закълна, че от нарисуваните дървета се стичаше истинска мъзга и че росата по изобразените цветя не бе по-малко действителна. Най-странното беше, че рисунките излъчваха някаква вътрешна светлина. Князът забеляза изумлението ми и се усмихна.

– Това е просто една малка хитрина, Воле – рече скромно. – Тази техника се нарича „по мо“ и се изразява в уменията да нанасяш по-тъмен туш върху по-светъл. Докато го правиш, не се забелязва нищо. След като обаче рисунката изсъхне ти се струва, че от нея струи истинска светлина. Получава се ефектът на вътрешния поглед, както обичаше да се изразява моят учител.

– Бил си ученик на Трите несравними, така ли? – попита Господарят Ли.

– Няма нищо, което да не знаеш, Ли Као – отвърна князът с възхищение. – Да, няколко години бях негов ученик и не си спомням да съм познавал човек с по-неприятен нрав – князът прояви любезността да привлече и мен към разговора. – Истинското му име е Ку Кай Чи, но е известен като Трите несравними. Твърдеше, че никой не може да се сравнява с него по талант, по гениалност и по глупост. Без всякакво съмнение, той е най-големият майстор на „по мо“ в цялата империя.

– Бил е, но ти отдавна си го задминал – промърмори Господарят Ли. – Княже, творбите ти са наистина невероятни, но продават на някой търговец, а заради самото му съдържание, заради това, което е било написано в него. И е възможно, подчертавам, просто възможно, да са си отишли с празни ръце.

Господарят Ли постави парчето на масата и го почука с нокът.

– Ръкописът е бил кратък, много кратък – продължи той, – Шансът именно в този къс от него да се съдържа онова, което са търсили, не е толкова малък, колкото човек би могъл първоначално да си помисли. Бих казал, че шансът е не повече от двадесет или тридесет към едно, а

на мен ми се е случвало да залагам при боеве между шурци и при много по-малък шанс. Княже, известно ли ти е Су Ма Чиен да се е срещал с твоя отвратителен предшественик?

Князът бе изненадан.

– Не знам – отвърна той. – Бих се удивил обаче, ако не се е срещал – добива след малко. – Преди да изпадне в немилост, Су Ма Чиен е бил довереник на императора. Най-вероятно е било да е изпратил именно него да провери каква истина има в твърденията, че по-малкият му брат е започнал да губи разума си.

– Дали пък именно по-малкият брат не е бил виновник за разжалването и кастрирането на Су Ма Чиен? – зададе си гласно въпрос Господарят Ли. – Абатът ми каза, че в щастливите дни на управлението на Сметещия се княз манастирът е бил ползван и като затвор. Може би това обяснява защо ръкописът е открит там.

– Искаш да кажеш, фалшификатът? – вметна князът и се почеса по главата.

– Един мой познат, изключително благочестив човек, посещаваш Окото на спокойствието, предложи интересна хипотеза – обясни Господарят Ли. – Фалшификатът може би е бил направен с цел Су Ма Чиен да бъде несправедливо обвинен в непочтителност към баща си. Почти повярвах в това, но сега, благодарение на теб, започнах да вярвам още по-убедено в нещо напълно различно.

Господарят Ли посочи с ръка ателието, изпълнено с прекрасните рисунки на княза.

– Ръката! Доверявай се единствено на ръката! Всъщност тази мисъл се върти из главата ми от дни. Когато погледнах за пръв път ръкописа и забелязах споменаването на бащата на Су Ма, веднага си казах „това е фалшификат“. Сетне обаче огледах по-внимателно краснописа и си рекох „това ще е Су Ма“. Ти направи същото. Този краснопис няма как да се сбърка с друг и заради това сега стигам до извода, че това не е най-великият фалшификат на света. И то поради една единствена причина – просто не е фалшификат. Самият Су Ма умишлено е изписал името на баща си, за да отправи предупреждение към читателите. За да им каже: „Четете! Четете внимателно! Нещо не е наред!“ Сиреч, той е искал да остави послание, което по някакъв начин е закодирал. Сега ние с теб ще се позабавляваме, като се съзтезваме кой пръв ще успее да го разчете.

Аз съм Вол Номер Десет и не ми е по силите да разчета дори един-единствен йероглиф от древен стенографски текст. Изправих се, като вътрешно се присмивах над късовете от разговора, достигащи до ушите

ми. Двамата се държаха като деца, а ни предстоеше сериозна работа.

– Никога не съм виждал толкова много грешки в толкова малко редове.

– Дали това не е умишлено?

– Дали именно грешките не са изходната точка?

– Любопитно е да видим колко от грешките са свързани с числата.

– Прав си. Ето – тук пише: „сто четиридесет и шестте люспи на дракона“.

Дори и аз още от училище знам, че един дракон има 36 зли люспи и 117 добри или общо 153. Погледнах двамината снизходително и се отпавих към градината, за да разгледам цветята.

– По-добре да разделим числото на цифри. Едно, четири, шест.

– Всяка цифра би могла да е свързана пряко с всяко споменаване на името на Тан, баща му.

– Изглежда е бил напрегнат. Сравнява знаците върху един камък с „двеста петдесетте и три точки за иглолечение“.

Тези хора май бяха забравили, че ни предстоеше да разберем причините за смъртта на двама монаси, че селяните бяха все още подлудени от странния звук, че Княжеската пътека бе частично разрушена. Откъснах няколко глухарчета.

– Едно... две... три. Работата е ясна – рече щастливо Господарят Ли. – Воле, престани да се мотаеш и ела насам!

Аз да се размотавам? Върнах се с достойнство на мястото си и надникнах през рамото на Господаря Ли. Пръстът му затанцува върху парчето ръкопис.

– Зашифрованите раздели започват със споменаването на името на бащата на Су Ма и продължават до следващата грешка Цифрите показват интервалите между важните думи. Ето какво мога да прочета по този начин: „Надолу по стълбите... зимникът... тунелът към строителната площадка... камъкът на олтара...“

Ли Као се отпусна с удовлетворение. Погледнах го учудено.

– И това ли е всичко? – попитах недоверчиво.

– Това е всичко, което ни е необходимо. Това е всичко, което всъщност би било достатъчно за всеки крадец – отвърна спокойно Господарят Ли. – Су Ма е имал предвид именно този дворец, освен, ако не ви е известно друго място, където на олтара има камъни. Или е смятал да слезе, или е съветвал някого да слезе по стълбите надолу, към зимника, където трябва да се открие и тунел, водещ към строителна площадка и към олтар с камък. Зимниците са разположени винаги дълбоко в земята.

Колкото до строителната площадка, какво може да бъде предназначението ѝ, когато е подземна?

Господарят Ли бръкна под наметалото си и извади оттам парче тъкан. С ужас установих, че това е част от бинта, с който бе обвита мумията на Смеещия се княз.

– Княже, това парче е избледняло, но все още може да се забележи, че цветът му е бил императорско жълто, както всъщност и подобава на брата на един император – каза Господарят Ли. – И ми идва наум, че любимата съпруга на лудия княз, Ту Ван, починала няколко месеца преди него. Не е ли редно твоят предшественик все още да е носил траур, когато и той е напуснал този свят?

Князът го погледна и след това лицето му стана мораво на цвят, когато съобрази какви са последиците от този факт. И аз съобразих, само че малко по-късно.

– Разбира се, че бинтът би трябвало да е бял. С други думи искаш да кажеш, че преди малко съм направил на пух и прах скелета на някой непознат.

– Цзао Цзао изградил седемдесет и две фалшиви гробници – каза тихо Господарят Ли.

– В никакъв случай няма да минавам през това изпитание седемдесет и два пъти! – изпищя князът.

– Не вярвам да е необходимо – отвърна Господарят Ли. – А ти, Воле, се събуди. Смеещият се княз е натрупал невероятни богатства, които никой не е успял да открие. И до ден днешен наивници продължават да си купуват фалшиви карти и да ровят за съкровища из долината. Ние пък разполагаме с обяснението на Су Ма Чиен. Обяснението, което са искали да научат и крадците. С каква цел, според теб, Смеещият се княз е строил нещо дълбоко в земните недра? Мило момче, по всяка вероятност сме седнали върху капака на гробница, в която се съдържа достатъчно плячка, за да се купи половината империя.

Глава 8

– Тези изоставени крила от двореца бяха райско място за мен, когато бях момче – рече замечтано князът. – Бяха пълни със скривалища. Веднъж преброих сто и шест стаи пълни с неща, които никои не смяташе за ценни. Можеше ли обаче да не бъдат ценни за едно момче? Сандъци с древни маскарadni костюми, любовни писма и покани за дуел, портрети на прекрасни наложници и на далечни братовчеди със свиреп поглед.

Последвахме го, докато той преминаваше уверено през помещенията, като заобикаляше прогнилите части на дървения под и се промушваше под увиснали греди. В една от стаите започна да сваля с ръце дъските, с които бе обкован прозорецът. В помещението нахлу слънчева светлина и освети портрет, закачен на една от стените.

– Това е княз Лю Шен, по известен като Смеещият се княз.

Коприненото платно бе все още непокътнато, макар и избеляло от годините, и цветовете на боите не бяха изгубили яркостта си. Човекът, който ме наблюдаване от портрета, имаше приятна външност. Реших, че е на малко повече от тридесет години. Челото му бе високо, широко и спокойно, а носът му – горделиво извит. Устните му бяха стегнати и добре оформени. Затова пък очите му бяха странни, уж с ясен поглед, но несъсредоточени. Сякаш Смеещият се княз гледаше не зрителя, а нещо разположено пред него. Призрак например или пък видение, достъпно единствено за собствените му очи. Ръцете му бяха толкова малки и изящни, че наподобяваха женски. Не се забелязваха следи на лудост, но при все това нещо в осанката на княза загатваше за арогантност, способна на всичко. По дрехите му бяха изписани знаци, очевидно символизиращи нещо. Не знаех обаче какво. Оказа се, че Господарят Ли знае.

– Велики Буда, ако неговият царствен брат го е видял облечен така, щял е да му изпрати жълтия шал още след час – възкликна той. – Този свински син е смятал, че стои по-високо от императора. Всъщност, смятал е, че стои по-високо от повечето богове.

След това ми обясни значението на символите.

– Виж горната част на дрехата му. Слънце, луна, звезди, планина, дракон и пъстра птица. Долна част – чаша за приношения, водна трева, пламъци, ориз, брадвичка и отличителен знак за достойнство. Единствено на императора на Китай е позволено да носи всичките дванадесет

знака, а Смеещият се княз добавил към тях и тринадесети, окоето на пауна, което е символ на Втория бог на Небесата. Човек би казал, че се е гласял да постави трона си до този на Великия господар на нефрита.

Неизбистреният поглед на княза придоби за мен друг смисъл. Очевидно наблюдавах човек, който не бе харесал света и бе излязъл извън него. Също като Дребноглавия Чу от моето село, който сутрин кукуригаше заедно с петлите и нареждаше на слънцето да изгрее.

Когато князът ни поведе По-нататък установих, че стъпвам на пръсти, сякаш усещам, че изрисуваните очи ме проследяват с поглед. Князът ни отведе до обкована с мед врата и я отключи с дървен ключ, голям колкото ръката му до лакътя.

– Както ви казах, за едно момче това е райско място – отбеляза той.

Беше прав. В стаята се намираха древни доспехи и оръжия. Някои от бравите бяха толкова големи, че очевидно бяха изпълнявали единствено церемониални функции. По стените висяха поне хиляда различни оръжия и скоро установихме, че много от тях бяха по-хубави от съвременните. Взех си малка брадва и къс меч, князът предпочете копие и кама, а Господарят Ли изпълни целия си пояс с ножове. След като преминахме през следващата врата се оказахме във вътрешен двор, където имаше склад за инструменти. Оттам взех яка стоманена кирка и лост. В средата на двора имаше каменна сграда, в която се намираше изоставен кладенец. Едно стълбище водеше някъде дълбоко надолу.

– Води до древния зимник – поясни князът. – Съмнявам се някой да е влизал в него, откакто като малък си играех там на затворник, заключен в страшна тъмница.

Господарят Ли все пак потърси следи от нечие неотдавнашно идване и очите му се изпълниха със задоволство, когато установи, че всичко бе покрито от дебел слой прах. Запалих един от факлите, с които се бях запасил. Князът понечи да ни поведе, но аз тръгнах пред него.

– Хиляди извинения, Ваше височество, но аз за това съм тук – рекох учтиво. Тръгнах надолу по стълбището, стискайки ръкохватката на бравата си. Реших, че като малък князът ще да е бил много смело момченце, след като започнах да разпръсвам плътните като савани бели паяжини, изпречили се на пътя ни. Върху ръцете ми полазиха десетки паяци. Сетне ме нападнаха стотици демони. Не, прилепи. Не, бели прилепи. Когато се осмелих да отворя отново очите си, видях че Господарят Ли бе застанал пред мен и спокойно ме наблюдава. Личеше си, че е по-скоро развеселен, отколкото сърдит.

– Вол Номер Десет, в поверията на селяните за белите прилепи

няма и капка истина – рече ми насмешливо. – Тези животни не са дори и албиноси. Страдат от паразитно кожно заболяване, също като така наречените бели слонове в Индия. Не живеят по хиляда години, черната им кръв не е Еликсир на живота и ако ги докоснеш, косата ти няма да окапе.

Князът ми се усмихна успокояващо.

– Като малък хванах няколко от тях и ги държах в клетка – каза. – Мръсни са, но напълно безобидни.

Прокара пръсти през гъстата си коса и аз неволно повторих жеста му. Изправих се на крака, стиснах отново брадвата и факела и продължих пътя си надолу, чувствайки се глупаво. Имаше четири междинни площадки. Най-долната водеше към зимника. Господарят Ли и князът започнаха да оглеждат каменния под и стени, търсейки вход към таен тунел. Останах да ги наблюдавам. Господарят Ли най-сетне направи крачка към мен, плесна с ръце по бедрата си и ме погледна.

– Ти какво си застанал там като някаква статуя? – изръмжа той. – Би трябвало вече да разбираш нещо от тунели. Я го потърси.

Така или иначе, беше редно да направя нещо, за да загледа лошото впечатление от уплахата си от прилепите. Огледът ми на пода не бе лишен от показност.

– Аха! – рекох дълбокомислено и продължих със стените. – Аха! – повторих и застанах в позата на модел за портрет на млад гений. – Су Ма Чиен е писал „зимник“, а не „в зимника“. Отправих се обратно нагоре по стълбите и започнах внимателно да ги оглеждам. – Аха! – потрех и потеглих към последната площадка.

Господарят Ли се усмихна загадъчно, когато ме последва, и не можах да се удържа от красноречие.

– Забелязах нещо още докато слизахме надолу – обясних аз. – Още тогава ми дойде наум, че би било твърде уморително да се мъкнат огромни парчета лед цели пет етажа надолу по това стръмно стълбище, и затова се огледах наоколо.

Осветих с факела си стените от двете страни. В тях бяха зазидани древни бронзови халки.

– По тях сигурно са били закачени въжета, с които са спускали или качвали нещо – казах. – Навсякъде са поставени равно и симетрично, освен тук – осветих дясната стена и се видя, че там линията от халки се нарушава и се превръща в дъга, стигаща почти до тавана. – Това тук нарушава симетрията и затруднява работата. Единствената възможна причина е стената тук да не е здрава.

– Браво – каза Господарят Ли и от реакцията му се почувствах по-добре.

Пое факела от мен, а пък аз си плюх на ръцете и развъртях кирката. Приключих бързо. Не след дълго се образува пукнатина, която ми даде свобода на действие, и със стоманения лост започнах да измъквам зиданите камъни от стената. Факелът насмалко не угасна, след като от празното пространство зад нея се образува въздушно течение. След още няколко минути разширих отвора така, че през него да може да премине човек. Оказахме се в тунел, издълбан в скалата, който водеше надолу.

– Бъди много внимателен – предупреди ме Господарят Ли. – Ако този тунел действително води към гробница, нищо чудно да е изпълнен с капани, които да обезвредят крадците.

Напредвахме бавно, тъй като на всяка крачка проверявахме дали пред нас няма скрити шахти, в които да пропаднем или пък нещо, които да се стоварят върху нас откъм тавана. Тунелът ставаше все по-наклонен и завоите му се увеличаваха. Спускахме се толкова дълго, че по едно време реших, че сме достигнали дъното на долината или дори сме се оказали под нея. Тъкмо тогава тунелът стана хоризонтален, а след около стотина стъпки започна да се издига. Вървахме напред в пълно мълчание и се чуваха единствено тихите звуци от стъпките ни. Никъде нямаше следи от капани. Най-сетне пътят ни бе препречен от масивна тухлена стена. Господарят Ли я огледа и не откри в нея нищо опасно. Наложих се отново да заработя с кирката и лоста. Стената бе от два реда тухли, но не можа да удържи на стоманата и след малко голяма част от нея се срути, като ни обви в облак червен прах. Изкашляхме се, издигнахме високо факлите си, а сетне си избърсахме очите. Прахът бавно започна да се сляга и се втренихме с ужасени погледи в това, което се намираше от другата страна на отвора.

Нямаше нищо чудно в това, че съществуването на тунела е било запазено в тайна. Работниците така и не бяха излезли от него. Пред нас имаше стотици човешки скелети, изпълващи пространството чак до тавана. Князът не можа да промълви и дума, докато наблюдаваше наследството, завещано му от неговия предшественик. Гласът на Господаря Ли бе изпълнен със студенина и гняв.

– Съдбата на селяните ни е ясна – каза. – Войниците, които са ги докарали и зазидали тук, по всяка вероятност сетне са били възнаградени с пиршество, от което никой не се е събудил. Сетне и отровителите са получили също подобна награда и така нататък. Твърди се, че император Шун избил осемдесет хиляди души, за да запази

месторазположението на гробницата си в тайна, та тя била открита и плячкосана едва век след смъртта му. Княже, вече би трябвало да си разбрал. Твоят почитаем предшественик съвсем определено е намерил покой нейде тук.

Мина покрай мен и започна да разчиства мястото от скелети, и аз също се включих в това занимание. Белите кости се разлетяха подобно на снежни парцали, докато си проправяхме път през тунела. След около час най-сетне стигнахме до неговия край, завършващ също с тухлена стена. Достатъчни ми бяха само три удара с кирката, за да се разпилеят тухлите, но от четвъртия удар ръцете ми изтръпнаха. Кирката се бе сблъскала с желязо. След като разчистих тухлите установихме, че зад тях имаше гладка желязна стена, простираща се от левия до десния и от горния до долния край на тунела.

– Навярно зад тази тухлена стена има и друга, а пространството между тях е било запълнено с разтопено желязо – каза замислено Господарят Ли. – Как мислиш, Воле, ще успееш ли да се справиш?

– Желязото може и да е твърдо, но е трошливо – присвих рамене, – а пък лостът ми е стоманен. Ако успее да пробия четири дупки в стената, според мен, след това бих могъл и да изкъртя отвор, през който да се промуши човек.

От случилото се след това си спомням най-вече шума. Ехото от ударите със стоманения лост кънтеше из тунела, изпълваше тясното пространство, заглушаваше ме и предизвикваше у мен гадене. От време на време ми се налагаше да си почивам, като сядах с глава, отпусната между коленете, за да спре да ми се гади. Започнах да изпитвам ужасно главоболие, но най-сетне, подобно на копач или дървесекач, успях да уловя оптималния ритъм на движение. Под върха на лоста се появиха паяжини, а после от стената започнаха да се откъртват малки парченца чугун. Най-сетне лостът премина свободно през желязната стена. Както бе предположил Господарят Ли, зад нея имаше друга, тухлена, но тя не ми създаде никакви трудности. Останалите дупки пробих по-бързо от първата и след около три часа успях да пропукам стената между две от тях. След още час приключих. Промъкнахме се през тесния отвор с факли в ръце и се огледахме. Таванът в новооткритото помещение бе от масивно злато. Подът бе от мрамор, а стените бяха богато украсени със сребро и бронз. Оказахме се в дълъг коридор, от двете му страни имаше много врати, водещи към отделни стаи. Като стискахме нервно оръжията си, влязохме в първата от тях.

Нямаше нищо чудно в това, че престъпниците биха отишли на

всякакъв риск, за да се доберат до това, което видяхме. Безброй сандъци бяха така препълнени със злато и скъпоценности, че не можеха да се затворят. Слитъци от злато и сребро бяха подредени покрай стените като цепеници. Княз Лю Пао бе така вбесен, че факелът му затрепери като фенер, изложен на силен вятър.

– Четири години преди смъртта на моя предшественик в тази част на империята имало страхотен глад – каза той с треперещ глас. – От него умрели двеста хиляди души, но Смеещият се княз казал, че не можел да им помогне, тъй като всичките му пари били отишли за покупката на минно оборудване и за погасяването на дългове.

Князът влезе в съседната стая. Там открихме огромни делви, които някога, по всяка вероятност, са съдържали скъпи мехлеми и благовония. В други стаи видяхме скъпо оръжие, така натруфено със скъпоценни камъни, че не ставаше за нищо. В едно огромно помещение открихме скелетите на четиридесет коня. Смеещият се княз очевидно бе имал намерението на оня свят да се занимава с езда и то не само на коне. Княз Лю Пао почти успя да достигне качеството на псувните на Господаря Ли, когато влязохме в стаята на наложниците и видяхме четиридесет малки скелета, положени върху четиридесет легла.

– Няма никаква следа от паника и безредие – каза Господарят Ли. – Отровили са ги. При това с такава дозировка, че да умрат едновременно с господаря си.

Другите ни открития не ни изненадаха. Открихме скелетите на готвачи, придворни, танцьори, актьори, акробати, евнуси, чиновници и счетоводители. Лудият княз бе напуснал този свят в компанията на целия си двор. Поне аз реших така. Господарят Ли не се съгласи с мен.

– Липсва нещо много съществено. Къде са танцуващите монаси в шувовски дрехи?

Не можахме да си отговорим на този въпрос. Сетне огледахме и банкетните зали, и залите за игра, и няколко изящно подредени спални. Открихме дрешници, изпълнени с остатъците от скъпи одежди, и килери, препълнени догоре с вкаменени скъпи ястия. Помещението всъщност бе не толкова гробница, колкото огромен подземен дворец. В центъра му имаше гигантска тронна зала, в която не липсваше дори ешафод. Зад трона имаше малка врата, откъдето проникнахме в малко кръгло помещение с под от син полускъпоценен камък, със стени и таван от масивно злато. Два саркофага бяха поставени един до друг. Върху десния бяха изобразени драконовите императорски символи, а върху левия – фениксите, полагащи се на императорска съпруга.

Господарят Ли прекоси пространството между ковчезите и отиде до отсрещната стена. И там открихме вдлъбнатина с олтар. Върху двете странични стени на вдлъбнатината бяха изобразени картите и знаците, които бяхме видяли в горната пещера. На централната плоча беше изписан същият текст.

„В мрак чезне скъпоценният камък.

Кога ли неговото великолепие ще зарадва света?

Когато гледката се приема за действителност, действителността се превръща в гледка.

Когато нищото се приема за нещо, нещото се превръща в нищо.

Камъкът разсейва гледката на нищото.

И се възнеса до Портата на Великата пустота...“

В олтара нямаше нищо. Господарят Ли сърдито изруга, извърна се и ми даде знак да отворя саркофазите. Пристъпих напред и започнах с левия. Капакът му бе тежък и се подаде трудно, но най-сетне започна да се приплъзва по жлебовете. Колкото повече се приплъзваше, толкова повече се разширяваха очите ни. Отстъпих крачка, дишайки тежко, и заедно с другите се втрених мълчаливо в погребалната дреха на Ту Ван, съпругата на Смеещия се княз.

С тази дреха можеха да се изхранят един милион души за една година. Бе направена от безценни квадратни нефритови плочки, плътно съшити една за друга с тънка златна нишка. Плочките, обвиващи мумията, бяха поне две хиляди. Господарят Ли обаче не се интересуваше от нефрит. Интересуваше се от камъни и от устата му изригна нова поредица от прокълтия, когато не откри никакъв камък.

На лицевата част на саркофага имаше надпис с древни йероглифи, които княз Лю Пао има добрината да ми прочете. Бяха стихове, очевидно написани от скърбящия съпруг.

„Вече не чувам шумоленето на копринената й роба.

На мраморния под се трупа прах.

Пустата й стая е хладна и безмълвна.

Праговете са посипани с изсъхнали листа.

Как да открия мир за страдащото си сърце?“

Стиховете ми се видяха искрени. Князът замислено поклати глава.

– Моят предшественик е бил странен човек – рече той. – Съчинил е това, а сетне е излязъл заедно със своите танцуващи монаси, за да лови деца от селото и да ги изтезва.

Господарят Ли ми даде знак да се заема с другия саркофаг и подхванах капака му. Очите ни щяха да изскочат от удивление. Отместих капака докрай и се отпуснах тежко на пода. Чуваше се само съсъкът на факлите.

Ковчегът бе празен. Княз Лю Пао седна до мен и реших, че и двамата си представяме едновременно как една мумия, облечена в нефритени плочки, се измъква от ковчега, за да се присъедини към танцуващите монаси. Усетихме, че господарят Ли ни гледа.

– Дявол да го вземе! – изръмжа той. – Престанете да ловите мухи със зиналите си усти и се опитайте да използвате главите си!

Беше седнал на ръба на ковчега и оглеждаше златната стая. Изглеждаше вбесен.

– Воле, какво се случи с факела ти, след като проби отвор през желазото и тухлите? – обърна се той към мен.

– Ами... нищо не му се случи.

– Точно така. Нищо не му се случи. Пламъкът не скочи към отвора, защото в гробницата имаше свеж въздух. Това означава, че тя има поне още един вход и че някой скоро го е използвал. Закъсняхме. Гробницата вече е навестявана от крадци и май ще трябва да поразмислим дали наистина са били крадци.

Не можах да схвана веднага насоката на мислите му, но князът изведнъж го погледна с любопитство.

– Не са взели златото и скъпоценностите – каза той. – Не са взели дори и погребалната дреха на Ту Ван – добави с почуда.

– И какво смяташ, че са взели в такъв случай? – попита Господарят Ли.

Ние мълчахме, така че той си отговори сам.

– Взели са един камък. От всички надписи личи, че Смеещият се княз е боготворял някакъв камък. По всяка вероятност е наредил след смъртта си да бъде погребан заедно с него, така че камъкът е бил взет от олтара и може би поставен в ръцете му. Едва след това са съшили нефритовата дреха около трупа му. Нефритът е един от най-твърдите материали. Ако някой е искал да вземе камъка, можел е и да го повреди, ако се опита да разбие първо нефритените плочки. Така или иначе за този, който ни е изпреварил, най-удобно е било просто да вземе цялата проклета мумия и да я отнесе. Я ми кажете кои хора биха пренебрегнали

златото и скъпоценностите заради един свещен камък?

– Може би членовете на някакъв религиозен орден? – изказа предположение князът.

Господарят Ли сви рамене. – И на мен засега не ми идва наум друго обяснение. Да не забравяме, че князът основал някакъв полурелигиозен орден, наречен Веселите монаси. Да не забравяме, че именно те единствени от придворните не са умрели заедно с княза. Поне не открихме скелетите им. Ами ако допуснем, че Смеещият се княз е взел мерки орденът да оцелее и след смъртта му?

– Защо му е трябвало да го прави? – най-сетне се обадох аз. Господарят Ли отчаяно разпери ръце.

– Откъде бих могъл да знам? Можем да излезем от предположение-то, че той е боготворял някакъв камък, макар и да не знаем по каква причина. Смехът и танците в местата за молитва не са чужди на някои от дошаманските религии. Чудя се освен това защо в неговите формули така често се среща числото пет. Петицата е свещено число за множество странни култове не само древни, но и нови. Такъв е например примитивният култ Ю Чао. За неговите привърженици се говори, че живеят в петостенни дървени къщи и поднасят приношения на петоглави демони в петстенни храмове.

Господарят Ли отпи от меха си с вино, предложи и на нас, но ние отказахме. Изпи още пинта или две и след това забърса устни с брадата си.

– Княже, в момента съм в безпътица – призна си искрено. – Мислята, че може би не сме изправени пред обикновени прес-тъпници, ме хвърля в недоумение. Засега съм сигурен единствено в това, че трябва да си изясним естеството на странния звук и на причинителите на разрушенията по Княжеската пътека. Това означава, че заедно с Вола ще трябва да отидем в Чанян с образците на почвата и растенията, а пък сетне да открием най-големия специалист по звуци в империята. Междувременно, ти имаш един проблем.

Махна с меха си с вино в посока към помещенията със скровищата.

– По закон всичко това е твое. Желаш ли го? Князът потрепери.

– Взема ли дори и една монета, след месец ще умра от кошмари – рече той.

– Така или иначе, ако за това откритие се разчуе, не след дълго ще бъдеш посетен от всички престъпници и министри в империята – отбеляза Господарят Ли.

– А какво ще кажеш, ако даря всички тези богатства на престола? – попита обнадeждено князът.

– Хората са склонни да приписват собствените си пороци на другите – отвърна Господарят Ли. – Един алчен човек никога няма да повярва, че не си запазил най-красивите скъпоценности за себе си, а и липсващата нефритова роба на твоя предшественик ще бъде най-сигурното доказателство за това. Питаш ли особена любов към изтезания?

Князът побеля така, че заприлича на скелетите.

– Какво обаче мога да направя с тази гробница? – прошепна той.

Господарят Ли се обърна към мен.

– Воле, ще се справиш ли? Горделиво се изпъчих.

– Господине, вие разговаряте с един бивш ученик на Големия Хонковача.

Ли Као се обърна към княза.

– За каква гробница става дума?

– Наистина, за каква? – подкрепих го аз.

Князът вече се бе посъзвел.

– Вярно, за каква гробница говорим?

Работата всъщност не се оказа трудна. Камъните и тухлите бяха върнати по местата им. Освен това, имението бе пълно с парчета старо желязо. Огледах горделиво импровизираната доменна пещ и меховете. Когато приключих, едва ли някой би могъл да забележи кърпежа на желязната стена, освен ако не бе уведомен предварително за съществуването му.

Най-трудно ми бе да положа скелетите в тунела отново по предишните им места. През цялото време чувах как една полудяла мумия в нефритова дреха се опитва да се промъкне откъм гърба ми. Накрая като съвестен майстор покрих всичко с прах и паяжини, така че и най-алчният чиновник на империята нямаше да повярва, че княз Лю Пао или който и да е друг е успял да проникне в гробницата на Смеещия се княз. Сетне се отпавихме за Чанян.

Глава 9

Дотогава не бях ходил в столицата, но си мислех, че няма с какво да ме изненада, след като бях посещавал голям град като Пекин. Илюзията ми се разсея още в момента, когато прекосихме Портата на сияйната добродетел. Нямаше как да не зина от удивление, след като се оказах в гъмжащ кошер, където над два милиона души бръмчаха върху тридесет квадратни мили, оградени от крепостни стени. Само булевардите, пресичащи града от север на юг, бяха двадесет и пет. Всеки един от тях бе широк четиристотин и осемдесет стъпки и от двете му страни бяха засадени кипариси, плодни и декоративни дръвчета. Булевардите завършваха на един висок хълм, наречен Драконовата глава, където се свързваха с път, павиран със синкави камъни и виещ се като драконова опашка. Пътят водеше към дворците на елита, който управляваше империята.

Бях подтиснат и умълчан, когато тръгнахме по Улицата на лилавия врабец в посока към Драконовата глава. Прекосихме Портата на червената птица тъкмо в момента, когато хиляда барабани започнаха да възвестяват с триста удара настъпването на часа на отварянето на пазарите. Почувствах се опиянен от атмосферата на хилядолетно величие, излъчвано от легендарната Горска академия, древно средище на китайската мисъл. Господарят Ли бе един от хората, отличили се най-много в тази академия, но отношението, което прояви към нея, бе далеч от почиттелно.

– Лъжа и измама, момчето ми, лъжа и измама! – рече той и махна с ръка в посока към светилището. – Покриват гнилотата с боя и после я украсяват с лъжи. Някои от тях впрочем са доста приятни. Най-много ми харесва тази за бедното селско момче, което копаело ров зад селското училище.

Господарят Ли извади меха си с вино и отпи дълга глътка, минавачи с вида на порядъчни хора го изгледаха неодобрително. Въобще не им обърна внимание.

– Бедното селско момченце дочуло откъси от уроците, разнасящи се от прозореца на училището – започна Господарят Ли между две оригинали. – Веднъж учителят, който от разсеяност попаднал в рова, за своя почуда установил, че момчето било изписало стените му с прекрасни рисунки, безупречни математически формули и цитати на древни мъдрещи.

– Момче, ти не си ли краставото, неграмотно и въшлясало скитниче на име Хон Вон? – попитал учителят.

– Незначителното име на нищожната ми личност не би трябвало да омърсява почитаемите устни на ваше великолепие – отвърнало смирено момчето.

– А баща ти не е ли келявият, миризлив човек на име Безнадеждния Хон, който навсякъде се хвали, че цели шестнадесет години се е провалял на изпита за селски идиот? Тогава момчето паднало на колене и започнало да бие чело в земята.

– Седемнадесет години! – проплакало то.

Е, сетне учителят хванал момчето за ухото, завел го в класната стая, изпитал го за всичко, което му дошло наум, и скоро се разнесла приказка, че последният китайски гений бил открит в един ров, в едно незначително селце на осем мили от джендема. Останалото ти е известно. Победа след победа, награда след награда, пост след пост. Момчето станало съветник на императори и спасител на селяни и след време било обожествено и обявено за Небесен покровител на краставите, неграмотни и въшлясали скитничета, които копаят ровове зад училищата.

След това Господарят Ли се изплю със забележителна точност върху една статуя на Куй Син, бог на изпитите.

– Така, а сега нека видим каква е действителността – продължи той. – Малкия Хон Вон наистина го хващат за ръчичка и го водят в учебно заведение. Там го учат насила на езици, краснопис, поезия, рисуване, танци, музика, шах, етикеция, придворни ритуали, философия, религия, история и на трудовете на класиците. След това той получава възможност да започне наистина да учи нещо – математика например. Или пък селско стопанство, инженерство, икономика, медицина, управленчески и бойни изкуства. Взима си изпитите блестящо и получава първото си официално назначение. И какво става с него след това?

Въпросът не бе риторичен и Господарят Ли наистина очакваше да му отговоря.

– След това някой негов началник, наследил своята длъжност от виучо си, му вижда сметката – предположих аз.

– Правилно – рече одобрително Господарят Ли. – Хон Вон се оказва в света на неоконфуцианците, за които всяко нововъведение е анатема. Блестящият му проект за нова канализационна система ще бъде отхвърлен, защото няма аналог в древните времена. Астрономическите му наблюдения ще бъдат използвани като обвинителен материал срещу него, когато дойде времето да го съдят за ерес, защото истинността им не

може да се потвърди от древните книги. Неговите рисунки не са имитация на древните, поезията му не е плагиатство и есетата му не засягат нито една от триста тридесет и трите официално одобрени теми за есета, така че ще бъдат всичките изгорени. Хон Вон ще смята, че е извадил голям късмет, ако бъде просто разжалван, лишен от имущество и изритан на улицата, за да пукне от глад. Ако наистина е гений, късметът му няма да сработи. Лин Це Шу е бил изпратен в изгнание в един толкова отдалечен край на Туркестан, за който казват, че там слънцето още не било изгряло. Сун Ту По бил заточен в Хайнан, чиито основни експортни стоки са маларията, крастата и проказата. Чу Суй Лан бил видян за последен път, когато потънал в едно тресавище във Виетнам. Когато Хан Ю слязъл от затворническата лодка в Суатоу, насмалко не го изяли крокодилите.

Вен Чан, бог на литературата, отнесе следващата порция плюнка.

– Воле, един китайски гений още на млади години започва да присяга към каната с вино, след като разбере какъв е пътят, простиращ се пред него – каза Господарят Ли. – Не се чуди тогава, че най-великите ни хора са вървели крадешком, а не изправени, когато са влизали в историята?

– Учителю, по-хубава автобиография от тази не бях чувал досега! – казах възторжено.

Господарят Ли все още се радваше на голямо уважение, макар и с един по-особен привкус, така че нашите образци от почва и растения бяха приети с предимство в Божествената академия за алхимически изследвания. Оттам потеглихме в посока към императорския град и към квартала с големите дворци на чиновниците. Отново осъзнах своето нищожество, след като видях Дворцовия град, където живееше императорското семейство, и Портата на киноарния феникс, водеща към Великия сияен дворец на император Тан Тай Тун. Господарят Ли обаче очевидно нямаше работа в двореца. Зави към една постройка, от която кръвта ми изстина. Това бе Портата на прекрасната гледка, водеща към седалището на Тайната служба. От двете страни на портата имаше сламени чуцела, обвити с изсъхналите кожи на висши държавни служители, осъдени за корупция – императорът се бе заел сериозно с изпълнението на задълженията си и Господарят Ли кимна одобрително. Сетне продължи към една по-малка сграда и след малко помолехме да ни приеме една легендарна дама.

Началничката на проститутките е най-могъщата жена в Китай, освен когато самият императорски престол е зает от жена. Нейната гилдия

е сърцето и душата на шпионажа и отговаря почти изцяло за проучването на тайнствените мисли на варварите. От нейния дворец непрестанно тръгват куриери, носещи шифровани послания към Будоара на сияйните придружителки в Ханчжоу, Слънчевия дворец в Лоян и Замъка на нарастващото съвършенство в Пекин. Немалко могъщи велможи, споделили своето ложе и тайни с някоя млада дама, сутринта са заварвали на нейно място служебна пратка с жълт шал.

Предполагам, че ще чакаме дълго, но Господарят Ли връчи визитната си картичка и след броени минути се оказахме в присъствието на самата велика дама. Бе на средна възраст, висока и много красива. Гласът ѝ наподобяваше звука на изящен музикален инструмент.

– Приветствам те, о, най-изтънчен и прославен сред мъдреците – каза тя и се поклони доземи.

– Приветствам те, о, най-прекрасна от земните богини – измърка Господарят Ли и се приведе също доземи.

Последваха други реплики от същия род, които продължиха няколко минути, след което ни бе поднесен чай. Докато те си разменяха изящни любезности, аз се чувствах като фъшкия сред трюфели. Така и никога няма да разбера защо напълно нормални хора си губят времето с такава словесна мъгла вместо да си кажат простичко за какво са дошли и да си свършат работата. Началничката започна церемониалната игра, която хвърли листа от цвете върху златистата повърхност на чая.

– Скъпи приятелю, тези цветя навярно ще умрат от самота, защото изглежда са се свършили пеперудите ми – каза тя жаловито.

Господарят Ли веднага влезе в тон.

– Уви! Нито едно цвете не е свършено, ако е без пеперуди – съгласи се той. – Така, както хълмовете не са свършени без извори, а скалите – без мъх.

– Нима един поток е истински, ако няма камъчета? Нима едно високо дърво е истинско, ако не е обвито от лиани? Нима мъжете са истински, ако не притежават ума на Ли Као? – изрече напевно домакинята ни.

След този комплимент Ли Као направи поклон и нежно докосна китката ѝ с края на пръста си.

– Една жена не е истинска, ако не притежава нежността на цвете, гласът на птица, осанката на върба, кости като нефрит, кожа като сняг, очарованието на езеро през есента, сърцето на поетеса и душата на моята прекрасна домакиня.

– Ненадминат чаровник – рече тя с въздишка и погледна стария сбръчкан пръст, опрян върху изящната ѝ китка. – Страстта, скъпи

приятелю, разкрива само долната част на вселената.

– В такъв случай поетът е длъжен да я облече в нови одежди – извика Господарят Ли. – Да пея ли за планини в одежди от облаци? За върби, обвити от дъждовни капки? За поляни, облечени в лунни лъчи?

Началничката ни поднесе още чай и цветни листа.

– С одеждите трябва да се внимава – отбеляза тя. – Понякога се събличат твърде лесно, а друг път въобще не можеш да ги свалиш. Зелените хълмове се отразяват във водата, която поема своя цвят от тях. Доброто вино ражда поезия, която поема красотата си от виното.

– И една прекрасна жена е като стих – отвърна Господарят Ли. – Осмисляш я най-пълно, когато си леко опиянен. Ако един обикновен мъж успее да проникне до мислите на чаровна дама, той прилича на блед облак, обагрил се благодарение на слънцето. Или пък на тих поток, превръщаш се във водопад, когато се стича по стръмна скала. Всички неща са във връзка помежду си. Затова именно приятелството е такава ценност и приятелите трябва да се подбират внимателно.

Тя погали сбръчканата му ръка.

– В такъв случай ще избира за приятел древна непокатима скала.

– А ако скалата е само сън?

– Ще се превърна в сянка на този сън – отвърна нежно тя. Господарят Ли изпи чая си, отпусна се назад и започна да изчислява нещо наум.

– По десет точки ли? – попита той. Началничката укорително се удари по бузата.

– Не, аз допуснах грешка. Чан Чу беше писал, че страстта удържа само долната част от вселената, а аз казах „разкрива“. Не повече от осем точки.

– Значи, дължа ти шестдесет и шест – заключи Ли Као.

– Шестдесет и седем – отвърна му тя твърдо. – Е, Као, с какво мога да ти помогна?

– Свържи ме с майстор на звуци. Казаха ми, че най-добрият намира подслон при теб, когато е в града.

Тя кимна утвърдително.

– Да, това е Лунното момче. Чувал ли си го?

– Не съм, но са ми казвали, че такива като него се появяват веднъж на хиляда години – отвърна Господарят Ли.

– Ако питаш мен, съмнявам се досега в Китай въобще да се е раждал майстор като него. Спешно ли ти трябва?

– Много спешно. Сблъсках се с нещо, от което недоумявам. Началничката присви очи и го погледна.

– Лунното момче отсъства от града – каза тя. – Нито един човек с всичкия си не би приел покана от краля на Чао, но Лунното момче се отзова най-охотно.

Господарят Ли подсвирна от удивление. Началничката вече бе започнала да говори съвсем делово.

– Кралят не е проблем. Ако някой е в състояние да се справи с това огромно чудо на природата, това ще си ти. Друг въпрос е да се справиш с Лунното момче.

– Чувал съм, че не обича да го контролират – промърмори Господарят Ли.

– Умножи това, което си чул, по хиляда и няма да сгреша. Бих могла обаче да ти услужа с единственото живо същество в света, пред което той се държи като малко агънце.

Дръпна края на един звънец и се появи слуга. Тя му каза нещо на ухото и той се отдалечи.

– С какво ще искаш да ти се отблагодаря? – попита Господарят Ли.

– Със своето влияние и с четчицата си за писане – отвърна тя. Изпрати се и започна да се разхожда нетърпеливо из стаята, също като мъж, притиснала юмрук в дланта.

– Ли Као, знам чудесно, че небесата не обичат нетърпеливите, но все пак изминаха почти две хиляди години, откакто нашата гилдия получи знамение свише, че богинята, която ни покровителства, е била уволнена. Няма как да не сме нетърпеливи. Лишихме се от покровителството на Златния лотос, най-голямата курва, раждала се на света, а пък на нейно място се устроиха разни богини, които не биха могли да отмъкнат кесията на клиент, дори и да е мъртво пиян и да си е забил главата в каца с мед – продължи сърдито Началничката. – Всичко е обърнато с главата надолу! Дворецът ни е вързал да вършим единствено работата на тайните служби, от която падат само жълти стотинки. През последните пет месеца имаше осем случая на шарка. Отгоре на всичко дворцовите евнуси се опитват да отклонят вниманието на императора от деянията им, като го призовават да започне нова кампания в защита на обществения морал. Златният лотос нямаше да позволи такова нещо! – каза разгневено началничката. – Щеше да тръгне от звезда на звезда, докато прекоси цялата Велика река, и да поиска да бъде приета от самия Велик господар на нефрита. Трябва ни оправна жена като нея за покровителка, а не някаква лигава глезла.

В гнева си домакинята блъсна една крехка порцеланова чаша от масата и тя се разби на пода.

– Ли Као, ще ти заема момичето, което може да контролира Лунното момче. Нека остане при тебе толкова време, колкото е необходимо. В замяна пък ще те помоля да поискаш от императорския двор да отправи официална молба към Небесата да назначат нова Покровителка на проститутките.

– Боя се, че надценяваш моето влияние в двора – отвърна лукаво Господарят Ли.

– Боя се, че подценяваш моето умение да шантажирам – каза началничката. – Императорът не може да си позволи да пренебрегне молба, отправена, му от Господаря Ли. Аз пък ще имам грижата тя да бъде подкрепена от цялото войнство от църковници и чиновници. А и нашата кандидатка е една от прародителките на императора, така че той едва ли би искал да обиди духа на тази мила дама.

Господарят Ли се замисли.

– Да не би да имаш предвид императрица Ву? – попита той с известно недоверие в гласа.

– Че коя друга? – отвърна му началничката. – Тя и без това стигна до престола, като скачаше от легло на легло. Пък и защо ѝ е да се пържи в Ада, когато би могла да свърши нещо полезно на Небесата?

– Ще излезе, скъпа приятелко, че ще се осмелиш да поискаш от Императора на небесата да назначи на министерски пост, макар и младши, една тиранична владетелка, отровила сестра си, племенницата си и един от собствените си синове – възкликна Господарят Ли. – Принудила друг свой син да се обеси, наредила да бичуват до смърт три нейни внука и една внучка, екзекутирала двама заварени синове и наредила всичките им шестнадесет мъжки рожби да бъдат обезглавени, удушила тридесет и шест старши министри и затрила цели три хиляди семейства. Отгоре на всичко се оказала една от най-умните владетелки на Китай. Така хитро се настанила на престола, че съперниците ѝ въобще не разбрали как е станало. Боя се, че Великият господар на нефрита ще приеме акредитивните писма на императрица Ву тогава, когато реши да назначи и мен за Покровител на уличните разказвачи.

Началничката за миг го изгледа мълчаливо и след това с очарователен жест протегна ръце към него, сякаш искаше да го дари с нещо.

– Гилдията ме упълномощи да предприема всякакви мерки, каквито сметна за необходими, а пък аз упълномощавам теб. Ли Као, известно е, че е имало случаи, когато Небесата са се вслушвали в твоя глас. Появили се такава възможност действай, както намериш за добре. Знай само, че нашата покровителка трябва да бъде с корав характер, умна,

съобразителна, с бърза реакция, неспособна да изпитва каквито и да е угризения и с морала на червей-дървояд. Ех, Ли Као, жалко, че не си от нашия пол!

Господарят Ли стана и се поклони.

– По-голяма похвала не бях чувал през живота си – отвърна искрено.

Видях как в погледите им се върна предишният странен блясък и насмалко не ми прилоша. Реших, че отново ще започнат някаква церемониална игра. Тъкмо тогава се появи слугата в компанията на млада дама. Бе дребна, стегната и хубава. Не дотам хубава обаче, че да се почувствам като прасе в компанията на пауни. Началничката обърна към нея поглед, изпълнен с топлота.

– Това е Утринната скръб. От нея никога няма да стане добра курва, тъй като сърцето ѝ е твърде нежно – представи я тя. – За щастие друго нежно нещо в нея няма. Решителна е и твърде опитна за годините си. Няма да ти създава никакви трудности, докато е с теб.

След това се обърна към момичето.

– Това са знаменитият Господар Ли и неговият помощник Вол Нормер Десет. Трябва им Лунното момче. Те ще имат грижата да го измъкнат от лапите на краля на Чао, а пък твое задължение ще бъде да държиш момчето под контрол, докато свърши работата, която се очаква от него.

Утринната скръб се поклони. Свали гребена, с който придържаше косата си, и го подаде на Господаря Ли.

– Лунното момче и аз сме едно цяло – рече протичко. – Когато е с мен, няма да избяга. В компанията на всякоя друга ще изчезне още при първия полъх на вятъра.

Господарят Ли огледа гребена и кимна с разбиране. Утринната скръб го показа и на мен, и видях изобразената върху него рисунка на преплетени феникс и дракон. Обърна го от другата страна, за да ми покаже изписаните там също преплетени имена, нейното и на Лунното момче, при което неволно докосна ръката ми. Не знам дали реакцията ми щеше да бъде забележима в Ханчжоу, но тук тя направи впечатление на началничката.

– Винаги ли е толкова чувствителен? – попита тя, присвивайки вежди.

– Засега все още не съм виждал да излиза пушек от ушите му – отвърна разсъдливо Господарят Ли.

– Донеси кофа с вода – нареди началничката на слугата.

– Няма нужда – отвърнах с приглушен глас. – Просто се задавих с едно цветно листенце в чая.

В погледа на Утринната скръб, дотогава изпълнен с предпазливост и почуда, се появи и сянката на една малка усмивка. Момичето дискретно се премести в другата половина на стаята. Обяснението ми за цветните листенца, естествено, не бе прието сериозно от никого. Струва ми се, че тук му е мястото да вметна една тирада, която бях чувал многократно от Господаря Ли. Това е единственият начин да обясня реакцията си на допира ми с Утринната скръб.

Великата мечта на всички бюрократи и на повечето от аристократи-те е да се завърнат към най-добрия от всички възможни светове, към скования феодализъм, така великолепно възхвален от Конфуций. Постигането му предполага пълното подчиняване на селяните, като някои от методите, използвани за тази цел, свидетелстват за голяма изобретателност. Един от най-добрите от тях е установяването на система за даване на зестра, при която младоженката трябва да влезе в новия си дом заедно със значително количество земя или пари.

В практически план това означава, че селяните, които са имали нещастieto да бъдат прокълнати с много женски рожби, трябва да се решат на избор между гладната смърт и убийството на децата си. Момичетата не се рентират със собствения си труд на полето. Родителите не могат да ги изхранят, – а и не са в състояние да ги омъжат. Единствената възможност, която им остава, е да ги удавят още след раждането им. На това аристократите реагират с думите: „Каква чудовищна безчовечност! Е, възможно ли е при това положение да позволяваме на свинете да бъдат стопани на кочините си?“ Селските момичета, които успяват да оцелеят, твърде скоро научават, че със самото си съществуване обричат родителите си на глад, и че освен това нямат шансове да се омъжат. Дори и да са просто хубавки, те често напускат семейството си и стават проститутки, за да могат от време на време да изпращат малко пари на близките си. На това аристократите реагират с думите: „Я ги вижте тези безсрамни улучници! Може ли на такива свине въобще да се предоставят каквито и да е права?“ Системата работи безупречно и ако някой все пак се осмели да каже на аристократите, че биха могли да понаучат едновременно за нравствеността от уличниците, много бързо се сдобива с въдица, нож, фенер и неограничено време, през което може да разсъждава за морала, ловейки риба в някое блато в Сиам.

Когато докоснах ръката на Утринната скръб усетих, че тя има мазоли. Мазоли, които щяха да изчезнат напълно едва след години. Винаги

съм смятал мазолите за по-ценни от бисерите. Разбира се, с това не обяснявам всичко, но поне едно нещо беше сигурно. Бях влюбен.

Господарят Ли се бе ухилил насреща ми.

– Ех, Воле, Воле! Де да можеше отново да съм само на деветдесет години – рече замечтано. – Воле, по време на нашето пътешествие си дръж лапите далеч от младата дама. Ти пък, Утринна скръб, от време на време го удрай с цепеница по главата. Той ще ти бъде благодарен за вниманието.

– Договорихме ли се? – попита началничката.

– Договорихме се – отвърна Господарят Ли. – Не ти обещавам нищо, но ще направя всичко възможно за новото назначение на императрица Ву. Ако не успея, ще сторя всичко по силите ми, за да намеря на гилдията оправна Покрови-телка. Можеш ли да изнудиш някого в пощенската служба? Времето не ни стига.

– Ще направя необходимото – отвърна началничката на проститутките.

Слънцето току-що бе изгряло над Парка с виещите се пътеки, когато с Господаря Ли пристигнахме в конюшната на пощенската служба. Утринната скръб вече ни чакаше там. Бе избрала дрехи, които показваха, че е свикнала да пътува – здрави мъжки панталони, високи кожени ботуши, наметало, което щеше да я пази както от дъжд, така и от трънци и намаслена шапка. Останалите си дрехи и вещи бе прибрала в раницата която вече бе сложил на гърба си. Господарят Ли одобри облеклото ѝ с поглед. Одобрението му се засили още повече, когато тя отиде до коня си, измъкна лъка от седлото и го огледа критично. Огледа поне още шест или седем различни лъка, преди да си избере най-подходящия. Още когато се метна на седлото си разбрах, че е по-добър ездач от мен. Чувствам се удобно единствено, когато съм яхнал бивол. Междувременно се разхождах насам-натам и си придавах важен вид.

Авторитетът на Началничката на проститутките си бе казал своето. От пощенската служба ми бяха осигурили офицерско кепе и наметало, украсени с императорски дракони, както и кожена чанта, на която се мъдреше държавният печат. Господарят Ли ми обясни как да закрепя пръта на пощенското знаме на юздите. Портите се разтвориха и аз съвсем прилично успях да изсвирия със сребърната си тръба. Изчезнахме сред облак прах, разпръсквайки минувачите. Успях да взема завоя без да падна от седлото.

Господарят Ли реши, че е най-добре аз да определя скоростта на придвижване. Показах престараването присъщо може би единствено на

тези, които яздат под знамето на сокола. На всеки няколко мили имаше конюшни на пощенската служба При приближаването им изсвирвах първо сигнала „внимание“ и после сигнала „три коня“, така че сменяхме непрестанно конете и изминавахме разстоянието от един хълм до друг практически без да докосваме земята, сякаш съдбата на цялата империя зависеше от нашата езда Това продължи само ден. След това намалихме скоростта, тъй като задникът ми и вътрешната страна на бедрата ми се натъртиха и ожулиха Господарят Ли яздеше без затруднения, а колкото до Утринната скръб имах чувството, че е родена върху кон. Така или иначе, бях им благодарен за това, че не ми се присмиваха докато нощем се разхождах с разкрячени и треперещи нозе около бивака.

Понякога стигаме до големи реки, качвахме конете на ладии на пощенската служба и оставахме да ни придвижва течението. Това бяха най-приятните мигове от пътуването ни, защото получавах възможност да си поговоря с Утринната скръб. Както и бях предполагал, тя си бе чиста селянка и си спомняше живота си едва след осемнадесетгодишна възраст. Била окървавена и в безсъзнание, когато я открила една възрастна дама, на която тя викаше Тай-тай /Велика Велика/. Дамата я прибра ла и започнала да се грижи за нея като за своя дъщеря. Тъй като я открила рано сутринта, дала и името „Утринната скръб“. Господарят Ли внимателно опипа една кръгла вдлъбнатина на черепа ѝ и констатира, че някой се е опитал да я убие. Изрази учудване, че ѝ се е разминало единствено със загуба на паметта.

Той нямаше нищо против да ѝ разкажа каква е целта на нашата мисия, стига да спестя епизода с гробницата. Утринната скръб с удоволствие изслуша разказа ми за госпожа Ху, наркотизираната княгиня в кръчмата на Едноокия Вон, защото знаеше и харесваше някои от стиховете ѝ. Лодкарите винаги разполагат с музикални инструменти, така че през нощта често свирехме на тях, докато Утринната скръб пееше селски песни. Някои от тях бяха толкова древни, че дори и Господарят Ли не ги знаеше. Една вечер тя адаптира една от поемите на госпожа Ху към нашите промеждия и я изпя. Ще я цитирам тук, защото би могла да представлява интерес за тези от читателите, които не са запознати с простите наглед стихове на госпожа Ху.

„Днес няма вятър над реката,
Водата е спокойна и тъмна
Няма вълни и трептения
Около ладията.

Грее лунна светлина,
върху повърхност като гладък полиран нефрит.

Господарят Ли нарушава тишината.
Вече подпийнал, взима флейтата и свири в мъглата.
До звездите достига странна музика;
Маймуните в планината крещат срещу месечината.
Чува се ромоленето на ручей.
Волът бие върху барабан от овча кожа,
Извисил глава като планински връх.
Ударите на пръстите му напомнят кътенето на дъждовни капки.

Една риба нарушава спокойствието на водната повърхност и скача на десет стъпки във въздуха.²

Веднъж оказали се на сушата, отново препускахме през села, в които деца с големи мечтателни очи ни следяха с поглед /кое селско момче не е мечтало да стане някога легендарен герой от пощенската служба?/, и прекосявахме тесни планински проходи, където разбойници с лица ца хиени ръмжаха недоволено при вида на знамето със сокола и страховито се криеха. Читателят би могъл да остане с впечатлението, че контролът на императорската власт се простираше в цялата държава, но това не беше така.

– Деца мои, има краища на страната, където императорът е само символ и ние се доближаваме до едно от тях – каза Господарят Ли. – В кралството Чао има един единствен владетел и неговото име е Ши Ху.

Господарят Ли пожела да подсили възхищението си от Ши Ху с жест и насмалко не падна от коня.

– Велик човек е, настина! Царува от двадесет и осем години, без да е направил поне една съществена грешка, което вече граничи със свръхестественото. Висок е седем стъпки и седем педи и тежи над четиристотин фунта. Враговете му, които остават с погрешното впечатление, че телесната му маса е образувана само от тлъстини, не след дълго украсяват стените на неговата крепост с главите си, набучени на пики. Поданиците му го обичат, враговете му се боят от него, а жените му го боготворят. Утринната скръб ще има над какво да се замисли, когато види неговите телохранители. – Ли Као й смигна. – Те са красиви жени с униформи от самурени кожи и златни лъкове – обясни той. – По-скоро бих

2. Прието е да се приписва на Ян Ван Ли. – Бел. авт.

се сблъскал с глутница пантери, отколкото със Златните момичета. Боготворят своя крал, а и той може би го заслужава. Чао е най-добре управляваното кралство в цивилизования свят, но никога не трябва да забравяте, че самият крал не е цивилизован. Роден е варварин и душата му продължава да е варварска. Пристъпите му на насилие са внезапни и крайни. В двореца му не е лесно да се влезе, а е още по-трудно да се излезе оттам.

Ли Као продължи да язди известно време, без да каже нищо.

– Доколкото знам, кралят има една единствена слабост – продължи замислено след малко. – Има страстта да колекционира хора с необичайни таланти и предполагам, че би разтворил портите си пред една жива легенда. Като например пред най-великия изпълнител на лютнята Вен Ву.

Спогледахме се с Утринната скръб. Лютнята Вен Ву е най-трудният инструмент в света. Свихме озадачено рамене.

– Почитаеми учителю, ти умееш ли да свириш на тази лютня? – полюбопитствах.

– Какво общо има свиренето с това да си най-големият изпълнител? – погледна ме изненадано Господарят Ли.

Глава 10

Гостите в голямата банкетна зала на крал Ши Ху бяха затихнали и в очакване. Времето течеше. В един миг вратите внезапно се отвориха, през тях нахълтаха пажове с разкошни облекла и засвириха с тръби. Последва ги група от свещеници, пеещи възхвала на господаря, надарен с гений от самите Небеса. След тях с изящна стъпка през вратите премина цяло едно войнство от дякони, които разпръснаха листенца от розов цвят. Подире им влязоха двама старши послушници – един баснословно богат млад човек, изоставил всички земни блага, за да получи правото да седи в нозете на господаря, и една княгиня от кралски род, отказала се от престола. Княгинята държеше в ръце малка табуретка от слонова кост, а младият човек внесе проста на вид неукрасена лютня, положена на копринена възглавница.

Свещениците и дяконите не прекратиха песните си. Времето минаваше. Тъкмо в мига, когато напрежението бе започнало да става непоносимо, се чу тихото шумолене на сандали. Няколко от най-личните гости припаднаха, когато през вратата с провлечена стъпка премина най-великият световен изпълнител на лютнята Вен Ву.

Бе поне на хиляда години и с полубожествен вид. Гъстата му брада, по-бяла от сняг, се спускаше чак до коленете му. Огромните му бели вежди наподобяваха перушината на рогат бухал. Грубата му селска дреха бе от най-евтина тъкан, а сандалите му бяха кърпени поне петдесет пъти. От току-що отсечената му дъбова тояга все още стърчаха свежи зелени листенца. Целият му облик показваше пълно пренебрежение към светския живот. Спеклата се кал по тялото му издаваше, че бе прекарал нощта в подножието на някой хълм под открито небе.

Великият мъж бавно пристъпи към табуретката от слонова кост и княгинята му помогна да се настани на нея. Младият мъж коленичи и положи лютнята в скута на маестрото. Той сведе поглед за време, което на присъстващите се стори цяла вечност, за да опознае инструмента, и след това бавно надигна глава. Погледът на горящите му черни очи сякаш опари гостите. Старецът повдигна назидателно сбръчкан палец и сетне откъм брадата му се разнесе старчески глас, наподобяващ бръмченето на пчела, обаче ясен и изпълнен с властност.

– Лютнята Вен Ву е била изобретена от Фу Зи – започна великият човек. – Видял той как метеор пада върху тиково дърво, до което сетне

кацнал феникс. След като чул съскането на изстиващия метеор и писъка на отлитащия феникс, Фу Зи разбрал, че е получил знамение свише. Отсякъл дървото, което било дълго точно тридесет и три стъпки, и го разрязал на три равни части по единадесет стъпки. Сетне накуснал парчетата в течаща вода цели седемдесет и три дни, сиреч, една петинка от годината. Когато изсъхнали, почукал по най-горната част, но звукът се оказал твърде висок. Почукал по най-долната част, но звукът се оказал твърде нисък. Почукал по средната част, и звукът се оказал точно такъв, какъвто трябвало да бъде.

Един от гостите се прозина и майсторът присви удивено вежда. Пажовете, църковниците, дяконите и калфите вкупом се нахвърлиха върху простака и го изхвърлиха през вратата. След две минути пълна тишина майсторът благоволи да продължи.

– Фу Зи поръчал на Лю Цу Чи, най-големият резбар на Китай, да издяла от средното парче музикален инструмент. Дължината му била точно тридесет и шест педи, съответстващи на триста и шестдесетте градуса на окръжността. В единия си край бил широк четири педи, колкото са на брой годишните времена, а в другия си край – осем педи, колкото осемте праз – ника. Дебелината му била две педи, съответстващи на „ин“ и „ян“, движещите сили на вселената. Праговете му били първоначално дванадесет, колкото месеците в годината, но Фу Зи впоследствие добавил и тринадесети, за високосната година.

Един от гостите се изкашля и майсторът присви пак удивено вежда. Пажовете, църковниците, дяконите и калфите вкупом се нахвърлиха върху простака и го изхвърлиха през прозореца. Този път древният полубог продължи едва след изтичането на три минути.

– Петте първоначални струни – поясни той, наблюдавайки затаила та дъх публика – са съответствали на петте елемента: металът, дървото, водата, земята и огъня; на петте темперамента – спокойствието, раздразнението, силата, крепкостта и мъдростта; на петте музикални тона – кун, шан, чуе, чен и ю. Когато Вен, кралят на Чу, бил взет в плен и затворен в Чан Ли, неговият син, княз Пай И Као, така се натъжил, че добавил и шеста струна, за да даде израз на скръбта си. Това е именно струната „Вен“, която ражда тих меланхоличен звук. Когато крал Ву започнал война срещу крал Чео, изпитал такова въодушевление, че добавил седма струна, с която да изрази радостта си. Тази седма струна се нарича „Ву“ и излъчва висок и героичен звук. Именно заради това тази седмструнна лютня се нарича „лютнята Вен Ву“. В ръцете на талантлив изпълнител може да укроти и най-свирепия звяр. В ръцете на

изпълнител като мен е в състояние да пробуди умрелите.

Великият мъж замълча. Пажовете, църковниците, дяконите и калфите се огледаха, за да разберат дали някой не се е прозинал или изкашлял. Никой не бе шавнал. Великият мъж продължи.

– Когато е добре настроена, лютнята издава звук със седем качества: яснота, почуда, отдалеченост, скръб, красноречие, мъжество и простор. Звукът обаче не показва съвършенството си при следните шест обстоятелства: свиреп студ, крайна жега, силен вятър, виелица, гръмотевица и снежна вихрушка. Освен това, никога не трябва да се свири на лютнята Вен Ву при следните седем обстоятелства: оплакване на мъртвите, оркестрова музика, тревога от светско естество, телесна нечистоплътност, немарливо поддържано облекло, закъсняло кадене с благовония и отсъствие на публика, способна да те оцени.

Публиката затаи дъх, когато полубогът бавно надигна лютнята от скута си. „Дзън!“ издрънча една струна. „Дзън!“ издрънча втора струна. След това майсторът положи отново лютнята в скута си.

– Самият аз в момента съм в траур по жена си, по второстепенните си съпруги, по своите наложници, деца, внуци, правнуци и по малкото си домашно папагалче. Всичките загинаха по време на един тайфун. Хъркането на онези простаци там в ъгъла ми звучи като оркестрова музика. Хилещият се идиот в синия халат се интересува повече от танцьорки, отколкото от истинско изкуство. Половината от вас не сте се къпали от месец, а на другата половина дрехите ви са с петна от небрежно хранене. Не усещам и най-малка следа от благовония, а пък реша ли да ви окачества като разбираща публика, боговете биха могли да изпадат от смях.

Най-великият изпълнител на лютня Вен Ву на света бавно се изправи. Повдигна бавно показалеца на лявата си ръка. Около главата му засия божествен ореол, а след като отново стисна тоягата си, на нея се появиха шест нови зелени листенца.

– При все това, траурът ми изтича след два дни. Ако бъдат спазени и останалите условия, бих могъл и да изнеса представление. Междувременно ме отведете в покоите ми и се погрижете никой да не ме безпокои. Обичам да изследвам човешките несъвършенства.

След тези думи великият мъж достолепно се оттегли от стаята. Чуха се приглушени звуци. Някои от гостите, изгубили съзнание, се бяха свлекли на пода.

– Лъжа и измама, деца мои! Лъжа и измама! Изсъхнала гнилоч, покрита с боя и украсена с лъжи – почти издекламира Господарят Ли.

Закачи небрежно люгнята Вен Ву на един гвоздей. – Някой глупак ще учи двадесет или тридесет години, за да започне да познава нещо. На мъдреца са му достатъчни от двадесет до тридесет минути, за да стане експерт. В този свят на признание се радва не умението, а авторитетът.

– Господарю, вие правите чудеса за моето образование – рекох.

– И за моето – добави възхитено Утринната скръб.

– А какво ще правим сега? – полюбопитствах аз.

– Ще чакаме да ни арестуват – отвърна спокойно Господарят Ли. – Разбира се, кралят не ми повярва даже и за момент, но сигурно се е позабавлявал. Какво ще кажете за Златните момичета?

Краля бях зърнал само като огромен силует, спотаен в сенките. Момичетата обаче бяха ясно забележими.

– Красиви са – отвърна Утринната скръб. – Красиви и опасни. Обърнахте ли внимание на началничката им? Така силно боготвори краля, че изгаря от желание да убие някого, за да го докаже.

Господарят Ли кимна утвърдително.

– Бъдете много внимателни, когато ни извикат при негово величество. Лунното момче беше ли сред публиката?

– Не, господарю. – отвърна Утринната скръб.

Покоите, заделени за нас, бяха просторни. Имаше няколко отделни спални помещения, свързани с бани, които предизвикаха у Утринната скръб и у мен изумление. В една от тях имаше вана, облицована с нефритови плочки, която се пълнеше с топла вода от устите на деветоглави бронзови дракони и се изтичаше през устите на деветоглави бронзови костенурки. Сапунът бе направен от благовонни билки от Фенлай, а хавлиите бяха от плътен бархет. Цяла стена от гостната заемаше шкаф с книги, а останалите стени бяха украсени с прекрасни картини върху брокат в нефритови рамки. Мастилницата върху бюрото бе от изящен пурпурен камък и Господарят Ли поясни, че е истински полускъпоценен камък от устието на Лин Лан. Обонянието му го отведе до помещение, пълно с вина от всички краища на империята. Той си избра една кана, взе я и отиде с нея до прозореца.

Опитваше се да опознае замъка. Между две високи успоредни каменни стени имаше дълбок ров и всеки, който пресичаше моста над него, биваше спиран от стражата три пъти. Измъкването от замъка нямаше да бъде лесна задача, а и разбиранията на крал Ши Ху за украса не допринасяха за повишаване на настроението ми. По горната част на стените бяха прикрепени пики с набучени на тях отрязани глави. До други пики,

все още незаети, имаше табелки с изписани на тях имена. Както разбрах по-късно, това бяха имената на разбойническите главатарии, чиито глави се очакваше не след дълго да направят компания на първите.

– Те вече са тук. – прошепна Утринната скръб.

Не бях чул да се отваря врата, но когато се извърнах, видях, че при нас вече се бяха озовали шест от Златните момичета заедно с началничката им. Имаше жестоките и проникателни очи на орлица и направи повелителен знак в наша посока. Господарят Ли вдигна ръка.

– Ще възразите ли, ако първо се освободя от това ужасно нещо? Боя се, че ще се препъна в него, ако то преди това не ме задуши.

Отлепи първо фалшивата си брада, а после и изкуствените вежди. Златните момичета ни поведоха по лабиринт от облицовани с мрамор коридори, докато стигнахме красива лакирана врата, висока четиринадесет стъпки. След като се отвори, оказахме се в най-красивата зала, която бях виждал в живота си.

Бе достатъчно голяма, за да послужи за сцена на пет селски празненства и едно въстание. Части от нея бяха отделени с водни завеси. Водата струеше от тавана и падаше в езерца, в които плаваха пъстроцветни рибки. Слънчевите лъчи огряваха прекрасни скали, оставени във вида, в който ги бе създала природата. Въздухът бе наситен с уханието на цветя. В центъра на залата бе разположена скала от синьозелен камък, на която ѝ бе необходима само една възглавница, за да се превърне в трон. Върху скалата седеше Ши Ху, крал на Чао.

Колкото повече го приближавахме, толкова по-голям ставаше той. Очите му приличаха на малки светли точки, изписани върху огромното му лице, и изпитах облекчение, когато ми се стори, че в тях проблясва сянката на весело пламъче. Коленичихме, после направихме ритуалните три поклони и девет реверанса, след което той ни даде знак да се изправим. Гласът му бе благ, но се чувстваше, че под тази благост се крият гръмотевици.

– Предпочитаме те без брада – каза кралят на Господаря Ли. – Белотата ѝ беше малко пресилена, макар и да не можем да те укорим за това, че си позволил на изкуството да надделее над реалността. Изпълнението ти беше чудесно.

Господарят Ли се поклони.

– Кои сте вие и какво искате?

– Ваше величество, фамилното ми име е Ли, а собственото ми име е Као. Имам лек недостатък на характера – рече учтиво Господарят Ли. – Това е моят бивш клиент и настоящ помощник, Вол Номер Десет, а

прекрасната млада дама е Утринната скръб. С ваше позволение, тя би желала да покаже на ваше величество своя гребен.

Утринната скръб свали гребена от косата си и го подаде на началничката на телохранителките, която го разгледа внимателно, търсейки върху него следи от отрова, преди да го подаде на краля. Той спря погледа си върху преплетените феникс и дракон, после го обърна и прочете имената, и след това даде знак на едно от Златните момичета, което веднага излезе от стаята.

– Утринната скръб иска да се срещне отново с Лунното момче и не видях причини да не ѝ помогна да влезе в двореца – обясни учтиво Господарят Ли. – Що се отнася до мен, по следите съм на един ръкопис. Искам само да го прочета, не да го присвоя. Чул съм, че ваше величество е страстен колекционер на редки вещи, затова си и позволих свободата чрез безобидна шега да проникна във вашия замък. Разполагам с част от въпросния ръкопис.

Подаде парчето пергамент на Су Ма, началничката, която отново го огледа, преди да го връчи на краля. Започнах да изпитвам симпатия към огромния владетел, когато забелязах недоумението, което се изписа на лицето му. Очевидно и той разбираше от древна стенография, колкото и аз. Той сви рамене и подаде парчето пергамент на началничката, която го върна на Господаря Ли.

– Това не ми говори нищо – каза владетелят. – А колкото до информацията ти, тя не е съвсем точна. Колекционираме не редки вещи, а редки хора. А ето го и бисерът на нашата колекция.

Изад една от завесите от течаша вода се появи едно от Златните момичета в компанията на младеж. Утринната скръб забрави напълно протокола, нададе радостен писък и се затича към него. Младежът, чиято радост очевидно не бе по-малка, се устреми насреща ѝ. Прегърнаха се така плътно, че за миг заприличаха на едно тяло с две глави. Предполагам, че кожата ми през това време е придобила зелен цвят, а пък скърцането на зъбите ми се е чувало чак в Сучжоу.

Не беше справедливо един смъртен да притежава външността на Лунното момче, може би най-красивият мъж на света. Отгоре на това бе така облечен, че и един паун пред него щеше да изглежда невзрачен. На главата си носеше пурпурна златовезана шапка, украсена със скъпоценности. Челото му бе украсено с сребърен обръч, върху който бяха изобразени драконът и фениксът и имената, които вече бях видял на гребена на Утринната скръб. На шията му бе закачена златна верижка във формата на съвкупляващи се змии. Върху тъмночервената му туника бяха

бродирани ярки цветя и пеперуди. В пояса му бяха преплетени мотиви от цветя и житни класове. Върху туниката имаше синьо сатенено наметало със златно вземо. От сатен и златно вземо бяха направени и обувките му. Най-дразнецко бе това, че в облеклото му нямаше нищо пресилено. Единственото, Което в момента липсваше на Лунното момче, бяха ръкоплясканията. Тази нечестива твар щеше да прекара живота си под дъжд от розови листа, докато през това време клетият Вол Номер Десет щеше да чисти някой обор от фъшкии. Най-сетне са разделиха. Кралят им даде знак да се доближат. Лунното момче поведе Утринната скръб към престола. Кралят на Чао присегна и много внимателно положи първо Лунното момче, а после Утринната скръб върху огромния си скут.

– Много очарователни дечица сте – рече и целуна Лунното момче по бузата. – Ти си най-скъпият от всичките ми скъпи гости и виждам, че споделяш душата си с Утринната скръб. Защо ли е така? – сетне внимателно улови Утринната скръб за брадичката и се втренчи в очите ѝ. – Какво има в теб, дете мое? – дълго време я изучава и след това продължи с шепот. – Да, ти си нещо като сърцевина на Лунното момче. Името му обаче не е избрано удачно. По-скоро бих казал, че той е като слънцето, а ти си като луната. Човек не може да погледне слънцето, без да бъде заслепен. Заради това мъдреците, които го изучават, първо наблюдават луната.

Кралят се усмихна и от усмивката му стаята се напълни със сияние. Бе чистата и непорочна усмивка на дете. В същото време не бе лишена от някакъв странен копнеж, примесен с тъга. Внимателно повдигна косата на Утринната скръб и върна гребена на мястото му.

– Би ли искала да се сдобиеш с униформа от самурени кожи и със златен лък, дете мое? – попита кралят с тих и любезен глас. След това леко се засмя. – Разбира се, не е справедливо да ти задавам сега такъв въпрос, а ти не си длъжна да ми отговориш. Нито едно от нашите момичета не е било карано да върши нещо против волята си. Утринна скръб, ние те желаем, но ще те ухажваме така, както сме ухажвали всички останали и ти ще бъдеш свободна сама да вземеш решение.

Без каквито и да е усилия повдигна двамата млади хора и отново ги спусна на пода. След това премести погледа си върху Господаря Ли.

– Дори и аз, клетият сирак, съм чувал за знаменития господар Ли Као и за ненадминатите му подвизи – каза любезно кралят. – Има много неща, които бихме искали да споделим с теб, за да получим просветление от твоята мъдрост. Дори не е изключено някой ден да ни разкриеш истинската причина за твоето идване, но няма закъде да бързаме. Ти

доведе при нас Утринната скръб, за което сме ти дълбоко благодарни. Тя ще бъде наша почетна гостенка. Дано гостуването ти при нас не ти се стори кратко.

Даде знак с кралския си пръст, че сме свободни. Кланяйки се, придвижихме се към изхода на тронната зала. Майор-домът ни отведе отново в нашите покои, където ни чакаше разкошна трапеза.

– Господарю Ли, той наистина ли искаше да каже това, за което си помислих? – попитах.

– Че гледа на Утринната скръб и на мен като придобивка към колекцията си от забележителни люде? Надявам се да е така – отвърна весело Господарят Ли. – Е, любов моя, готова ли си да бъдеш дарена със злато и самурени кожи?

Утринната скръб поруменя и сведе поглед.

– Какъв изключителен човек! – прошепна.

Самият аз се убедих в изключителността на краля още в същата нощ. Събудих се след третия гонг и чух отнякъде да се разнася звън от музикални инструменти. Облякох набързо туниката си и, като се прозявах и търках сънените си очи, се отправих към централната зала. Там установих, че Утринната скръб също бе чула музиката и бе застанала пред прозореца, гледащ към градината.

Навън Златните момичета, които този път държаха в ръце лютни и флейти вместо лъкове, свиреха и при това добре. Малко след това иззад сенките се появи огромен силует и след малко кралят на Чао бе огрян от лунната светлина. Бе абсолютен монарх. Можеше да притежава всичко, каквото пожелае, но това очевидно не бе в нрава му. Дори отдалеч успях да забележа, че целият спектакъл му доставя огромно удоволствие. Направи дълбок поклон към спалнята на Утринната скръб и след това извърна лице към луната. Постави палеца на левия си крак върху палеца на десния и започна да пее любовна песен от варварската страна, в която се беше родил.

Трудно ми е да обясня защо, но тази песен бе едно от нещата, които най-силно ме впечатлиха в живота ми.

„Пускам стрела и луната се покрива с облаци.
Пускам стрела и слънцето се скрива.
Пускам стрела и звездите гаснат.
Не се целя обаче в луната, слънцето и звездите.
Прицелвам се в сърцето на Утринната скръб.“

Негово величество плесна с ръце, очевидно подражавайки на някаква птица, и започна да танцува с изящна стъпка. Изяществото ѝ бе още по-подчертано от огромното му туловище. В танца му нямаше нищо комично. Възприех краля като някаква могъща и първична природна сила, неспособна да стане за посмешище при никакви обстоятелства.

„Хоп, хоп! Утринна скръб, ела при мен.
Ела и седни при мен.
Ела и преспи при мен и сподели възглавницата ми.
Хоп, хоп! Утринна скръб,
мисли за мен, когато гръм гърми,
мисли за мен, когато вятър вее,
мисли за мен, когато Червената птица пее,
мисли за мен, когато виждаш луната,
мисли за мен, когато виждаш звездите.
Хоп, хоп! Утринна скръб, доближи се до мен.
И нека сърцето ми се доближи до твоето.“

Любовната песен бе повторена три пъти, след което негово величество се поклони отново в посока към спалнята на Утринната скръб. Златните момичета също се поклониха. Сетне кралят и неговите момичета изчезнаха в сенките. Предполагам, че изражението на лицето ми ще да е било красноречиво. Колко млади момичета имаха възможност да се радват на ухажването на един огромен, могъщ, безкрайно любезен и безкрайно любвеобилен монарх, макар и невероятен варварин? Така си беше. Утринната скръб я очакваха самурени кожи и злато, плюс един изключително красив млад мъж на име Лунното момче.

– Ах, Воле, клетни ми Воле! – прошепна тихо Утринната скръб. След това ме улови за ръката. – Ела и седни при мен, ела и преспи при мен и сподели възглавницата ми – прошепна тя.

– Хоп, хоп! – отговорих.

Има утрини, които човек предпочита да забрави.

Тази сутрин започна прекрасно. Слънчевите лъчи се промъкнаха през прозореца и погалиха оголеното изящно рамо на Утринната скръб. Докоснах бузата ѝ и започнах да се вслушвам в бръмченето на лениви мухи и в приспивното жужене на пчелите, когато ме разсъни нечий щастлив глас.

– Ела тук, малък разбойнико! Веднага седнах в леглото.

– Дявол да го вземе! – въздъхна с досада Утринната скръб. Едно

голо момче, може би на тринадесет или четиринадесет години, пробяга покрай прозореца на терасата.

– Чуваш ли какво ти казвам, малък разбойнико? – продължи да крещи щастливият глас.

– Десет милиона проклетия! – изстена Утринната скръб и се прозина.

Голият млад човек, който се бе затичал подир момчето, се спря, върна се, и подаде глава през прозореца.

– Добро утро, любов моя! – рече щастливо Лунното момче.

– Защо трябва да си хабиш това нещо за момчета? – попита го тя.

Той отправи самодоволен поглед надолу.

– Да го хабя ли? Защо ли пък да го хабя? Много добре знаеш, че понякога тези неща не могат да се усмирят цял месец – Лунното момче се промуши през прозореца и се отправи към леглото. – Я виж ти! Я виж какъв расов екземпляр си хванала този път! Моите поздравления!

Бързо прикрих рамене със завивките.

– Ти нали си Вол Номер Десет, ако съм запомнил добре? Откъде си се сдобил с такъв изящен нос? Човек би рекъл, че го е настъпала крава.

– Ами... имам малко недоразумение. Големият Хон, ковачът... – смутолех.

– Вярвам, че сетне си се погрижил да бъде погребан достойно – рече Лунното момче, след което седна на леглото и започна да гали дясното бедро на Утринната скръб. – И след като стана дума за погребения, сега се сетих, че преди време срещнах Господаря Ли в един от трудните му периоди – каза. – Естествено, той едва ли ме е запомнил. Бях сред придворни в очакване да ме поканят да изнеса първия си концерт пред императора, когато отнякъде се появи този зловреден старец. Поклони се на императора, после се изправи, измъкна нож от ръкава си и преряза гърлото на министъра на търговията. Цялата зала се окървави.

– Сериозно ли говориш, Лунно момче? – попита го недоверчиво Утринната скръб.

– Съвършено сериозно. Когато императорът научи причината за това убийство, дълго се колеба дали да нареди да сварят Господаря Ли във врящо масло, или да му даде Херцогска титла. Въпросът впрочем остана чисто теоретичен, тъй като междуременно старецът бе избягал в Туркестан. Малко след това Върховният жрец на Самарканд бил открит в поза, при която носа му докосвал подметката на лявата му обувка. От това можете сами да се досетите в какво състояние е бил гръбначният му стълб. Когато стражите посетили дома на Господаря Ли, им било

отговорено, че той вече бил на път, тъй като трябвало да види болната си правнучка в Серендип.

Отдавна бях се наслушал на историите на Господаря Ли, съвсем малка част от които имаха някакво отношение към истината. Не ми бе приятно обаче да ги чувам повторно от един отвратително красив млад човек, нахълтал гол през прозореца, който галеше разголения крак на приятелката ми. Сега бе започнал да гали и лявата и гърда и се опитваше да я прегърне.

– Липсваше ми – рече й тихо.

– Боже мой, само да можеше да знаеш колко те обичам! – прошепна му тя.

Кралят не беше прав в оценката си за името на Лунното момче. Името му си беше съвсем на място. Знаино е, че на луната живее един огромен бял заяк и че зайците са най-извратените твари.

– Защо не се откажеш от момчетата за една седмица и да опиташ с мен? – прошепна Утринната скръб.

Отгоре на всичко движенията му бяха котешки. Господарят Ли веднъж ми бе казал, че според някои египтяни на луната живеела и една котка. Освен това всички знаят, че душата на котката е съставена от душите на девет монахини, нарушили обета си.

– Хайде да избягаме заедно – прошепна Утринната скръб.

– Мила моя, и аз самият страстно желая това, обаче негово величество е доста ревнив – отвърна й красавецът.

– Господарят Ли ще има грижата за това. Намерил ти е работа. Освен това, момчето, което ти преследваше, приличаше на морски плужек.

– Кажй на зловредния старец, че приемам предложението му. Трябва само да опаковам преди това някои дрехи и скъпоценности от първа необходимост – само да видиш какъв изумруд ми подари кралят – и да си взема довиждане с момчетата.

Момчето на терасата, разбрало, че вече никой не го преследва, напомняше за себе си с покашляне. Лунното момче се изправи със светкавично котешко движение.

– Работа и пак работа – оплака се. – И все пречи на удоволствията. Както и да е, човек трябва преди всичко да изпълни дълга си.

С рязък котешки скок се оказа отново на прозореца, а след малко – на терасата.

– Ела тук, малък разбойнико! – изкрещя и изчезна от погледите ни.

Утринната скръб се усмихна и се отпусна отново в прегръдките ми.

– Е, вече се запозна с Лунното момче. Както видя, не приема

живота много сериозно.

– Ще ни идва ли на гости, след като се оженим? – попитах уж безразлично.

Погледът ѝ внезапно стана сериозен.

– Воле, аз никога няма да мога да се омъжа – рече. – С Лунното момче мислим, че някога сме били част от една и съща душа, разбита от Великото колело на превъплъщенията, един къс от която все още не сме успели да открием. Взети двамата поотделно не представляваме нищо, а и дори когато сме заедно, тази част ни липсва. Скитаме по света, Воле, и я търсим. Никога няма да се успокоя, преди да я откроя.

Не бях напълно съгласен с това, но реших да не споря с Утринната скръб. Още повече, че тя в момента очевидно имаше по-добра идея. Щяхме да се върнем към това, което бяхме започнали преди да ни прекъснат. Всичко тръгна добре и ми се стори, че сутринта все пак в крайна сметка нямаше да се похаби.

– Добро утро, деца мои! – рече весело Господарят Ли, когато нахълта в спалнята. – Защо ли се получава така, че позата, която е най-приятна на участниците в нея, винаги Предизвиква естетическото неодобрение на тези, които я наблюдават отстрани?

Успяхме някакси да се отделим един от друг, след което Господарят Ли зае мястото на Лунното момче до леглото.

– Преди малко видях как твоят красавец минава в тръс покрай прозореца ми – обърна се той към Утринната скръб. – Никога не съм си падал по момчета, но ако можех отнова да стана на деветдесет години, може би щях да направя едно изключение за него. Какво чудо на природата, велики Буда! Е, съгласи ли се?

– Да, господарю – отвърна му Утринната скръб.

– Чудесно. Искам да се измъкнем оттук, колкото може по-скоро. А сега ме чуйте. Искам да откриете коя е най-високата точка в замъка, откъдето има най-добър обзор към всички стени.

– Разбрах те, учителю – казах.

– Тази вечер Лунното момче ще изнесе концерт, който ще бъде последван от представление на Златните момичета. Едва ли някой ще обърне внимание на младите влюбени, които се разхождат из градините и се радват на езерата. Колко време ще ти трябва, за да напълниш един чувал с жаби и два чувала, със светулки?

– Не много. Час или два – отвърнах.

– Чудесно. Постарай се да се измъкнеш и да ги събереш непосредствено след изпълнението на Лунното момче. Ако имаме късмет, ще сме

се измъкнали от замъка още преди полунощ. Междувременно, продължавайте да се развличате.

С Утринната скръб се отпуснахме върху леглото. Кучетата вече се бяха разляяли, котките мяукаха, петлите кукуригаха, слугите ругаеха и готвачите крещяха. Станахме, облякохме се и тръгнахме да търсим най-високата точка в замъка.

Глава 11

Час по-късно вече докладвахме на Господаря Ли, че сме открили две напълно достъпни кули, от които има чудесен обзор както на стени-те, така и на целия замък. Той пък ни обясни, че през това време на го-дината Чао се прекосява от разбойнически шайки, бързащи да се укриват в своите планински убежища преди началото на дъждовния сезон, и че любимият спорт на крал Ши Ху е да изтребва такива шайки.

– Води лично своите войски и при това е известно, че напуска замъ-ка за броени минути – обясни Господарят Ли. – Подвижните мостове на крепостта се спускат твърде бавно и съм сигурен, че използва някакъв таен изход.

Не ни остана нищо друго, освен да си запълним времето до вечерта, като се смесим с уважаваните гости на краля. Господарят Ли размени няколко думи с Утринната скръб и тя се появи сред гостите, облечена с прашните си пътнически дрехи, със зловеща на вид кама, втъкната в по-яса, и лък, преметнат през рамо. Косата ѝ бе пристегната от кожен ре-мък, очевидно взет от някоя скъсана юзда. Гребенът ѝ бе излъскан като царствено украшение и прискрепен на лично място върху прашното ѝ наметало. Накратко, бе заприличала на войнствена предводителка на диво племе и бе веднага обградена от почитатели. Успях да се доближа достатъчно близо до нея, за да чуя обяснението, което им даде, очевидно подсказано ѝ от Господаря Ли. Била тръгнала да търси брат си, пре-върнат от зъл шаман в тигър, който сега се скитал по горите със също такъв гребен, втъкнат в рошавата му шия. След тези думи вече стана не-възможно човек да се приближи на по-малко от четиридесет стъпки от нея, затова се оттеглих.

Крал Ши Ху бе събрал всичките си гости вкупом, така че можах да стана свидетел на разгорещен спор между Господаря Ли и най-великия астроном на света относно посоката на теченията на Великата звездна река по време на дъждовния сезон. Тъй като не, успях да разбера и ду-мичка от изрази като „епицикли на последователите на Чан Хен“, „асте-ризми на Фалгуни“ и „обратни концентрации на «чи»“, побързах да се измъкна и се оказах в компанията на най-красивата жена на света, с коя-то проведох интересен разговор.

Бе русокоса и зеленоока и ми обясни, че е гъркиня от Бактрия. Обясни ми също, че ѝ дошло до гуша да я отвличат крале още от

десетгодишна възраст и че щяла да настоява да я погребат изправена, тъй като вече й ставало лошо от самата мисъл за легло. Тази жена ми хареса много, макар и да забелязах, че в ъглите на устата и на очите й имаше извивки, които щяха да накарат всеки мъж да бъде нащрек при възможността за по-голяма близост с нея.

След това събеседвах с един старец, който ми разказа интересна история. Преди време в пияно състояние се изпикал върху едно местно божество, обаче за негово нещастие очевидно бил забелязан от Бога на крепостните стени и ровове. Малко след това се оказал напъхан в бронзова статуя на Бога на дъжда и поставен на пиедестал. Имало незапомнена суша и селяните дошли при него да се молят за дъжд. Тъй като въпросният дъжд така и не завалил, извадили от храма ритуалните тояги и започнали да го налагат. Каза ми, че още са му останали синини от това преমেждие. Тъкмо щях да го помоля да ми разкаже повече подробности, когато чух спускането на крепостния мост. След малко по него премина вестносец, който бързешком скочи от коня и се отпрати към двореца.

Господарят Ли ми даде знак. Утринната скръб нямаше как да се измъкне от обкръжението на поклонниците си, така че не ми остана нищо друго, освен да се извиня на бившето божество и да се затичам подир вестносеца. Стигнах до своята наблюдателница тъкмо в момента, когато кралят и Златните му момичета излязоха на двора откъм една странична врата и влязоха в конюшната. Убедих се в правотата на думите на Господаря Ли, след като чух как подвижният мост бе прибран на мястото си, а въпреки това след няколко минути видях крал Ши Ху отвъд стените на двореца. Седеше на въртящ се стол върху огромна бойна колесница, препълнена с множество лъкове и цели наръчи от стрели. Господарят Ли ми бе казал, че кралят е един от най-добрите стрелци с лък на света, и че за него не представлява никакво затруднение да се върти на креслото си и да обсипва враговете си с облаци от стрели във всички посоки. Златните момичета язدهа коне. Следваха ги пехотинци в стегнати редици.

Слязох долу и докладвах, че кралят разполага с някакъв таен изход през конюшната. Господарят Ли прие тази новина със задоволство.

Следобедните празненства продължиха с участието на актьори и акробати. Танцьорки с морави панталони демонстрираха уменията си с танци върху огромни топки. По едно време бяха внесени огромни количества храна както изкусно приготвени ястия, така и варварски гозби. Едно традиционно блюдо от патешки бутчета и шунка, задушени със

смокини от Пекин и черни дървесни гъби бе последвано от екзотична монголска яхния от еленово, заешко и пилешко месо, сварено заедно с риба, смокини, праскови, масло, подправки, билки и големи парчета захар. Видя ми се много вкусна обаче забелязах, че Господарят Ли и Утринната скръб скришом изплюха бучките захар.

Кралят и неговите телохраниелки и войници се завърнаха непосредствено преди залез слънце. Бяха в добро настроение, тъй като войниците бяха набучили на върха на пиките си току-що отрязани глави. Трябваше да изчакаме кралят и Златните момичета да се изкъпят и преоблекат, за да видим гвоздеа на представлението – Лунното момче.

Признавам, че бях скептично настроен. Човек с външността на Лунното момче дори само да изкроя няколко пъти като жаба пак щяха да му ръкопляскаат.

Влязохме в огромна каменна пещера. Майордомът демонстративно почука по стените и пода, за да ни покаже, че в тях не е скрито нищо, след което няколко слуги поставиха в единия край на помещението проста дървена маса. Други слуги донесоха две книжни ветрила, малка кана с вода и четири чаши, които поставиха върху масата. Тогава се появи Лунното момче. Носеше със себе си проста звукова дъска, досущ като онези, използвани от момичетата от моето село. Огледа присъстващите, докато погледът му се спря на Утринната скръб. Намигна ѝ и реши, че ще изпълни нещо специално за нея. Слугите донесоха широк параван, с който закриха масата. Намалиха светлината на лампите, докато помещението потъна в почти пълен мрак. Чуха се няколко тихи реплики, докато Лунното момче се подготви. Последваха три силни удара иззад екрана и присъстващите бяха помолени да пазят пълна тишина.

Това, което ми е известно за майсторите на звуци, е че най-великите сред тях успяват да създават и такива звуци, каквито в действителност не съществуват. По някакъв известен единствено на тях начин съумяват само да загатнат някой звук на слушателите, чиито умове сами възпроизвеждат недостигащата част от звука. Господарят Ли, присъствал на представленията на всички велики изпълнители през изминалия век, сетне ми каза, че Лунното момче ще се превърне в легенда, която ще просъществува поне десет хиляди години. Не пожелах да споря с него.

Спомням си, че долових с уши слаб повей и се огледах, за да видя кой бе отворил прозорец, преди да съобразя, че Лунното момче бе възпроизвело този звук с ветрилата си. След това почудата ми не престана да нараства през цялото време, когато Лунното момче изпълни селска

песен, посветена на Утринната скръб. Не ми е по силите да опиша нещо, което трябва да бъде чуто, за да се проумее, но все пак ще възпроизведа тук някои от записките, които направих след представлението.

Тихият вятър е изпълнен с нощни звуци, със селски звуци... Разнася се силен кучешки лай, който сякаш идва откъм прозореца... Някакъв мъж ръмжи недоволно точно до ухото ми и се чува как се обръща в леглото си... Лаят секва и откъм прозореца се чуват последователно стъпките на два чифта крака, обути в сандали, смях и хълцане... Неиде в далечината кръчмар пожелава лека нощ на клиентите си и заключва заведението... Нов повей на вятъра идва откъм реката... Разнасят се водни звуци, чува се шумът от гребла, порещи водата... Тих смях, мъжки глас започва да пее неприлична песен... Кучешкият лай се възобновява, този път съвсем отблизо, става оглушителен... Един мъж ругае, измъква се от леглото, започва да се тътри към прозореца... Следва сърдит вик, след като мъжът удря коляното си в масата... Кучешкият лай става все по-силен и по-силен... Мъжът хвърля нещо по кучетата, лаят им преминава в скимтене, ехото от което кънти от стените на близките къщи и постепенно заглъхва... Мъжът отново ругае, след като за втори път се блъска в масата, вмъква се повторно в леглото си...

Жена му въздиша и се обръща по гръб... Мъжът се смее тихо, тя се кикоти... Усещам как поруменявам, след като откъм леглото се разнася шумът на хора, които правят любов... Шумът става все по силен и ритмичен... Бебето се събужда и започва да плаче, мъжът ругае, жената изпъшква... Жената става и започва да успокоява бебето, докато мъжът се облекчава в нощното гърне... По-големият син се събужда и казва нещо със сънлив глас, баща му го нахква и го кара да стане и да се облекчи, ако не се чувства добре... Смесени звуци, мъж и момче се облекчават, жената пее приспивна песен на бебето, то шава и гука, шурци цвърчат, бухал се обажда в далечината, вятър разклаща листата... Големият син си ляга, бебето заспива, мъжът и жената също си лягат, жената шепне, мъжът започва да хърка...

Пожар! Някой крещи с все сили откъм прозореца, към неговия глас се присъединяват и други, всички скачат от леглата си, бебето плаче, мъжът пак се удря в масата... Гласовете споменават някакъв хамбар... Тропот на боси крака, врати се отварят и затварят, дрънчене на кофе... Мъжът пак се удря в масата, обува се и се затичва навън... Плискане на вода, съсък на угасявани пламъци... Невероятна смесица от звуци: хора крещят, коне цвилят, магарета реват, крави мучат, кокошки кудкудякат... Чува се разтварянето на порти и тропотът от копитата на бягащи

животни... Старчески глас се вайка за сеното и зърното... Жена пици, че върху покрива ѝ са попаднали искри...

След това става нещо много странно. Всички селски звуци започват едновременно да утихват, сякаш Великият господар на нефрита се е присегнал надолу, към Китай, взел е селото в шепата си и го разглежда. Чува се духане, (тихо и спокойно, сякаш с него се гаси огънят. Един след друг започват да угасват всички звуци... Притихват животните... съсъкът на огъня престава, също и дрънченето на кофите... Селото отново е положено на земята... Притихват думите на момчето, на жената, на мъжа... Бебето гука все по-тихо... Настъпва тишина.

Трите силни почуквания се повтарят. Фенерите се запалват. Параванът се отдръпва встрани. Вижда се само маса, върху която са положени звукова дъска, две ветрила, кана с вода и четири чаши. Лунното момче е притиснало длани една в друга и се кланя.

Всички присъстващи се бяха струпали около Лунното момче, така че с Утринната скръб успяхме да се измъкнем незабелязано. Предварително бях набавил това, което ни трябваше – чували, пръчки и фенери. Докато ловяхме жабите и светулките Утринната скръб ми каза, че ще сторим голяма услуга на Лунното момче, защото животът в двореца го разглезил и започнало да губи таланта си. Не се справяло вече както трябва с високите тонове. Ако не се сложело край на това, щяло да си остане просто най-добрият изпълнител, а не майстор, достигнал свръхестественото.

– Е, все още се справя – отвърнах уклончиво.

Утринната скръб се засмя и закачливо ме подритна, след което поехме обратния път с неспокойно шаващите чували на гърбовете си. Господарят Ли ни чакаше при конюшната, така че за съжаление не успяхме да видим докрай представлението на Златните момичета. С помощта на хиляди фенери голямата тревна площ пред двореца бе осветена сякаш с дневна светлина и момичетата забавляваха гостите с игра на поло, каквато виждах за пръв път. Бях чувал, че станала много модна в двореца още веднага след като била внесена от Индия, но самият аз не се движех точно в дворцовите среди. Началничката на телохранителките привличаше всеобщото внимание, тъй като не даваше вид да се бои от бърза езда и от риска да се сблъска с друг ездач. От изражението на Утринната скръб разбрах, че не ѝ е дотам чужд копнежът и тя да облече наметка от хермелинови кожи и да вземе стик в ръка, така че побързах да я отдръпна встрани от тълпата.

За да не губим време, докато чакаме Лунното момче, започнахме да

боядисваме муцуните на жабите в бяло. Не след дълго, успял да се освободи от почитателите си, той се промъкна при нас откъм храсталаците. На гърба си носеше огромна раница, натоварена с дрехи и скъпоценности.

Жабата, както всички знаят, е едно от петте отровни животни. Тя е творение на луната и ношта, бълва морав прах, който предизвиква малария, и е най-близката приятелка на костенурката, най-нечестивата и загадъчна жива твар. Когато жабите преяждат с китайски светулки коремите им се подуват безобразно, и тъй като светулките биват поглъщани живи, зеленикавата им светлина продължава да се излъчва с честота от двадесет и шест пулсации в минута. Ефектът е смущаващ. Ефектът е съвсем смущаващ, когато светлината от зелените пулсиращи коремии осветява боядисани бели демонски жабешки лица. Добавят ли се към това и изкусно издаваните от Лунното момче стенания на мъртъвци, излезли от гробовете си, спектакълът е незабравим.

Около стотина от тези отвратителни твари чевръсто се шмугнаха под вратата на конюшната и ужасените писъци на стражата и конярите насмалко не заглушиха възторжените викове на гостите, изразяващи възхищението си от играта на поло. Отбихме се встрани, за да не бъдем стъпкани до смърт и след по-малко от минута в конюшната останаха само жаби и коне. Втурнахме се вътре.

Проходът не бе труден за откриване, тъй като бе разположен непосредствено зад бойната колесница на краля. Водеше към широк и спускащ се надолу тунел. Взехме запалени факли, Господарят Ли чевръсто скочи на гърба ми и се устремихме напред. Кралят, естествено, нямаше да допусне възможността през този тунел да се промъкнат безпрепятствено враговете му, така че истинският проблем щеше да настъпи за нас в момента, когато стигнем до следващата преграда. Тунелът стана хоризонтален там, където достигна мястото под крепостния ров. Пътят ни се оказа препречен от огромна желязна врата и Господарят Ли ми даде знак да спра. Бавно огледа стените.

По тях бяха закачени редици от желязни щитове. В центъра на всеки един от тях имаше странни знаци, изпъкнали релефно над гладката повърхност. Изглежда бяха свързани с най-различни понятия, обхващащи от селското стопанство до зодиака. Господарят Ли замислено задъвка брадата си.

– Трябва да има някаква последователност – рече той. – Кралят преминава през този тунел седнал на колесницата си и за да отвори вратата, трябва да натисне в определен ред някои от щитовете. По всяка

вероятност шифърът е нагласен така, че неговото нарушаване би довело до нещастен случай. Сиреч, кралят би трябвало да е запомнил точно последователността, дори да е сънен или полупиян. Нищо чудно шифърът да е набор от знаци, означаващи било личния му хороскоп, било щастливите му звезди. Някой случайно да знае кога е роден кралят?

Мълчанието бе нарушено от Утринната скръб.

– Когато ме положи на скута си забелязах, че на шията си е завързал амулет. На него бе означена планетата Меркурий.

– Умно момиче! – отбеляза удовлетворено Господарят Ли и плесна с ръце. – Щом цени толкова този амулет, че го е окачил на врата си, нищо чудно на него да е изобразена планетата, под чийто знак се е родил. Я да видим дали ги има всичките.

Накара ме да мина покрай щитовете и започна да мънка нещо под нос, докато разглеждаше странните знаци. След това започнахме отначало.

– Да се надяваме, че е предпочел китайската система. Ако е използвал някаква варварска система, нищо чудно да ни се стовари върху главите двадесеттонна стоманена плоча с шипове – отбеляза със спокоен глас Господарят Ли. – Органът, свързан с Меркурий, е далакът.

Затворих очи. Господарят Ли присегна и натисна щита, върху който бе изобразен йероглифът за далак. Не се случи нищо, така че спокойно продължих да вървя покрай стената, докато Господарят Ли натискаше щитовете.

– Вкусът на Меркурий е солен...

– Цветът му е черен...

– Първичният му елемент е водата...

– Родственият му елемент е металът...

– Производният му елемент е дървото...

– Дружеският му елемент е огънят...

– Враждебният му елемент е земята...

– Земният му аналог е поток...

– Небесният му аналог е мечка...

След като натисна деветия щит, вратата плавно се отвори.

Минахме и Господарят Ли присегна към още един щит.

– А пък музикалната нота, съответстваща на Меркурий, е шестата по ред – рече удовлетворено, когато вратата се затвори зад нас.

– Образованието е прекрасно нещо – възкликна с възхищение Лунното момче. – Трябваше да внимавам повече в училище.

– Господарят Ли знае всичко – отвърнах му гордо.

Господарят Ли обаче бе озадачен още веднъж, когато достигнахме следващата редица от щитове. Тъкмо там, където тунелът бе започнал отново да се издига, пътят ни бе преграден от втора стена. Не успях да открия никаква логика в знаците върху щитовете. Господарят Ли се замисли.

– Странна работа – промърмори той. – С изключение на три, всички символи означават природни елементи. А пък в трите не виждам никакъв смисъл – сандал, ветрило от пера и мангал за изгаряне на благовония.

От нас нямаше как да получи някаква помощ. Накара ме да мина още веднъж покрай щитовете.

– Прекосява този тунел, за да води военни действия – промърмори старецът. – Би било естествено да използва символи, които да го накарат да се съсредоточи върху предстоящия бой. Какво войнствено обаче може да има в символите на дъжда, лунната светлина и разни животни? Я да се опитам да си го представя зрителино. Да си представя как кралят на Чао, Ши Ху, е седнал в бойната си колесница върху въртящ се стол, следван от своите Златни момичета.

Изведнъж възкликна.

– Връщаме се към началото, Воле! – рече щастливо. – Ех, как не се сетих веднага! Ши Ху е известен най-вече с това, че поради огромното си туловище трябва да води битките си седнал на стол. Само един могъщ воин преди него е правил това. Човек, който отгоре на това е и кумир за Ши Ху. Имам предвид великия Чу Ко Лян, легендарния Спящ дракон от войните за Трите царства. Човекът, поразявал враговете си, легнал върху диван в бойната си колесница. Знаеш ли в какъв строй е подреждал войниците си? Построявал ги в бойния ред на Осемте триграмии, като им е давал нарежданията си, махайки с ветрило от бели пера.

Господарят Ли натисна щита с ветрилото. Земята не се разтвори под нозете ни, така че продължих да вървя покрай стената.

– Първата триграма означава небесата...

– Втората триграма означава земята...

– Третата – вятъра...

– Четвъртата – облака...

– Петата – дракона...

– Шестата – тигъра...

– Седмата – птицата...

Вратата се отвори след натискането на седмия щит. Прекосихме я и Господарят Ли присегна още веднъж.

– Осмата триграма означава змията – каза удовлетворено, след като вратата се затвори зад нас.

Забелязахме пред нас лунна светлина и след още няколко крачки се оказахме на хълм, огрян от звездното небе. Господарят Ли хвърли поглед назад към стените на замъка.

– Конярите и стражите не след дълго ще се завърнат в конюшната и няма да открият там нищо друго, освен нечестиви жаби – каза той замислено. – Не виждам какво друго биха могли да направят, освен да наплясват по задника малките момченца, които им се окажат под ръка. Съвсем определено няма да прекъснат пиршеството, за да кажат на краля си, че са напуснали своя пост, само задето са били нападнати от земноводни. На сутринта Ши Ху ще страда от кралски махмурлук. Съмнявам се преди ранния следобед да се сети за когото и да е от нас, а когато това стане, ще ни търсят из целия замък и околностите му. Ще настъпи нощта и едва на следващата сутрин ще могат да докладват, че ни няма. Значи разполагаме с предимство от цели два дни, от които трябва да използваме пълноценно всяка минута.

Тръгнах напред с бърза стъпка. Можехме да използваме конете на пощенската служба едва след като достигнем Лошан. Хълмистата местност, из която вървахме, бе добре позната на краля, но не и на нас. Сетих се за отрязаните глави върху крепостната стена и ускорих крачка.

Напредвахме бавно, тъй като никакви усилия не могат да ти помогнат да напредваш бързо през планински терен, когато не познаваш преките пътища. Далечните планини, към които се бе насочил Господарят Ли, видимо не ставаха по-близки. Сутринта на, третия ден забелязахме няколко монаси, които ни наблюдаваха от един планински скат. Веднага изчезнаха от погледа ни. След няколко часа достигнахме местност, откъдето видяхме отдалеч покрива на манастир. Не бях съвсем сигурен, но ми се стори, че нещо се откъсна от покрива и се устреми към Чао. Зрението на Утринната скръб не бе по-слабо от слуха на Лунното момче. Тя потвърди подозренията ми.

– Гълъби – рече тихо. – По всяка вероятност кралят е известил за бягството ни всички манастири под негова закрила и сега получава отговор.

След тези думи започна да ми се причува тропотът на копита и скърцането на бойни колесници, така че ускорих ход. При все това оставаше още много път до Лошан. На следващата сутрин се озовахме на върха на хълм, в чието подножие имаше една много особена река. Водите ѝ бяха наполовина жълти, и наполовина сини на цвят.

– Това е река Мин – каза Господарят Ли. – Оттук от бреговете се стича жълта глина и по-нататък реката ще пожълтее напълно. Малко преди да премине през Петте страшни бързея се свързва с Янгдзъ. Отвд бързеите се намира град Лошан, където има конюшни на пощенската служба.

Лицето му бе станало мрачно и не промени изражението си, когато ми каза да се запътя към най-близкото село. Там закупихме лодка и голямо количество вино. Забелязах, че селянинът, който ни продаде лодката, започна да се държи твърде странно, когато влязохме в нея и се изтласкахме от брега. В началото се усмихваше и кланяше, но усмивката изчезна веднага от лицето му щом видя, че се насочваме към силното течение в средата на реката. Започна да крещи и да маха с ръце и се опита да ни достигне, но ние вече се намирахме в средата на течението и се бяхме устремили надолу по реката. Преди да изчезне от погледа ми забелязах, че е коленичил и прави заклинателните знаци на човек, молещ се да бъде освободен от чувството за вина.

– Петте страшни бързея не са чак толкова страшни – рече спокойно Господарят Ли. – Поне ако ги сравниш с един разгневен Ши Ху в компанията на неговите Златни момичета. Ние обаче ще вземем някои предпазни мерки. Първата е ей тази.

Изскимтах от удивление, когато видях как Господарят Ли изхвърля двете гребла и дългия прът зад борда.

– Ако ги бяхме запазили, щяхме да се изкушим да ги използваме, което би било самоубийствено – поясни Господарят Ли. – Второто, което трябва да направим, деца мои, е да се напием до безсъзнание. Това е заповед. Господарят Ли распечата меховете с вино. Лунното момче надигна своя жизнерадостно, а ние с Утринната скръб – с чувството за изпълнен дълг. Водата ускори въздействието на виното. Нейните сини и жълти ивици се смесваха в най-причудливи съчетания, от наблюдаването на които скоро ни се замаяха главите. Когато чухме звука, Господарят Ли и Лунното момче вече се бяха размекнали напълно, докато ние с Утринната скръб все още се държахме. Звукът бе ревят на река Янгдзъ. Малката ни лодка се устреми към великата река, сблъска се с течение, наподобяващо тухлена стена и се завъртя около оста си. След това продължи пътя си надолу по реката, скачайки като разсърдено конче. Вече бях достатъчно пиян, така че започнах да се кискам. Сетне видях какво има пред нас, кикотът ми престана и сърцето ми се изпълни с ужас.

Водата удря скалите Йен Ю с такава сила, че пръските й достигат шестдесет стъпки височина. Усетих, че ръцете ми започнаха сами да

търсят несъществуващите гребла и забелязах, че Утринната скръб се опитва да изтласка лодката встрани с помощта на един също така несъществуващ прът. Един голям пън достигна до предполагаемо спокойната вода, в която бяхме вперили обнадяващи погледи. Там го пое невидимо подводно течение и го захвърли към невидими подводни скали непосредствено под повърхността. Миг след това двете парчета, на които се бе разцепил, прелетяха във въздуха и се разбиха в скала, разположена на десет стъпки от брега. Малката ни лодчица обаче продължи устремата си, премина покрай острите ръбове на скалите и прекоси завесата от пръски без да получи и дракотина.

С Утринната скръб присегнахме към нови мехове с вино.

Скоростта ни бе нараснала невероятно, когато преминахме покрай Скалата на феята, където камъните наподобяваха фигурата на спяща нимфа, и покрай Жабата, изхвърляща от каменната си уста струя вода, висока четиридесет стъпки. Преминахме и през бързеите Ши Лин и Чу Тан също без затруднения. Господарят Ли и Лунното момче се бяха прегърнали и пееха песен с неприлично съдържание. Простодушно реших, че най-лошото вече е останало зад гърба ни. Едва тогава забелязах какво се е задало пред нас и насмалко не припаднах. През пръските бе започнало да прозира ждрелото Ву.

Денят се превърна в нощ. Ждрелото бе толкова тясно, че и по обяд човек можеше да види там слънцето единствено сред тънката ивица небе, сгушила се между силуетите на назъбените скалисти стени. Колкото повече се стесняваше Янгдзь, толкова повече ускоряваше хода си. Шумът бе заглушителен. Студената мъгла милозливо закриваше от погледа ни назъбените скали, които като зъби в дяволска уста се опитваха да ни разкъсат на парчета. Ако бяхме трезви, телата ни щяха да са стегнати от напрежение и нямаше да останем със здрав кокал. За щастие, бяхме се отпуснали като чували с храна. Когато видях как Петте страшни бързея се доближават до нас със скорост от сто мили в час реших, че щеше да ми е по-добре, ако бях в безсъзнание.

Господарят Ли щастливо размахна меха си с вино.

– Едно! – изрева, и изведнъж полетяхме. Малката лодка, издигнала се над водата, се обърна около оста си два пъти, преди да се приводини. При удара с повърхността пръските полетяха на около петдесет стъпки разстояние. Успях някак си да наместя стомаха си на мястото му, преди господарят Ли да каже „Две!“

Отново се възнесохме към небесата и при полета си почти остъргахме една от стените. Този път приводиняването отне повече време и

дватама с Утринната скръб, обхванати от ужас, се прегърнахме. Току-що бяхме достигнали водната повърхност, когато стомасите ни отново се преобърнаха.

– Три! – изкрещя Господарят Ли и се понесохме в пространството. Не си спомням как се приводнихме третия път.

– Четири! – продължи Господарят Ли и отворих очи, за да разбера, че сме се насочили някъде към Венера. Лодката отново се завъртя около оста си, така че се приводнихме заднешком, колкото да забележа, че сме се разминали на две педи със скала, наподобяваща трион, дълъг петдесет стъпки. Успях да видя, че сме се насочили към най-тясната част от ждрелото. Пред нас имаше бушуваща пяна, обвита от небесни дъги и след около петдесет стъпки губеща се в нищото. Навлязохме в пяната.

– Пет! – изрева Господарят Ли и видях, че летим сред ясносиньо небе. После пръските ни погълнаха и не можахме да видим нищо. Полетът към повърхността този път бе много продължителен и през цялото време се молих да се приводним с главата нагоре. От удара с водата насмалко не пробих дъното на лодката.

Бях напълно замаян и ми отне известно време да разбера какво ми липсва. Оказа се, че ми липсва шумът. Лодката бе застинала спокойно върху тиха водна повърхност. През цялото време бях очаквал да бъде погълнат от някаква огромна уста, така че ми отне известно време да разбера, че наблюдавам спокойната усмивка на Великия каменен Буда на Лошан, издълбан на височина от триста и шестдесет стъпки на склона на планината на Жълтия бивол, разположени на безопасния край на ждрелото Ву. Петте страшни бързея и кралят на Чао бяха останали зад гърба ни. Единственият ни проблем бяха Господарят Ли и Лунното момче.

Приключението им бе харесало толкова много, че искаха да се върнем и да го повторим. С Утринната скръб едва успяхме да ги разубедим.

Глава 12

Следващите няколко дни бяха интересни, макар и изтощителни. Водех си бележки и може би няма да е неуместно да възпроизведа тук някои от тях.

Събуждам се, разтривам очи и разглеждам буболечката, опитала се да се промъкне в лявата ми ноздра. Утринната скръб спи. Господарят Ли хърка. Лунното момче го няма. Ставам, за да събера съчки за огъня. В далечината се чуват кучешки лай и нечии гневни викове. Приготвям чая и отивам да донеса още вода, за да сваря ориз. Гневните викове се разнасят по-отблизо и се смесват с прекрасен глас, пеещ неприлична песен.

„Отвѣд реката има момче
с дупе като праскова.“

Останалата част от текста съвсем не е за печатане. Чувам шумолелето на шест ястребови молци, опитващи се да изпият чая ми. Оглеждам се, за да ги видя, и забелязвам как Лунното момче издава странни гърленни звуци. Гневните викове се разнасят вече съвсем близо до нас и откъм хълма се явява тълпа, настроена за линчуване. Водачът ѝ държи в едната ръка вила, а с другата влачи към нас плачещо момче. Лунното момче си налива чай. Водачът на тълпата отправя обвинения. Лунното момче отпива от чая. Водачът на тълпата налита с вилата. Лунното момче се усмивва и напрежението започва да се разсейва. Усмивката му става по-широка и топъл повей изпълва пространството между хълмовете. Лунното момче гъделичка водача под брадичката, мърка като котка и казва нещо от рода на „Ела тук, хубавецо“. След това заедно с водача се скриват зад голяма скала. Момчето престава да плаче и започва да се смее.

Предлагам чай на тълпата. Иззад скалата се разнасят неприлични звуци и момчето не престава да се смее. Предлагам ориз на тълпата. Иззад скалата се появява водачът и започва да си оправя дрехите. Отказва чая и ориза, улавя момчето за ухото и го отвеща. Лунното момче се подава иззад скалата и започва да си подсвирква. Господарят Ли се събужда, поглежда първо Лунното момче, после тълпата, промърморва „Ех, де да бях отново само на деветдесет години“ и повторно заспива.

При обратния ни път към Чан Ан минахме покрай родното село на

Лунното момче. Започвах да подозирам, че и моралната му развала е нещо като изкуството му – почти свръхестествена.

Пътят минава покрай малък храм, от който излиза монах. Съзира Лунното момче, след което се хваща за расото, побягва към селото и започва да крещи: „Заклучете момчетата! Заклучете мъжете! Заклучете козите и магаретата!“ През това време Лунното момче гордо се усмихва. Влизаме в селото и от една къща излиза жена. Изкрещява: „Синът ми!“ и припада. След това се появява бащата с камшик в ръка: „Срам! Безчестие! Омерзение! Позор!“ Бащата очевидно изглежда образован човек. Идва монахът, първо поръсва Лунното момче със светена вода, а сетне започва да го налага с тояга. Лунното момче го гъделичка под брадичката и вика: „Кукуругу!“ Монахът припада. Майката се съвзема и гледа към небето. „Свидетели сте ми, Небеса, че не съм виновна!“ След това припада отново. Лунното момче продължава гордо да се усмихва. Събират се съседи и Лунното момче им изпраща въздушни целувки. Бащата върви подир нас до края на селото и продължава да размахва камшика си: „Срам! Позор! Развала! Разврат!“ – вика той. Лунното момче продължава да изпраща въздушни целувки. „Доста бурно детство ще да е имал“ – промърморва под нос Господарят Ли. Конете цвилят, биковете и магаретата реват, козите бляят. Купуваме лодка и навлизаме в реката. Чуваме странен стържещ звук. Лунното момче отново прави нещо с гърлото си. Появяват се лебеди, множество лебеди. Крилати облаци и лъюща пера надвисват над лодката. Красива гледка. Приказна.

Ако някога ме поканят да се повоза на някоя от тези огнени тръби, изпълнени с горящ прах, които се въздигат към небесата, там избухват и ги изпълват с дъжд от комети, ще се поклоня учтиво и ще отговоря: „Хиляди благодарности, но вашият скромнен слуга вече е пътувал с таково нещо.“

Едно от най-забележителните качества на Лунното момче бе, че въобще не страдаше от ревност. Когато Утринната скръб бе в настроение да се вмъкне в ложето ми, което правеше от време на време, Лунното момче реагираше единствено, като обръщаше лице към луната. Почваше да пее, отправяйки молба към заяка, живеещ на месечината, да осигури сребърна постеля от лунни лъчи за Утринната скръб и Вол Номер Десет. В такива случаи Господарят Ли отново подхвърляше с престорено страдалчески глас: „Ех, де да можех отново да съм само на деветдесет години“, макар че според мен бе щастлив, че вече се е освободил от тиранията на половия нагон. Личеше си също, че поради някакви извесни само на него причини бе очарован от девойката, лишена от памет.

Утринната скръб бе набор от ходещи противоречия. Бе просто селско момиче, което използваше народния говор „пай хуа“, на който се изразявам и аз. От време на време обаче вмязаше несъзнателно изрази, присъщи на говора „вен ли“, който бе достояние на придворните. Боядисваше челото си в жълт цвят, но отказваше да скубе и боядисва веждите си. Такава си беше наполовина селянка, наполовина аристократка. Бе достатъчно безсрамна, за да ходи с непокрита глава, но в същото време избухваше от възмущение, видеше ли човек, оплакващ майка си, да държи дъбова тояга, а не от черничево дърво, както е прието. Макар и да бе проститутка, възмутено отказа да приеме едно ветрило, което Лунното момче пожела да ѝ подари, защото бе сгъваемо. Знаеше, че порядъчните дами използват единствено несгъваеми ветрила.

Очите на Господаря Ли се изпълниха с удивление от този отказ.

– Бях на шест или седем години, когато чух за последен път това поверие! – възкликна той.

– Тя е нашето малко момиченце с чисти сандали – подразних я аз.

– Всеки трябва да си почиства сандалите от време на време – рече дяволито тя, след което бързо се промъкна зад гърба ми и почисти своите сандали с два ритника в задника ми. – Костенурково яйце! – изпищя.

Господарят Ли се запревива от смях. След като се съвзе ни обясни, че едно време съществувало поверие, според което костенурките могат да заченат само когато пожелаят, при което било невъзможно да се определи бащинството. Поради това и извънбрачните деца били наричани „костенуркови яйца“. Господарят Ли се закле, че тази обида е започнала да излиза от обръщение още по време на узурпацията на Ван Ман. Изрази предположение, че по време на странстванията си Утринната скръб е посетила някой от тези древни манастири, където още по-древни стари моми ползват древни изрази, научени от техните прапрапрабаби. Имаше и случай, когато Утринната скръб се разсърди за нещо на Лунното момче и го нарече „Човек, забравил осемте правила“. На Господаря Ли му отне доста време да се сети, че Мен Ци нарекъл така древните корумпирани царедворци, забравили синовната почителност, учтивостта, изяществото, порядъчността, верността, братската любов и срама – Осемте правила на цивилизацията.

Утринната скръб разбра, че интересът на Господаря Ли към нея нараства и започна да го гледа дяволито. Лунното момче може би бе в състояние да чете мислите ѝ, защото започна да гледа Ли Као по същия начин. В един горещ следобед стигнахме до един поток и Лунното момче само за миг се съблече и започна да плува в хладката вода с

изяществото на лебед. По брега имаше безброй места, където Утринната скръб можеше да се усамоти, ако пожелаеше, така че Господарят Ли и аз се съблякохме и последвахме Лунното момче. Чу се още един плясък. Утринната скръб плуваше като тюлен и не прояви кой знае каква свенливост в излагането на гъвкавото си атлетическо тяло. Застана на една плитчина, очевидно, за да даде на Господаря Ли възможност да разгледа добре стегнатите ѝ красиви гърди.

– Почитаеми Господине, колко съпруги сте имал досега? – попита го тя с невинен глас.

– Велики Буда, та аз престанах да ги броя някъде още в началото на династията Суй.

– А колко съпруги имате сега?

– Нито една – отвърна самодоволно старецът. – Непрестанно оставах и умирах преди мен, така че когато достигнах възрастта, на която вече не бях в състояние да се радвам на играта на облаците и дъжда, реших да се затворя в себичността си и да заживея спокойно. Оттогава не съм се женил.

– Дали това е наистина мъдро? – попита Утринната скръб и прими-га, уж раздражена от слънчевите лъчи. Имаше прекрасни мигли и това беше начин да се забележат. – Една съпруга може да бъде полезна за много неща, а пък що се отнася до играта на облаците и дъжда, днес има такива заклинания и билки, които могат да правят чудеса...

Престанах да слушам и се опитах да разбера мислите на Утринната скръб с тромавия си мозък. Колкото повече разсъждавах, толкова повече се убеждавах в практичността на момичето. Проститутките се наричат „димни цветя“, а публичните домове, „къщи на цветята на дима“, защото земните удоволствия са преходни, а нищо не е по-преходно от красотата. Надеждите на една проститутка могат да се измерят с разстоянието между две бръчки. Какво бъдеще можеше да очаква Утринната скръб? Омъжеше ли се за мен, това щеше да означава единствено деца, работа на полето и вечния копнеж да избяга при Лунното момче и да продължи скитанията си. Какво щеше да стане обаче, омъжеше ли се за един стар мъдрец? Избягаше ли от него, Господарят Ли щеше само да се засмее и да използва бягството ѝ като повод да се поразвесели в някоя кръчма, щеше да се засмее още веднъж, когато тя се върнеше, и толкоз. А след смъртта му тя щеше да остане в положението на почтена вдовица с покрив над главата. – ...а сетне измиваш драконовите кости, стриваш ги на ситен прах, слагаш го в малки копринени торбички, а пък тях ги поставяш в телата на добре изкормени лястовици и ги оставяш да

изкарат там една нощ...

Господарят Ли леко се усмихваше, докато изслушваше описанието на наивното народно поверие. След това започна съвсем лекичко да си тананика някаква мелодия. Веднага поруме – тях, Лунното момче едва удържа смеха си, а Утринната скръб очевидно се почувства неловко и започна да заплита думите си. Господарят Ли тананикаше мелодията „Гореща пепел“, посветена на кръвосмешението например между млада жена и доведения ѝ син. Дали Господарят Ли смяташе, че може да ме приеме и като син? Така или иначе, изпълнението на предполагаемите помисли на Утринната скръб щеше да стане много сложно, още повече, че Господарят Ли я прекъсна с решителен жест.

– Не ме занимавай повече с ерекции – рече сухо. – Последното нещо, което му трябва на човек на моята възраст, е още една част от тялото му да се вкамени. На твоё място по-скоро бих се занимавал с някое младо момче, умеещо да ползва природната си даденост като копие.

Утринната скръб се гмурна под водата като делфин и се появи при мен. Махна с ръка в посока на Господаря Ли, на Лунното момче, на водата, цветята, слънчевата светлина и тревата, в посока на всичко, което в момента споделяхме.

– Ех, Воле, ако знаеше колко весело и щастливо бихме могли да си живеем! – каза.

Копнежът в гласа ѝ ми се стори искрен и се разчувствах. Родителите ми бяха починали, когато бях на девет години. По всяка вероятност и Лунното момче е било изгонено от дома си на същата възраст. Господарят Ли отдавна беше забравил семейния живот, а Утринната скръб въобще не си спомняше дали някога бе имала семейство. За миг си представих малка селска колибка през зимата, затоплена, въпреки снега, с уха нието на вкусна храна и на свежест, и весела и усмихната млада съпруга, която те посреща. Представих си и как Лунното момче, подобно на екзотична тропическа птица, внезапно се появява в дома. След като Господарят Ли не се вълнуваше относно това кой къде спи, защо ли би трябвало да се вълнувам и аз?

Утринната скръб започна да ме пръска с вода. Не я заговорих за надеждите и. Господарят Ли сам щеше да вземе решение по въпроса, след което щеше своевременно да я уведоми.

Не ни се искаше да забавяме изпълнението на задачата си с няколкогодишно пребиваване в затвора и затова Утринната скръб накара Лунното момче да ѝ обещае, че ще се държи прилично, когато пристигнем в Чан Ан. Господарят Ли влезе с повишено настроение в сградата на

академията, където трябваше да му съобщят резултатите от химически-те изследвания на образците от почвата и растенията. Излезе оттам като буреносен облак.

– Ако вярваме на заключенията на най-големите умове на Китай, не са били открити никакви следи от киселина, отрова или каквото и да е друго вредно вещество – изръмжа той. – Излиза, че на Княжеската пътека всичко й е наред. Отгоре на всичко и някакъв глупак е дал и писмено заключение – „разложението се дължи на естествени причини“.

Господарят Ли руга и псува през цялото време, без нито веднъж да се повтори, докато се спускахме от хълма по виещата се пътека.

– Дотам ме докараха, че да се залавям за сламки – рече сърдито. – Една от тях е последният обяд на покойния библиотекар, Разногледият брат. Излизам от предположението, че той го е заплатил с аванса, получен за ръкописа на Су Ма Чиен, и че неговото копие е било откраднато при второто идване на разбойниците в манастира. Не е изключено обаче и друго обяснение. Хайде да се залавяме за работа.

Около нас имаше отегчени учители, развеждащи учениците си. Господарят Ли се насочи към един от тях, човек с безхарактерен воднист поглед и нос, покрит с морави венички. Даде му пари, след което щастливият възпитател се шмугна бързо в най-близката кръчма. Господарят Ли пое класа и след като си шушука нещо с хлапетата, ги поведе към павилиона на Глигана. За мое учудване момчетата започнаха да маршируват след стареца със стъпката на войници от императорската гвардия. Гледката бе наистина внушителна – един дъвен господин, очевидно от старата школа, следван от превъзходно възпитаните си питомци. Веднага започна да се събира тълпа, впечатлена от Конфуций и неговите синове.

– Надеждата на империята! – възкликна една въодушевена матрона.

Господарят Ли строи децата и се поклони. След това те възпяха древната слава на родината с най-хубавото декламиране на „Сцени от езерото при залез“, което съм чувал. Ръкоплясканията бяха оглушителни. Присъстващите поръчаха цели камари от сладкиши за хлапетата. Сетне Господарят Ли ги строи отново и ги поведе към Залата на добродетелта. Там децата зарадваха присъстващите с безупречно изпълнение на „Сенките на източния прозорец“, включително и на надлежните поклони.

– Надеждата на империята! – възкликна повторно матроната. Един възрастен господин със свиреп вид и настръхнал мустак заяви, че допреди малко бил възнамерявал да върне всичките си медали на генералния

щаб в знак на протест срещу упадък на нравите, но че вече не бил сигурен дали упадъкът наистина е чак толкова голям.

Храмът на пречистото просветление бе следващата спирка от маршрута. Момчетата така хубаво изпълниха „Пагодите до потока на орхидеите“, че всички улични продавачи наоколо бяха мобилизирани от публиката. Цели тонове бонбони, захаросани плодове и медени питки потънаха в зиналите детски устица.

– Надеждата на империята! – изкрещяха Лунното момче и Утринната скръб. Матроната се присъедини към тях, а свирепият стар господин с медалите се закле да преобърне небето и земята, но да запише праправнуците си в класа на Господаря Ли.

Най-свещеният от всички експонати в храма бяха камъните на Конфуций – множество камъни, върху които бяха изписани всичките двеста хиляди йероглифа, съставляващи трудовете на учителя. Отделени са от посетителите от парапет и е позволено да се гледат, но не и да се пипат. Господарят Ли отново строи малките ангелчета, за да отдадат достойна почит на Съвършения. Декламирането на „Плаващата синьозелена кула“ просълзи всички присъстващи, включително и мен.

– Надеждата на империята! – изревах заедно с Лунното момче, Утринната скръб, матроната и господинът с медалите.

Продавачите на лакомства веднага се появиха. Забелязах, че момчетата бяха започнали да позеленяват от преяждане. Сякаш по заповед потърсиха едновременно опора, подпряха се на парапета, надвесиха се над него и започнаха да повръщат направо върху свещените камъни на Конфуций.

Един господин от старата школа е готов да реагира при всякакви изключителни обстоятелства и Господарят Ли със съдействието на свирепия стар господин с медалите веднага се зае с организирането на бригада с кофи с вода за измиването на камъните. Старанието е също една от чертите на старата школа, така че Господарят Ли не се успокои, докато не извади от наметалото си няколко листа хартия, които притисна плътно върху камъните, за да ги подсуши. За щастие, по случайност, носеше със себе си и огромна синя гъба, с която разтри повърхността на хартията така енергично, че външната ѝ част посиня. Когато повдигна листовете, камъните от тях се оказаха по-чисти и лъскави отпреди.

Присъстващите междуременно успяха да обяснят на побеснелите пазачи, че са готови да поемат вината, тъй като именно те са претърпели нещастните ангелчета с вкусотии. Матроната и господинът с медалите се заеха със събирането на пожертвования за заплащане на глобата.

Очите на всички присъстващи бяха навлажнени, когато Господарят Ли отведе питомците си, изпратени от хоровия лозунг „Надеждата на империята!“

Сетне Господарят Ли отведе децата в едно закътано място.

– Готово, юнаци, всичко приключи – каза им. Момчетата изпонасядаха върху тревата, умирайки си от смях.

– Ще позволите ли и ние да погледнем, господине? – попита едно от тях, след като успя да си поеме дъх.

Господарят Ли извади листовете хартия. Мاستилото от гъбата се бе втрило добре в тях, така че отпечатащите бяха съвършени. Истински копия на камъните на Конфуций не се намират лесно. Момчетата започнаха да молят Господаря Ли да им позволи да останат при него и да водят разбойнически живот. Той обаче ги посъветва да останат в училище и да наблегнат върху науките така, че когато някой ден стигнат до крайна деградация, да са в състояние поне да манипулират тълпите. Сетне ги предаде на техния учител и зае неговото място в кръчмата.

Поръча да донесат от питието, на което бе кръстен – „као лян“, отварило вино, което обаче служеше превъзходно за почитването на боя. Изтри внимателно части от някои йероглифи и ги подмени с други. После излезе от кръчмата и тръгнахме по Улицата на моравия врабец в посока към равнината на Драконовата глава.

– Разногледият брат е фалшифицирал Су Ма чрез грубо копиране на зашифрован ръкопис, в който историкът изписал името на собствения си баща. Всеки колекционер е щял да възприеме копието на монаха единствено като неuka и груба фалшификация – обясни той. – Ако този глупак се е опитал да го продаде в Чан Ан, просто е чудо, че никой не му е отрязал веднага главата. Има обаче едно място, където са могли и да го купят. Нищо чудно някоя милозлива душа да го е упътила натам.

Павильонът на небесната благословия е най-голямата библиотека в света. В нея се съхраняват не само истински ръкописи, но и фалшификати. И едните, и другите могат да бъдат полезни за книжовниците. Некадърно направените фалшификати пък се използват за развлекателни цели. Господарят Ли се отправи към кабинета на главния библиотекар Лю Цзян.

– Здравсти, Цзян! – приветства го с бодър глас.

– Заклучете веднага ръкописите! Заклучете веднага сребърните кандила! Заклучете веднага жените си и проверете дали пръстените и кесиите ви са си на мястото! – изкрещя с все сила библиотекарят. – Здравей, Као. Какво те води обратно в цивилизования свят? – попита с

вече нормален глас.

– Дошъл съм да понапазарувам едно-друго. Реших, че ми трябва един фалшификат, с който да украся стената на кабинета си.

– Знаеш много добре, че нашите сбирки не са за продан – рече сепнато библиотекарят.

– Че кой ти говори за продажба? Имам предвид замяна – успокои го Господарят Ли, извади листовете с отпечатъците и небрежно ги хвърли на масата. – Я си представи само колко труд е хвърлен в това нещо.

– Че кой ще си прави труда да фалшифицира отпечатъци? – попита недоверчиво библиотекарят. Хвърли бегъл поглед върху листовете, после ги разгледа по-внимателно, а след миг започна да издава странни тихи звуци. Разбрах, че се смее. Библиотекарят се изправи и прегърна Господаря Ли. След това двамата старци започнаха да се смеят с все сила. Заедно с Лунното момче и Утринната скръб започнахме да ги тупаме по гърбовете, докато се успокоят.

– Забавно, нали? – рече Ли Као, като разтри очите си с юмруци. – Помисли си само колко месеца са били необходими на този глупак, за да свърши тази работа.

– Месеци ли? Да кажем, че е успявал да изпише по десет йероглифа на ден... Това прави седем години – засмя се библиотекарят.

Господарят Ли ни даде знак да се приближим до масата.

– Разбрахте ли кое е смешното, деца мои? – попита. Почесаме се по главите.

– На мен ми изглеждат истински отпечатъци от камъните на Конфуций – казах.

– Я виж този йероглиф. И този. И този. Знаеш ли какво означават?

– Да, учителю – отвърна Лунното момче. Намеси се библиотекарят.

– Работата е там, че по времето на Конфуций са се изписвали съвсем иначе – възкликна доволно. – Виждате ли двете водоравни черти там горе? Едно време вместо тях се е използвал начупен знак. С формата на покрив на къща. Ето такъв – библиотекарят бързо начерта един йероглиф. – От начина, по който го е изписал фалшификаторът-идиот, излиза, че Конфуций не е знаел как се пише...

Лунното момче засия.

– Че не е знаел дори... Утринната скръб засия.

– Че не е знаел дори как се пише...

– Че не е знаел дори как се пише „прародител“! – завърших шумно.

И тримата се прегърнахме, заливайки се от смях. Беше ред на Господаря Ли да ни тупа по гърбовете, докато се успокоим.

– Као, това е наистина блестящ образец на некадърност, така че бихме могли и да се спогодим – рече библиотекарят.

Господарят Ли замислено се почеса по върха на носа.

– Знаеш, че открай време имам вкус към историята. Разполагаш ли с нещо ново?

– В момента – не. Не е възможно всеки ден... Чакай! Какво ще кажеш за един фалшификат на самия Су Ма Чиен?

– Звучи любопитно – отвърна небрежно Господарят Ли. Библиотекарят разклати едно звънче.

– Съвсем неотдавна един глупав монах ми донесе най-нессопосания фалшификат на Су Ма Чиен, който бях виждал през живота си. Отгоре на всичко беше и копие. – Нека да го видим – отвърна Господарят Ли. Работата се оказа съвсем проста. Няколко минути по-късно излязохме от Павильона на небесната благословия, като Господарят Ли стискаше в ръката си копието, направено от Разногледия брат.

Глава 13

Открихме една приятна малка градинка, след което си купихме банички с пълнка от скакалци и сок от сливи с оцет и се разположихме под едно дърво: Господарят Ли междуременно вече бе успял да прешари с поглед фалшификата на Разногледия брат. Освен това, на излизане бе преминал покрай едно от хранилищата за свитъци, така че след малко измъкна изпод наметалото си древен свитък с печат „За вътрешно ползване“. Постави върху тревата свитъка, фалшификата и справката за химическия анализ на пробата, след което започна съсредоточено да яде баничката си. Сетне ни даде знак да се доближим.

– Разкажете ми приказката за императора и мандарините – нареди ни той.

Погледнахме го удивено.

– Учителю...

– Нали ме чухте?

Спогледахме, се и най-накрая Лунното момче сви рамене.

– Много, много отдавна живял император Ли Лин Чи. Бил много добър човек. Всъщност бил толкова добър човек, че около главата му летели птици, които го приветствали, а пред него кръжели пеперуди.

– Бил толкова добър, че рибите и жабите изскачали от езерцата, за да потърсят неговата благословия – продължи Утринната скръб. – Бил толкова добър, че в празнични дни някои богове слизали от Небесата, за да пият чай заедно с него. Чай с мандарини, защото те били единствената му слабост. Народът се радвал, че не притежавал слабостите, присъщи на други императори. Склонността към войни и кланета например.

– Ли Лин Чи ставал все по-добър и по-добър – включих се и аз. – Станал толкова добър, че започнал съвсем да не понася гледката на злото. Наредил на придворните занаятчии да му изработят шапка с двеста осемдесет и осем украшения, които да закриват злото от очите му. Престанал да понася и зли звуци, така че му направили и наушници. По този начин единственото, което виждал, били украшенията, а единственото, което чувал, били приятните звуци на звънчета. Свалял си шапката само в празничните дни, когато трябвало да пие чай с боговете.

– Чай и мандарини – поде Лунното момче. – Само дете един ден не поднесли мандарини. Императорът се вбесил. „Че как мога да пия чай без мандарини?“ – казал. „Зима е, Сине на Небесата, и през този сезон в

твоите градини не растат мандарини“ – обяснил главният придворен. „А защо миналата зима имаше мандарини?“ – изкрещял императорът. „О, Сине на Небесата – отвърнал придворният, – тогава пътищата бяха разчистени, но сега зимата е много люта и са затрупани от преспи, така че стоките от юга няма как да достигнат до двореца.“ Императорът побеснял. „Искаш да ми кажеш, че сега моите поданици от юга се тъпчат с мандарини, докато техният владетел не може дори да ги опита, така ли? Ще видим тази работа!“ – изкрещял той.

Бил станал толкова добър човек, че когато махнал с ръка към юга всички растения оттам се втурнали към него, за да получат благословията му и в средата на зимата столицата се оказала изпълнена с мандаринени дръвчета. Боговете, които тъкмо се били запътили към императорското чаепитие, се ужасили. „Спри! Спри!“ – извикали му. Императорът обаче не си бил свалил шапката, така че продължил да чува само приятното дрънчене на звънчетата. Боговете изпратили комети и други знамения, с които да го осветят, но той виждал единствено красивите дрънкулки. Междувременно в юга настъпил глад, селяните започнали да измират, а рововете да се изпълват с трупове. Също както при войните и кланетата.

– Великият господар на нефрита хвърлил поглед надолу от трона си и видял какво става – продължих аз. – От гневния му вик всички мандарини от императорските дръвчета изпокапали. След това слязъл от Небесата и накарал Ли Лин Чи да изяде всички изпокапали плодове, вследствие на което императорът така се издул, – че заприличал на Небесната свиня. Сетне Великият господар на нефрита махнал с ръка и всички растения се озовали отново на юг, където им било мястото, хванал императора и го захвърлил в небето. Императорът обаче, както се бил натъпкал с мандарини, полетял встрани и именно заради това можем да го видим и до днес.

– На всеки седемдесет и пет години селяните, обърнали поглед към небето – продължи Лунното момче, – могат да видят как една блестяща комета се завръща към земята. Оранжевият ѝ цвят се дължи на портокалите, с които се натъпкал императорът. Блестящата ѝ опашка е образувана от скъпоценностите по неговата шапка. Освен това, ако човек се вслуша много, много внимателно, ще чуе как императорът страда от стомашно разстройство.

– У! У! У! – започнахме да пеем в хор. – Лин Чи плаче, кандилото угасва, а дечицата заспиват.

Чувствахме се като глупаци. Господарят Ли отхапа от баничката

със скакалци, отпи от виното си и продължи.

– Тази легенда не е преставала да удивлява книжовниците цели столетия – рече. – В основата ѝ е заложена случка от живота на един действително съществувал император, Хуат Ти, който наистина се опитал да се откъсне от реалния свят с помощта на шапка с наушници. Колкото до останалото, дали пък не е свързано с някакво нашествие на севера в юга? Или пък с някакъв мор? Някои учени са твърдо убедени, че в случая се сблъскваме с едно много рядко явление, с проява на расовата памет. Смятат, че то се изразява в някаква внезапна промяна на „чи“, на жизнената сила. Разсъдим ли внимателно в теоретичен план не е невъзможно една свръхвисока концентрация на „чи“ да може да отнеме живота на всичко, по-слабо от нея, което ѝ се изпречи на пътя. Независимо дали подбудите са били добронамерени, като на Ли Лин Чи, или злонамерени, като на Смеещия се княз.

Захвърли остатъка от баничката на рибките в близкото езеро и взе откраднатия свитък.

– Имайте търпение – каза. – Ще сгреша ли, ако изкажа предположението, че всеки един от вас, след като е прочел първите два абзаца на „Съня от червената стая“, се е отказал да продължи По-нататък?

Утринната скръб, Лунното момче и моя милост се изчервихме от неудобство. Работата е там, че „най-скъпоценният бисер на китайската литература“, освен дето има обем от две хиляди страници, представлява разказ на изнежен глупак, който заслужава или да го набият, или направо да го обезглавят.

– Няма значение – продължи Господарят Ли. – Книгата е била преработвана поне хиляда пъти и от Као Нго, и от по-малко талантиливи автори. Така или иначе, късните версии имат вече съвсем бледа прилика с оригинала. Това, което държа в ръцете си, е самият оригинал и в него е разказано нещо много интересно. Слушайте внимателно.

Разтвори свитъка, откри необходимия му пасаж и започна да чете една от най-странните приказки, които съм чувал.

„От общо 36 501 камъка, подбрани от богинята Ну Куа за изграждането на Небесната стена, наложило ѝ се да изхвърли един, тъй като бил пукнат. Пукнатината му била изпълнена със зло. Благодарение на допира си с богинята камъкът се сдобил с душа и тази душа била зла. Камъкът, освен това, се научил да се движи свободно накъдето си иска и пребродил Небесата, причинявайки много злини. Повелителят на Небесата най-сетне се видял принуден да се намеси.

Мислите на Великия господар на нефрита са наистина хитроумни.

В Небесата виреело цвете, наречено Пурпурната перла, което било още по-зло от камъка. Императорът го засадил на закътано място в близост до Реката на духовете с надеждата скиторещият камък да го открие, както и станало. Злите неща се привличат, така че камъкът започнал да носи на цветето влага, за да го храни. Пурпурната перла разцъфтяла и станала много красива, но злото ѝ начало било потиснато от капките роса и дъжд, които камъкът донесъл от Небесата, и тя се влюбила в него. Заклела се, че ако някой ден се прероди на Земята, ще напусне Сферата на забранените страдания и ще се устреми към Извора на пречистващата скръб, че ще да запази всичките сълзи, които се натрупат у нея, за да се отплати на камъка, като го облее с тях, удаде ли се такъв случай.

Странната клетва на цветето била от изключителна важност. Камъкът се завърнал на Земята, където попаднал в ръцете на Лао Цзъ, който изкрещял: «Зло!» и го захвърлил. Сетне се оказал в ръцете на Чуан Цзъ, който също извикал: «Зло!» и го запокитил далеч от себе си. Камъкът сега блуждае в мрака и чака да го поеме ръка, която няма да го захвърли. Който обаче стане негов притежател, също ще бъде обзет от злото. Защото това е Камъкът на злото и то няма да бъде разрушено дотогава, докато камъкът не се изкъпе в сълзите на Пурпурната Перла.

Нека никой не се меси в съдбата на цветето, защото не само богињята Ну Куа, но и Великият господар на нефрита очакват приключването на тази история.“

След това Господарят Ли хвърли свитъка върху тревата.

– И това ли е всичко? – попитах аз, без да крия своята неудовлетвореност.

– Не е всичко, поне според Су Ма Чиен – каза Господарят Ли. Взе копието на Разногледия брат и започна бързо да чете зашифрвания текст.

„Червената стая е права за камъка... Плочката от пещерата на Ю... Потвърждаване на истинността на реакцията на Лао Цзъ и Чуан Цзъ... Открих следите на камъка при княз Лю Шен... Обзет от злото, превърнал се е в Смеещия се княз... Тайно скривалище... Надолу по стълбите... Зимникът... Тунелът към строителната площадка... Скрит в олтарата... Невзрачен вид... С плоска повърхност, хлътнал откъм единия край... Намерих брадва... Отчупих част откъм хлътналия край... Войниците ме заловиха и не успях да го унищожа... В затвора... Ужасяваща присъда... Книжовници, търсете Камъка на злото! Унищожете го! Злото, което изгаря хората, може да унищожи целия свят.“

Господарят Ли остави копието до свитъка.

– Су Ма Чиен е бил много смел човек – каза. – Важното обаче е да се разбере дали е бил прав за тайнствения камък. Изказва предположението, че Цзао Суе Чин, авторът на „Червената стая“, е научил легендата за камъка от плочка, открита в пещерата на Ю. Знаете ли какво означава това?

И тримата поклатихме глава в знак на отрицание.

– Твърди се, че легендарният император Ю бил получил някакви плочки от Небесата, които после скрил в една пещера – обясни Господарят Ли. – Наричат ги „Небесен и земен летопис“, защото в тях уж се съдържали неща, засягащи не само хората, но и боговете. От време на време някой измъква стара глинена плочка и твърди, че е била открита в пещерата на Ю.

Най-често тя просто вещае щастие на откривателя си, но на една или две от плочките бяха изписани пророчества, които се сбъднаха с удивително голяма точност.

Взе справката за химическия анализ на почвата и растенията и я размахна в посока към мен. От изражението на лицето му се почувствах неловко.

– Воле, според тази експертиза на Княжеската пътека всичко й е наред. Както всичко е било наред и с растенията от юга, докато император Ли Лин Чи не им дал знак с ръка да се явят при него – изръмжа Господарят Ли. – Ако оставим настрана неизбежните разкрасявания на случката, в историята с мандариновите дръвчета няма нищо невероятно. Една огромна концентрация на „чи“ би била в състояние да привлече силата на по-дребни живи същества така, както силен магнит привлича железни стружки – старецът отправи поглед към челото ми. – Непосредствено след разрушаването на част от Княжеската пътека на теб ти се привидя нещо. Привидя ти се „чи“ с изключителна сила. Привидя ти се пулсираща жизнена сила, съсредоточена в малка оранжева глинена топка. Дали пък спящият ти мозък не те е отвел тогава до историята на императора и мандарините?

Мислите ми бяха бистри колкото кална локва, така че автоматически отпих от сиропа от сливи с оцет.

– Камък, докоснал Небесата – започна да разсъждава На глас Господарят Ли. – Камък, боготворен от Смеещия се княз. Това, което всъщност знаем с положителност, е, че нещо разруши части от Княжеската пътека и че разрушението беше свързано със странен звук.

Лунното момче преглътна. Очите му бяха широко разтворени.

– Струва ми се, че ще мога да ви обясня какъв е този звук – рече то

с тих и уплашен глас.

В конфуцианските храмове няма свещенослужители и отсъстват църковни ритуали. Затова пък разполагат с „пин чун“, поредица от шестнадесет каменни камбани, закачени на дъска. Те нямат езици и се удрят с дървени палки, закачени на въжета. Повечето хора намират звуците им за глухи и безинтересни.

Майсторите на камбани обаче разсъждават иначе. Върху дъската има надпис – „Когато камбаната говори, камъкът ѝ отговаря“. Това е така, защото една добре настроена метална камбана предизвиква насрещно ехо от подобна каменна камбана. Взети заедно, те са най-добрият уред за акордиране в света.

Недалеч от нас се намираше конфуциански храм. Лунното момче любовно погали каменните му камбани. Беше в професионалната си стихия и побърза да ни го докаже.

– Древните са категоризирали музикалните инструменти в съответствие с триграмите на Фу Цзи – каза. За миг предположих, че ще трябва да изслушам още една лекция, подобна на изнесената за лютнята Вен Ву. – Мястото на всеки инструмент се определя по четири признака: материалът, от който е направен, посоката на света, която му е присъща, годишният сезон, на който съответства и звуковото явление, което поражда.

Започна да сглобява нещо като рамка от парчета бамбук.

– Така например духовият орган се класифицира като „кратуна, североизток, зима-пролет и гръмотевица“. Цитрата – като „коприна, юг, лято и звука, издаван от горящ огън“. Всички инструменти били категоризирани с лекота, докато дошъл ред на кълнящия камък. Спорът по това как да бъде категоризиран продължава шесто столетие. Първите три признака – „камък“, „северозапад“ и „есен-зима“, били определени с лекота. Трудността възникнала, когато се стигнало до звуковото явление. Сега ще се опитам да ви обясня защо.

Лунното момче взе две от каменните камбани и ги постави върху бамбуковата рамка така, че отворите им почти се допираха.

– Волът веднъж се опита да опише странния звук, който е чул на Княжеската пътека. Господарят Ли пък ни разказа за камък, докоснат от Небесата и може би изпълнен с невероятно силна „чи“. Аз знам само едно – камъкът произвежда два различни звука. Повечето хора чуват единствено звука, издаван от повърхността му. Другият звук се ражда от самата му душа.

Започна да нанася бързи и леки удари върху камбаните и храмът се изпълни с глух кънтеж. Ръцете на Лунното момче започнаха да се движат все по-бързо и по-бързо и се появиха вибрации, от които ме сви стомахът. Ръцете на Лунното момче започнаха да се движат с такава скорост, че станаха почти невидими и вибрациите преминаха в жужене, от което храмът се разтрепери. Наведе глава и устата му почти докосна тесния процеп между двете камбани. Гърлото му започна да трепери като гърлото на чучулига. Стана ми ясно, че Лунното момче се опитва да настрои гласа си на вълната на двете камбани едновременно. Продължаваше обаче да се чува единствено жуженето. По лицето на Лунното момче започнаха да се стичат струйки пот и гърлото му затрептя още по-силно. Спомних си за думите: „Когато камбаната говори, камъкът му отговаря.“ Камъкът вече бе започнал да отговаря. Жуженето изведнъж се примеси с едва доловимо ехо, което обаче започна да се засилва все повече и повече. В един миг ехото надделя над основния звук и сърцето ми се изпълни със скръб.

Кун... Шан... Чуе...

Господарят Ли не бе чул звука от Княжеската пътека, но сега внезапно се присви, сякаш някой го бе ударил в главата с тояга. Утринната скръб се разплака.

– Този е звукът! – изкрещях. – Онзи звук бе хиляда пъти по-силен, но е същият!

Кун... Шан... Чуе...

Лунното момче отстъпи една крачка. Бе цялото обляно в пот.

– Тогава древните решили – каза запъхтяно, – че този звук заслужава да бъде наречен единствено „Гласът на Небесата“.

– Много добре, много добре – рече Господарят Ли.

– Много добре, много добре – продължи да повтаря по целия път към Долината на скръбта.

От месеци не го бях виждал толкова щастлив.

Княз Лю Пао се зарадва на нашето пристигане. В началото му се зарадвах и аз, но радостта ми продължи единствено до момента, когато Господарят Ли му представи Утринната скръб. Князът подскочи цяла стъпка над земята, последователно порумения и побледня и започна разговор.

– Желаете ли чай?

– Не, благодаря ви, Ваше височество – отвърна Утринната скръб.

– Може би вино?

- Не, благодаря ви, Ваше височество.
- Сладкиши, плодове?
- Не, благодаря ви, Ваше височество.
- Тогава лебеди? – попита обнадеждено князът. – Пари? Агнета?

Коприна?

Тъй като князът бе започнал да изброява класически сватбени подаръци, реших, че нещата не вървят на добро. Князът реагира по почти същия начин и на запознанството си с Лунното момче. След броени минути тримата така се сдушиха, че се сетих за думите на Утринната скръб за общата й душа с Лунното момче и за частта от нея, която се изгубила при преминаването през Великото колело на преобразованията. Замислих се дали тази частица не се бе заселила именно в княз Лю Пао. Споделих съмненията си с Господаря Ли, но той не взе отношение по тях.

Умът му бе зает с друго. Всичките му мисли се бяха съсредоточили върху тайнствения камък на Смеещия се княз. Отправи се към манастирската библиотека, за да потърси в древните ръкописи сведения за необикновени камъни. Помоли княза да стори същото с архивите на рода. На мен пък ми бе заръчано да проверя споменават ли се чудати камъни в селските песни и легенди.

Накратко, имаше с какво да отклоня мислите си от княза и Утринната скръб. Приказките за камъни, които чух от старите жени в селото, не се отличаваха с нищо от тези, които знаех още от детството си. Потърсих различен подход към въпроса. Във всички села ковачите са обкръжени от момчета така, както пчелите са обградени от цветя. След като се поизпотих над наковалнята в местната ковачница и изкривих няколко дебели жезла с ръце си спечелих уважението на селските момчета. Два дни след това можах да се отправя с гордо вдигната глава към манастирската библиотека.

– Камък! Вълшебен камък! – изкрещях още при влизането – си. Господарят Ли повдигна поглед от древните свитъци и ме погледна с уморени очи. – Научих едно поверие от момчетата – продължих възбудено. – Много е древно. Успях да го изслушам само в най-общи линии, но в него се разказва за герой, промъкнал се в тайнствена пещера и открил там вълшебен камък. И знаете ли за какво е искал да го използва? За да убие Смеещия се княз!

Господарят Ли се отпусна върху облегалката на стола и докосна върховете на пръстите си.

- Добре, добре, добре – рече.

Глава 14

Свещеният орден на вълка рядко допуска сред себе си възрастни хора, но княз Лю Пао не бе обикновен възрастен. Луната бе много ярка. Изслушах докрай песента на кукумявката и отговорих с две котешки мяукания. Миг след това откъм сенките се появи момче, което ни поведе към гъстите храсталаци на склона на хълма. Князът, Господарят Ли, Лунното момче, Утринната скръб и аз се промъкнахме през тесен отвор и когато се изправихме, разбрахме, че се намираме в малка пещера. Тринадесет момчета на възраст от единадесет до четиринадесет години тържествено ни приветстваха. Поводът за свикване на заседанието на ордена бе посвещаването в тайнствата му на тринадесетото момче, Бръснатата глава. Щеше да ни бъде позволено да присъстваме на ритуала на елитната организация на момчетата от Долината на скръбта до момента, когато момчето щеше да бъде запознато с тайнствените знаци и пароли на ордена.

В дъното на пещерата бе запален факел. На пода под него се намираше скелетът на момче, очевидно на възрастта на членовете на ордена. Виждаше се, че е загинало по трагичен начин. Гръдната му клетка бе разбита и в нея се намираше железният накрайник на древно копие. Последвахме примера на членовете на момчешката дружинка и се поклонихме пред останките.

Вождът на групата се казваше Еленово ухо.

– Прекланяме се пред Вълка така, както са се прекланяли нашите бащи и деди преди нас – поясни. – Събрали сме се в негова чест и на нашите скъпи гости ще бъде позволено да добавят една подробност към историята му.

Момчетата насядаха в полукръг с лице към скелета. Ние – непосредствено зад тях. Еленовото ухо свали железен пръстен от ръката на скелета и го подаде на княза. Той го разгледа внимателно и го показа и на нас. Върху челната част на пръстена, направен от черно желязо, бе изобразена главата на вълк. Господарят Ли разгледа много внимателно вътрешната му част. Последвах неговия пример и забелязах бледи резки и рисунки, които не ми говореха нищо. Върнахме пръстена на Еленовото ухо и той почтително го постави на мястото му.

Последва кратка церемония за пречистване на духа на Бръснатата глава обаче истинските свещенодействия щяха да се извършат след като

си тръгнем. Испитах известно разочарование, след като чух началната част от разказа на Еленовото ухо. Бе досущ като безброя селски предания, на които отдавна се бях наслушал. В един момент реших, че По-нататък мога да го продължа аз.

Един дървесекач открил младенец в кошница пред прага на къщата си. На шийката на бебето имало конец, на който били закачени пръстен и малка глинена плочка. Дървесекачът и жена му били неграмотни, така че отнесли плочката при един свещеник. Той установил, че на нея пише: „Когато пръстенът прилегне на пръста, отведете детето при храма на Извора.“ Двойката била бездетна и решили да отгледат момченцето. Тъй като на пръстена била изобразена главата на вълк, кръстили го Вълк.

Когато момчето станало на дванадесет години пръстенът вече прилягал на пръста му, така че дървесекачът го отвел при храма на Извора на Майстора, където ставали доста чудни неща. Там един свещеник разровил архивите и установил, че преди дванадесет години му били оставени указания да разкрие на Вълка една тайна. Тя била, че той има братовчед, който живеел в долината Лин Чу. Братовчедът му имал репутацията на много хитър човек и се казвал Сръчният. Вълкът трябвало да отиде при братовчедата си, но не знаел как да го открие. Свещеникът дал на Вълка прост дървен лък, който изглежда бил единственото му друго наследство, освен пръстенът. Вълкът със сълзи на очи се разделил с осиновите си и се отправил на път.

Сръчният А бил класически негодяй. Алчният мръсник задържал момчето при себе си и го принуждавал да му работи като роб. То обаче успяло да научи, че майка му умряла при раждане, а че баща му, на име Ли Тан, бил най-сръчният от всички майстори. Бащата на Вълка бил омагьосан от една от наложниците на господаря на съседната долина. Долината на скръбта. Наложницата била вещица. Била варварка на име Огнената корона, защото косата ѝ била яркочервена. Имала дъщеря на име Огненото момиче, което било на годините на Вълка. Вещицата и бащата на Вълка се опитали да убият господаря на долината, Смеещия се княз, но били заловени и екзекутирани. Децата им обаче изчезнали и така успели да се спасят.

– Един ден на вратата на Сръчния А почукал тайнствен непознат – продължи Еленовото ухо. – Шушукали си няколко часа, след което извикали Вълка. Когато Вълкът видял лицето на тайнствения гостенин, потреперил от ужас, защото...

– Вълкът не се е страхувал от нищо – прекъсна го възмутено

малчуганът с прякора Бръснатата глава. Очевидно, беше достоен да встъпи в ордена.

– Вълкът потреперил от ужас, защото лицето на странника било бяло като смъртта – изсъска Еленовото ухо. – С болезнен цвят, влажно и бяло като корема на риба. Сърцето му пък било толкова студено, че от студа очите му станали сини на цвят. По лицето му била поникнала червена брада, подобна на космат паяк, и освен това...

– Освен това е бил пиян – констатира Бръснатата глава. – Баща ми веднъж ме отведе в Сучжоу, където винаги има много варвари, а варварите са винаги пияни.

– Още не бил докоснал каните с вино, така че не ме прекъсвай! – скастри го Еленовото ухо. – Казал на Вълка, че бил търговец, отправил се към Самарканд. Керванът му бил натоварен с...

Еленовото ухо прекъсна разказа си и погледна въпросително гостите. Имаше правото да добавим към разказа някоя несъществена подробност, така че някой от нас можеше да опише кервана. Еленовото ухо се поклони на княза, който преотстъпи правото си на Господаря Ли.

– Керванът му бил натоварен с катерици – продължи Господарят Ли с напевен глас. – С изкормени есетри и с месо от есетри, с лястовици и чучулиги, с кози кожи и лосови кожи, със смокини, лешници, осолени рибени опашки, черен пипер, джинджифил, шафран, чесън, индийско орехче, кардамон, лак, благовония, живак, мед, бисери, боракс, сладкиши, златна тел, скъпи вина, рубини от драконова кръв, фалшиви зарове и прекрасни танцьорки.

Някой друг едва ли щеше да се сети за фалшиви зарове и за прекрасни танцьорки, така че момчетата изгледаха почитателно Господаря Ли, докато се стараеха да запаметят думите му. В следващите десет-дванадесет столетия товарът, описан от него, щеше да бъде част от приказката за Вълка.

Гласът на Еленовото ухо стана неприятно писклив.

„Какво хубаво момче – рекъл странникът, – какво умно и смело момче! Имам една работа, която може да я свърши само такова момче, и ако я свърши успешно, ще му дам шест лъскави медни монети.“ Вълкът го изгледал, без да каже дума. „Добре де, седем монети! – изпищял странникът и лицето му се изкривило от болка. – Виждаш ли, имам една племенница. Това диво и неблагодарно момиче ми открадна един скъпоценен камък, погълна го и се скри в една малка пещера в края на долината. Отворът ѝ е твърде тесен, за да се вмъкне в нея възрастен човек, но за едно съобразително момче не би трябвало да представлява никаква

трудност да премине през него и да доведе племенницата ми при мен.“

Вълкът въобще не искал да се заема с тази работа, но Сръчният А настоял да го направи, така че момчето взело пръстена, лъка и един факел и се отправило към пещерата.

Тук историята стана много интересна и тъй като впоследствие се оказа от голяма полза за Господаря Ли, ще я възпроизведа колкото се може по-подробно.

ВЪЛКЪТ И ОГНЕНОТО МОМИЧЕ

Вълкът запалил факела и се огледал. В пещерата нямало никой, но единият ѝ край тънел в мрак. Когато отишъл до него, ахнал от удивление. Там имало отвор, от който стръмни стъпала водели надолу. Очите на Вълка светнали, тъй като веднага решил, че някъде там е скрито съкровище, приготвил лъка си, поставил ножа си на удобно място и се спуснал по стълбите. Те били сякаш безкрайни и подредени в спирала. По едно време Вълкът чул звука, издаван от течаща вода. Светлината на факела му се отразила в нещо и той установил, че се намира пред голяма подземна река, разположена във вътрешността на огромна пещера. Водата била черна на цвят, също като каменното корито на реката. Вълкът забелязал откъм дясната си страна някакво слабо сияние и се запътил към него. Видял, че е първият от една дълга поредица от факли, сложени в железни поставки, закрепени към каменните стени.

Светлината била достатъчно силна, така че Вълкът загасил собствения си факел. За един кол била вързана малка лодка, боядисана в червено. До кола имало още един, който бил влажен. Вълкът развързал малката лодка, качил се в нея и се изтласкал от брега.

Видял, че от двете страни на реката били подредени множество огромни каменни статуи. Били много странни, с човешки тела, но с животински и птичи глави. Какво можело да означават? Пещерата била потопена в пълно безмълвие. Чували се само съсъкът на факлите и ромоленето на водата. Не се забелязвало никакво движение. Лодката продължила да плава по течението. Всичко било бяло, сиво или черно и само факлите горели с оранжев огън. Внезапно пред очите на Вълка се мярнало нещо червено. Доближил лодката си до една издала се над водата скала и забелязал, че под нея има още една червена лодка, досущ като

неговата. Вързал своята лодка до нея, изплувал до брега и видял следи от човешки стъпки, оставени с още мокри сандали върху скалата. Тръгнал по следата и стигнал до купчина камъни, зад които започвало равно пространство.

Нещо скочило върху гърба му и го повалило на земята. Пред очите му блеснал нож и една малка ръчичка се опитала да отметне главата му назад. Вълкът започнал да рити и да се търкаля, успял да избие ножа от ръката на нападателя си и да се озове върху него. Видял лицето на момиче на неговата възраст наполовина китайка, наполовина варварка, с огненочервена коса. Момичето съскало като котка и се съпротивлявало с все сили, но Вълкът бил по-силен и успял да го стисне за ръцете и да го обездвижи. Прекратили борбата.

И двамата чули как долу, покрай брега, се чуват стъпките на войници. Разнесли се груб смях и дрънчене на оръжия. Нещо в този смях накарало Вълкът и момичето тихо да се разделят и да надникнат внимателно надолу, в посока към стъпките. Видели войници със свирепи скотски лица, облечени в униформите на стражата на Смеещия се княз. Вълкът разбрал, че подземната пещера се простира чак до Долината на скръбта. Войниците си тръгнали и изчезнали в мрака. Едва тогава Вълкът и момичето се спогледали.

Ставало нещо много странно. Уж всичко наоколо било потънало в мрак, а пък силуетите им ясно се очертавали. Разбрали, че на гърба на всеки един от тях има нещо, което излъчва сияние. Вгледали се по-внимателно и забелязали, че то се излъчва от лъка на Вълка и от една от стрелите на Огненото момиче. Взели ги в ръка и ги разгледали внимателно. И върху лъка, и върху стрелата се били появили светещи надписи. Вълкът стрелнал с поглед момичето и поруменял.

– Не знам да чета – признал смутено.

– Аз знам, мъничко – рекло момичето и взело лъка на Вълка. Почесало се по главата, смръщило носле и започнало да чете бавно и колебливо.

„В мрак чезне скъпоценният камък.

Кога ли неговото великолепие ще зарадва света?“

После взело стрелата си, почесало се по главата малко по-дълго от преди, смръщило носле още по-силно и продължило.

„Прекрасният камък, макар и скрит,
копнее да изпълни предназначението си.“

Спогледали се. Мълчанието било нарушено от Вълка.

– Името ми е Вълкът, а баща ми е бил сръчният майстор Ли Тан. Не го познавам, а от него са ми останали единствено този лък и този пръстен.

– Името ми е Огненото момиче, а майка ми беше вещицата Огнената корона – отвърнало момичето. – И аз не съм я виждала, а от нея ми е останала тази стрела.

– Хората говорят, че баща ми и майка ти се опитали да убият Смеещия се княз – казал Вълкът. – Нима варваринът-търговец е наистина твой чичо? Каза ми, че си му откраднала нещо, но аз не му вярвам.

– Аз да съм му откраднала нещо? – рекло възмутено момичето и се изплюло. – Името му е Бодливата варварска брада.

Искаше да ме продаде като наложница на Смеещия се княз, както преди това му е продал майка ми. При първа възможност ще го убия.

По време на разговора им светлината на буквите върху лъка и стрелата започнала да избледнява, но се появило ново сияние. Оказало се, че се излъчва от пръстена върху ръката на Вълка. Той го свалил и го погледнал. Върху него не се появил никакъв текст, но странните знаци от вътрешната му страна били започнали да светят. Вълкът ги огледал по-внимателно и установил, че не всички линии светят. Светещите линии били обградени от успоредни на тях тъмни линии, виещи се и минаващи през различни отвори.

– Дали пък това не е някаква карта? – прошепнало Огненото момиче.

Вълкът извърнал пръстена и го огледал откъм лицевата му страна. Там също били изобразени разни линии.

– Я виж, тези линии започват от вълчата глава, стигат до ръба на пръстена и след това продължават върху вътрешната страна, сякаш влизат в дупка или в тунел. Светещите линии пък преминават през малки отворчета и свършват при този кръгов знак.

Момичето го стиснало за ръката.

– По-надолу по реката има една статуя с вълча глава също като тази! – казало възбудено.

Без да разменят нито дума повече двамата мълчаливо и бързо се спуснали до брега на реката и спрели едва когато стигнали до огромна каменна статуя с вълча глава. Огледали я внимателно в търсене на някакъв знак, но не открили нищо. Очите на вълчатата глава били вперени в една потънала в мрак част от каменната стена. Когато отишли там, открили малък страничен тунел, който бил почти незабележим. Вълкът и Огненото момиче обаче успели да се промъкнат през процепа.

Сиянието на пръстена се било засилило, като вълчите очи светели като малки фенерчета. Имало много странични тунели, но Вълкът следвал единствено линиите, изобразени на пръстена. За всеки случай, при влизането във всеки нов тунел издълбавали знаци върху стените до входовете им. Въртели се през цялото време сякаш в лабиринт, но накрая видели пред себе си светлина. След малко се оказали в неголяма кръгла пещера. Светлината прониквала през естествен отвор в горната ѝ част, където се виждало синьо небе, примесено със слънчеви лъчи.

В пещерата имало маса и две пейки. На пода открили наръч от факли, а недалеч от тях – два нара за спане. Между нарвете имало естествен каменен постамент. Върху него имало три бронзови ковчезета, като на каменната стена над всяко едно от тях бил издълбан един и същ надпис. Ковчезетата имали плъзгащи се капачета, оформени като рибени люспи. Огненото момиче прочело надписите.

„Дръпни люспите
едва когато не ти остане друга възможност.“

Ковчезето в средата имало две капачета, опиращи едно до друго. На лявото бил изобразен йероглифът „йен“, а на дясното – йероглифът „ян“. На стената над него били издълбани четири йероглифа – „тун лин пао ю“.

– „Камък на всепроникващата духовна сила“ – прочело момичето.

Вълкът отворил средното ковчеже и открил вътре парченце камък. Било малко, продълговато, остро като бръснач и с формата на накрайник на стрела. Огненото момиче го взело в ръката си.

На всяка една от двете му страни били изписани два реда от знаци. След дълго чесане и мръщене успяло да ги разчете.

„Когато злото се приеме за мъдрост, мъдростта се превръща в зло. Когато жестокостта се приеме за добродетел, добродетелта се превръща в жестокост.

Камъкът поразява жестокостта и злото.

И полита право към сърцето на Лю Шен.“

– Огнено момиче, Лю Шен е същинското име на Смеещия се княз – рекъл Вълкът.

Огненото момиче взело стрелата, оставена от майка му. Видяла, че няма връх. Имало обаче улей, в който да се вмести най-райник. С бавно движение взело камъка и го поставило в улей. Той прилегал там и прилепнал на мястото си така плътно, сякаш бил закрепен към стрелата с ремъче от сурова кожа. Момичета взело стрелата и я поставило върху пръста си. Била прекрасно балансирана.

– Какво според теб трябва да сторим? – попитало то тихо. Вълкът се огледал. Отворът, водещ към повърхността, бил вертикален. Разгледал го внимателно и открил по него скоби за които можел да се залови. Започнал да се изкачва по тях без затруднения, тъй като били добре закрепени. Когато накрая подал главата си от отвора видял, че се намира в дъното на пролом. Забелязал странни скали с червен и изумруден цвят. След това се спуснал обратно.

– И ти би могла да се покатериш – казал задъхано. – Ако се наложи, бихме могли бързо да се измъкнем оттук. Огнено момиче, струва ми се, че баща ми и майка ти са искали ние да убием Смеещия се княз, ако те не успеят да свършат тази работа. Аз обаче не знам нищо за него. Защо според теб би трябвало да бъде убит?

Огненото момиче поклатило глава.

– Не знам, но ще трябва да разберем – рекло.

Стиснали се за ръце и решили да огледат отново лабиринта.

/Оттук нататък ще започна да обобщавам, тъй като подробностите не бяха от интерес за Господаря Ли. Вълкът и Огненото момиче откриват ужасните разрушения в Долината на скръбта и

чудовищната камера за изтезания в пещерата. Установяват, че оръжията за изтезания са направени от Сръчния А, и че момичетата, които се изпращат на Смеещия се княз, преди да се окажат в пещерата му, се продават от Бодливата варварска брада. Преследват ги войници, а един шурец ги научава как да крадат храна. Вълчата каменна глава може да говори и ги предупреждава, че наблизо има гейзер с отровна пара. Опитва се да ги предупреди да се пазят и от прилепи, но тъй като думата „прилепи“ може да означава поне четиридесет други неща, ако не се произнесе правилно, а статуята няма устни, та да разберат какво точно иска да им каже, не разбират предупреждението. Залавят ги в плен, но те успяват да избягат и откриват тронната зала, построена от Смеещия се княз в пещерата. Приготвят капани, като поставят остри бамбукови пръти в дупки, които покриват с рогозки, наподобяващи по вид каменния под, и подкопават основите на скали, надвиснали над стръмни скатове. Стигат до извода, че Смеещият се княз трябва да бъде убит и решават, че това може да се направи единствено в момента, когато той провежда дворцов съвет в пещерата. Преминават през тунел, чийто горен край има изход към тронната зала и установяват, че Сръчният А и Бодливата варварска брада са сред сановниците на княза. Самият княз е седнал върху трона./

– Ще можеш ли да го улучиш? – прошепнал Вълкът.

Огненото момиче поклатило глава и подало лъка и стрелата на Вълка. Смеещият се княз бил облечен в монашеско расо, което обаче не било шутовско като на монасите, застанали от двете страни на престола. Лицето му било скрито в мрака, но оттам присвътвал погледа на злите му очи, наподобяващи късчета студен огън. На облегалката на трона били кацнали седем черни прилепа, които той хранил с нещо, прилично на човешки черен дроб. Смехът му наподобявал трошенето на ледени висулки.

Вълкът наместил стрелата на лъка си и започнал да опъва тетивата. Мускулите му се напрегнали до крайност, когато наместил перата от края на стрелата до дясното си ухо. Повдигнал внимателно лъка и избрал ъгъла, подходящ за изстрел от дълго разстояние. Острият каменен накрайник проблеснал на светлината на факлите и привлякъл вниманието на седемте прилепа, които

веднага се вдигнали във въздуха. Цялата пещера се изпълнила с ехото от пискливите им гласове.

„Господарю! О, Господарю! Заплашва те стрела!
Върхът ѝ е светлият камък, от който се боиш!“

Леденият поглед на Смеещия се княз прешарил цялата пещера. Тунелът сякаш се изпълнил с мраз. Вълкът се опитал да отпусне тетивата, но пръстите му били сковани от студ. Ръката му – също. Усетил как мразът прониква през цялото му тяло и достига сърцето му.

Огненото момиче поело лъка и стрелата и опънало тетивата с все сила. Леденият поглед на княза обаче паднал върху нея и тя също застинала. Седемте черни прилепа се насочили направо към тях.

„Господарю! О, Господарю! Това са момче и момиче!
Той – с вълчи пръстен. Тя – с огън във всяка къдрица!“

– Това е крадливата ми племенница! – изревал Бодливата варварска брада и дал знак на рота войници. – Давам четири жълтици на този, който ми я доведе! Добре де, пет!

– Доведете ми моя неблагодарен малък братовчед! – изпискал Сръчният А и дал знак на друга рота войници. – Жив или мъртъв, няма значение!

Смеещият се княз отместил погледа си към своите монаси, а Вълкът и Огненото момиче изведнъж се почувствали освободени от ледените вериги. Вече не съществувала възможност да се прицелят добре, така че с все сила побегнали обратно по тунела. Успели да стигнат в централната пещера само миг преди войниците. Покрай ушите им свистели стрели, когато се гмурнали в реката и започнали да плуват към другия каменен бряг. Успели да преминават на отсрещната страна и се стрелнали към един страничен тунел. По петите им бил Бодливата варварска брада заедно с войниците, които надавали радостни викове.

Вълкът и Огненото момиче започнали да броят стъпките си, за да избегнат капаните. Единадесет стъпки и скок. Дванадесет стъпки и скок. Тринадесет стъпки и скок. Скачали и скачали, и

скачали, докато зад гърба им се разнасяли ужасяващи писъци, съпроводени от песента на седемте черни прилепа.

„Господарю! О, Господарю! Твоите доблестни стражи загиват!
Промушени от остри колове, скрити в дълбоки дупки!“

Къде било Огненото момиче? Вълкът си задал този въпрос и се извърнал. Била заела спокойно позиция в самата среда на тунела. Свещената стрела била в колчана ѝ, а в ръцете си държала друга, обикновена. Стрелата била наместена в лъка и Огненото момиче внимателно се прицелило, като пернатия заден край на стрелата се оказал до дясното му ухо. Прилепило се към стената на пещерата, докато към него бавно се придвижвала огромна фигура, скимтяща от ужас.

– Ето ти подарък от майка ми, мили чичо! – рекло тихичко Огненото момиче.

Стрелата избръмчала като оса и Бодливата варварска брада се хванал за гърлото и се опитал да изтръгне нещо от него. Шурнала струя кръв и той паднал на пода, като гърчовите му били съпроводени от бълбукане. Огненото момиче се върнало при Вълка и двамата продължили бягството си. Изходът на тунела се намирал високо в стената на пещерата Там били струпани огромни камъни. Войниците долу, на брега на реката, надали победни викове. Вълкът и Огненото момиче едва успявали да избегнат стрелите, докато тичали един зад друг по тясна пътечка, като измъквали по пътя си дървените подпорки, които били оставили там предварително. Седемте черни прилепа полетяли към тавана и изпищяли ужасено.

„Господарю! О, Господарю! Попаднахме в капан!
Стражите ти са смазани от падащи скали!“

Къде бил Вълкът? Огненото момиче се извърнало и видяло как той се придвижва по скалистия скат, стиснал нож в зъби. Сръчният А изпищял от страх и измъкнал меча си. Вълкът се шумгнал под него, А изревал, стиснал ръкохватката на кожа, забит в корема му, и се опитал да го изтръгне. От устата му потекла кръв и се строполил на земята. Вълкът се върнал при Огненото момиче и продължили бягството си. Най-сетне излезли от тунела

и се оказали до реката Над главите им пърхали зловещо седемте черни прилепа.

„Господарю! О, Господарю! Ето ги тук!
Няма къде да избягат, ни напред, ни назад!“

Леден повеи изпълнил цялата пещера. Вълкът и Огненото момиче се извърнали и в ужас видели как към тях се приближава самото въплъщение на злото. Към тях се бил понесъл огромен черен прилеп. Размахът на крилете му бил поне четиридесет стъпки. Острите му зъби стърчели като копия. На главата му блестяла царска корона, а очите му били очите на Смеещия се княз.

Вече почти били достигнали статуята на вълка, където били заложили един последен капан. Били го подготвили за войниците в случай, че решат да ги преследват със сал. Вълкът дръпнал едно въже. Една огромна скала се устремила с гръмотевичен шум към войниците, полетяла във въздуха и паднала в реката. Образувала се водна пелена, която скрила всичко от погледа на стражите. Вълкът и Огненото момиче се възползвали от нея и се промъкнали през тесния процепа, водещ към тяхната пещера. Писъците на седемте черни прилепа започнали да заглъхват в далечината.

„Господарю! О, Господарю! Злосторниците избягаха!
Ще претърсим цялата пещера, докато открием мъртвите им тела!“

Огненото момиче, напълно изтощено, седнало на пода и затворило очи. Когато най-сетне ги отворило, видяло как Вълкът е устремил поглед нагоре, към отвора, откъдето прониквали слънчевите лъчи. Чували се звуците, издавани от спускащите се надолу стражи. Армията на княза претърсвала и пространството около пещерата.

– Ще отида да проверя какво става – казал Вълкът. Очите му били изпълнени с тревога. – Почакай ме тук, Огнено момиче!

Започнал да се изкачва по комина и след малко изчезнал. Огненото момиче отново стиснало очи. След малко повторно ги разтворило.

– Ето го момчето! – изкрещял един от стражите.

– Виждам червена коса! И момчето е с него! И двамата са навън! – извикал радостно друг войник.

Огненото момиче веднага се изправило на крака? Вълкът да е с друго момиче? Погледът му се спрял върху каменната поставка между двата нара и очите му се разширили, когато видяло, че лявото ковчеже е отворено. Отишло до него и прочело текста, издълбан на стената. „Дръпни люспите, едва когато не ти остане друга възможност.“ Ковчежето било празно, като в него била останала единствено малка яркочервена нишка. На капака на ковчежето било написано нещо. Огненото момиче отново се почесало по главата и смръщило носле.

„Загине ли едно момче, това не е напразно.
Великото колело се върти и то пак ще се върне.“

Вълкът очевидно бил взел нещо червено на цвят, за да измами войниците и ги отведе далеч от Огненото момиче. Разбира се, било невъзможно да избяга от тях, но затова пък щял да даде възможност на Огненото момиче да се спаси.

Момичето отишло до дясното ковчеже. Отворило люспестият капак. В ковчежето имало малка бутилка с бледа течност. На дъното и на това ковчеже също било написано нещо.

„Момиче, което страда и отпие от мен,
ще бъде пробудено с целувка.“

Огненото момиче отишло до нара и внимателно се отпуснало върху него. Сресало косата си с пръсти и оправило наметалото си. Внимателно поставило лъка и стрелата с каменния връх до себе си и отворило бутилката. Течността имала приятно ухание, също като на горски цветя след дъжд.

– Да, Вълк, ще те чакам – изрекла тихо и отпила от течността. Очите ѝ се затворили и заспала.

„Великото колело се върти и едно момче ще порасне.
Неговата пещера го очаква.
Пръстенът на Вълка ще засияе отново.
Тайнственият проход отново ще се открие.
Едно докосване на устни ще разтвори нечий очи.
Едно огнено момиче ще се събуди.
Свещената стрела ще полети.
И сърцето на злото ще загине.“

– Самата поезия е ужасяваща, но някои раздели от приказката определено не са лишени от достойнства – отбеляза Господарят Ли, когато излязохме от пещерата и тръгнахме под лунната светлина.

– Така е! – съгласи се въодушевено князът. – Открай време подозирах, че моят далечен праядо е имал ледени очи и душата на огромен прилеп.

– На мен приказката много ми хареса – призна Утринната скръб.

– На мен пък ми харесаха дори и стиховете – рече Лунното момче.

– Направо са гениални – възкликнах. – Възможно е някое от тези момчета да е прероденият Вълк. Нищо чудно, че прекарват безкрайни часове в търсене на доказателства за това. А дори и нито едно от тях да не е Вълкът, всичките се смятат за офицери от неговата армия и търсят средства да докажат себе си чрез смели постъпки. Например като прекарат сами нощта в Гората на скимтящите призраци. Или пък като заложат огнен прах под фойерверките на Злонравния Ву, така че като ги запали през пролетния фестивал, да полети някъде към Тибет. Да не забравяме и прилепите. За да докажат, че не се боят от тях, трябва да посетят скрити и страшни места, пълни с паяжини и паяци. Длъжни са да се научат да им поставят капани и да не се боят от уроки. Преди време смятах момчешката банда, в която членувах, за велика работа. Сега обаче намирам, че ние, Седемте разбойника от пещерата на драконовите кости, не бихме били достойни дори да се кланяме на членовете на Свещения орден на вълка.

Господарят Ли ме погледна по-скоро хладно.

– Може би при това положение не би трябвало да се занимаваме със споменаването на някакъв незначителен камък – рече лукаво.

Историята за Вълка и за Огненото момиче ме бе въодушевила.

– Легендата наистина е гениално измислена – казах. – Още преди столетия момчетата, които са открили пещерата, са решили, че ако изберат за свой кумир скелет с разбита гръдна клетка и с върха на копие в нея, този кумир в някакъв момент ще да е претърпял неуспех. Тогава решили да сглобят в едно късчета от стари приказки за герои и...

– ...и се е получила действително възхитителна приказка, ако изключим стиховете – вметна Господарят Ли. – Стиховете действително не струват нищо. Най-изумителното в тази приказка обаче е придържането към народния епос. В смисъл, че отделните думи придобиват едно почти религиозно звучене.

Някой обърна ли внимание на начина, по който Еленовото ухо я разказа?

Аз самият не бях обърнал внимание. За разлика от Утринната скръб.

– Бе отметнал глава назад и бе затворил очи – рече тя. – Веднъж каза „който“, но веднага го поправи на „което“. Също като скъпата ми госпожа Тай Тай. Тя винаги разказваше древните предания, като повтаряше дословно думите, които бе чула от своите родители и от своите деди.

Господарят Ли я погледна с топлота.

– Знай, че не само тези трима господа се възхищават от теб – каза ѝ той. – Да се върнем все пак към камъка. Еленовото ухо възпроизведе дословно два реда, които преди това бяхме прочели върху олтара – „В мрак чезне скъпоценният камък. Кога ли неговото великолепие ще зарадва света?“

Княз Лю Пао разтвори удивено ръце.

– Така е, но какво в такъв случай представлява камъкът? – попита той. – Според приказката на момчетата той е вълшебна вещ, която поразява злото. Моят прародител обаче го е пазил и боготворял. Това би било безсмислено, освен ако не е имал склонност към самоубийство. Според Су Ма и според автора на „Червената стая“ камъкът е бил въплъщение на вселенското зло. Според съня на Вола камъкът е могъща концентрация на жизнена сила. Камъкът добър ли е или лош? Съществува ли или е просто легенда? Неприятно ми е да призная, но колкото и да бе интересна приказката за Вълка, тя не ни води никъде.

– При цялото си уважение към теб, княже, не мога да не изразя своето несъгласие с думите ти – каза Господарят Ли. Стори ми се, че започва да се държи като фокусник, готов да измъкне прът, дълъг двадесет стъпки, от малка кутия за хапчета. – Нали не сте забравили странните, хора с шутовските дрехи, способни да се появят изневиделица и да изчезнат отново по същия начин? Засилват се подозренията ми, че пещерата от приказката всъщност е гробницата на Смеещия се княз. Това ще рече, че е далеч по-просторна, отколкото сме смятали досега. Е, ще изчакаме да изгрее слънцето, за да разберем дали съм прав.

Глава 15

Веднага след като слънцето се подаде над десния рог на дра-кона Господарят Ли ни поведе направо към дъното на тесния пролом, който разделяше двата хълма. Аз носех цял наръч от инструменти. Спътниците ми се бяха натоварили с факли.

– Гробницата на Смеещия се княз е била изградена от хиляди селяни – каза Господарят Ли. – Възможно ли е да не е оцелял нито един от тях? Според мен е нямало как поне част от историята на този строеж да не е останала в паметта на жителите на Долината на скръбта. Нищо чудно такъв спомен да е и приказката за Вълка. Нека не забравяме, че по едно време заедно с Огненото момиче се оказват в пещера с естествен отвор, и че когато той се изкачва нагоре по вертикалния кладенец и си подава главата навън вижда странни скали с червен и изумруден цвят. Поне така го разказа Еленовото ухо, когато бе отметнал глава назад и използваше същите думи, които са били произнасяни столетия преди него.

Старецът отиде до една от скалите.

– Веднъж слязох дотук, за да се опитам да разбера как Вълкът е успял да се спусне по единия скат и да се изкатери по другия – рече. – Не открих никаква пътека, обаче открих това.

Наведе няколко дебели стъбла на магарешки тръни и ги отмести встрани. Пред взора ни се появиха обикновени гранитни блокове, в които сякаш бяха инкрустирани червени и зелени полускъпоценни камъни.

– Княже, има ли подобни скални образувания някъде другаде в долината? – попита.

Князът, без да каже дума, започна да търси с поглед изхода на естествен скален комин. Останалите последвахме примера му. Измина цял час, преди Лунното момче да нададе радостен вик. Бе се изкачил на двадесет стъпки нагоре по единия скат и бе достигнал единственото място, където малкият наклон позволяваше да се върви без усилия. Посочи ни един гъст храсталак. Веднага се струпахме около него. Изсякох растителността и пред очите ни се появи тъмен отвор. Бях взел със себе си дълъг бамбуков прът и бръкнах вътре, но не успях да достигна дъното. Захвърлих пръта при останалите инструменти и с помощта на княза закрепих до отвора въжена стълба. Господарят Ли ми подаде факел и след малко започнах да се спускам по стълбата, стиснал нож между зъбите.

Чувствах се като пират.

Дължината на стълбата се оказа достатъчна. Намирах се в малка кръгла пещера, в която зееше изходът на тунел. На светлината на факела успях да съзря древна дървена маса и две пейки. В каменната стена бе издълбана ниша. Затворих плътно очи и произнесох няколко молитви. След това започнах да оглеждам помещението.

Признавам, че се бях помолил да видя тринадесетгодишно момиче с огнена коса, заспало преди седем века и половина. Бях много разочарован от това, че не го открих.

– Можете да слизате! – извиках.

Господарят Ли, князът, Утринната скръб и Лунното момче се спуснаха при мен. Запалиха своите факли и стана достатъчно светло, за да видим, че дълги години никой не бе нарушавал целостта на дебелия слой прах. Влязохме внимателно в тунела и след малко се оказахме в една много по-голяма пещера. Реших, че някога е била използвана за тренировки по стрелба с лък. Дори бях готов да се обзаложа, че стрелецът е бил младо момче или момиче. Отвсякъде стърчаха стрели, включително и от огромните греди, които крепяха тавана. Видяхме и древно писалище. От лявата му страна бе разположена дълга дървена маса, а от дясната имаше няколко сандъка с меден обков. Сандъците бяха празни. Точно пред писалището имаше огромна метална плоча, закрепена към каменния под. Господарят Ли я погледна замислено и се почеса по носа.

– Прилича ми на писалището на ковчезник – рече. – Нормалното е майсторите и надзирателите да застават пред писалището, докато той им отброява заплатите. Да не забравяме, че Смеещият се княз е обичал да се шегува.

Господарят Ли отиде зад писалището и започна да търси нещо. Най-сетне откри някакъв лост. Направих крачка назад. Чу се зловещото скърцане на метал и плочата се разтвори на две части, които увиснаха на пантите си. Там, където някога бяха заставали майстори и надзиратели, сега зееше тъмна дупка. Внимателно коленичих редом до нея и се опитах да я разгледам на светлината на факела. Тя обаче не достигаше до дъното. Намерих наблизко голяма треска, запалих я от факела и я пуснах в кладенеца. Насмалко не загасна по време на падането си, но все пак успя да свети достатъчно, колкото да затаим дъх от видяното.

Треската бе паднала върху острия стърчащ ръб на скала, точно в пространството между два изгнили човешки трупа. Не бяха древни скелети като онези, които бяхме видели в тунела. Кичури коса и части от изсъхнала плът все още бяха полепнали по тях. Дрехите им бяха

практически непокътнати.

– Намират се там от не повече от двадесет или тридесет години – промърмори Господарят Ли.

– От тридесет и три – прошепна князът, побелял като платно. – Обичах да си играя при тях. Това са А Чен и Ву И, градинарите. Разрешавах ми да яздя биволите и да ровя тор с лопата и въобще да върша всичко, което ми бе забранено. Един ден изчезнаха и повече не ги видяхме.

Господарят Ли опита здравината на една от скамейките и едва след това седна. Вдигна се облаче от прах. Погледна замислено шахтата.

– Един откраднат ръкопис – рече тихо, сякаш говореше на себе си. – Двама мъртви монаси, неземеен звук и унищожени дървета и храсти. Дали убийството на двама градинари преди тридесет и три години също има някакво отношение към това? Дали са открили сами входа на тунела и са дошли тук? Кое е станало причина да намерят смъртта си? Ако и в този случай са замесени неприятни хора, облечени в шутовски дрехи, това ще е по-скоро потвърждение на теорията, че си имаме работа с някакъв религиозен култ. Може би е свързан с камъка, почитан от Смеещия се княз, и има пряка връзка с неговите монаси.

Господарят Ли внезапно се изправи.

– Това е само първоначален оглед – каза. – Следващия път е добре да дойдем тук тежко въоръжени. За щастие по праха ще можем да разберем дали някой друг също е посещавал това място. Нека все пак погледнем какво друго има тук.

В три от стените на пещерата зееха отворите на тунели. Всичките бяха силно укрепени срещу срутвания. Дебелите дървени греди обаче бяха толкова стари, че не трябваше да изключваме възможността да се разпаднат само от едно кихане, така че движенията ни бяха много внимателни. Първият тунел завършваше със срутване и пътят ни се оказа препречен от нападали камъни. Същата история се повтори и във втория тунел. Третият бе толкова опасен, че нито един човек с всичкия си ум нямаше да се осмели да влезе в него. Бе просто чудо, че не се бе срутил още преди години. Четвъртият тунел също се оказа запушен от срутили се скали. Същото се повтори и в останалите тунели. Местата, към които водеха, не можеха да бъдат достигнати откъм пещерата. Очевидно, трябваше да потърсим някакъв друг вход към гробницата на Смеещия се княз.

Разочарованието ни бе неопикуемо. Господарят Ли бе започнал да ругае още след проверката на шестия тунел и не престана да прави това

и в момента, когато с посърнал вид започнахме да се изкачваме по възнесената стълба. Запримихме на ярките слънчеви лъчи и се отправихме към средата на пролома. Лунното момче внезапно се спря и вдигна ръка. Слухът му бе невероятен.

– Чувам коне – рече той. – Тропота на много коне и на колела. И дрънченето на оръжие. Ако това са монасите в шутовски дрехи, няма да ни е леко.

Нямаше нито къде да се скрием, нито време за това. В тесния пролом нахълтаха галопиращи коне и огромна колесница. За мое съжаление, не извадихме късмета да са тайнствените монаси в шутовски дрехи. Ши Ху, кралят на Чао, спря конете си и ни огледа внимателно, седнал в бойната си колесница. Златните момичета облизаха чаровните си устни.

– Много съжаляваме, че ще бъдем лишени от върховното удоволствие да се порадваме на твоята мъдрост, Ли Као – започна любезно кралят. – Човек, който с такава лекота успя да изведе най-изтъкнатите ни гости от нашия замък, наистина заелужава да бъде изслушан. Работата е там, че в нашата колесница ще се намери място единствено за Лунното момче и за Утринната скръб.

Реших, че смята да ни убие. При неговия начин на мислене нямаше как да ни приеме освен като обикновени крадци, ограбили съкровищницата му от най-ценните й вещи. Явно, щеше да ни убие. Прецених, че е най-добре да падна на колене и да започна да се кланям. И да сторя това колкото може по-бързо.

– Нима ваше величество говори сериозно, когато се опитва да предявява право на собственост над хора? – попита Господарят Ли с тона на възпитан господин, започващ увлекателен светски разговор. – Та Лунното момче и Утринната скръб не са дори ваши поданици. А може би ще предпочетат сами да решат съдбата си.

Вече бях паднал на колене и удрах старателно брадичката си върху един дълъг бамбуков прът. Така че другият му край да започне постепенно да се приближава към едно гребло, което се намираще сред инструментите ми. Трябва да го доближа още две стъпки, рекох си, и зачестих поклоните.

– Разбира се, един неоконфуцианец би заявил, че след като Утринната скръб и Лунното момче са от селско потекло, те нямат никакви законни права – продължи разсъдливо Господарят Ли. – Ваше величество обаче е твърде умен, за да бъде „нео“ привърженик на каквато и да е вяра, и твърде справедлив, за да вземе решения относно съдбата на хора, които дори не е изслушал.

– Ех, Ли Као, нима още не си разбрал, че способността на един монарх да се задържи на престола си може да се основава единствено върху произвола? – попита Чи Ху.

На устните му бе изписана едва доловима тъжна усмивка. След това даде с поглед знак на Златните момичета и те започнаха да поставят стрели в лъковете си. Тряснах бамбуковия прът още веднъж с брадичката си, той се премести още малко напред и дръжката на греблото влезе в кухня му край. Греблото се бе оказало точно пред челния впряг на конете. Хванах бамбуковия прът, направих рязко движение напред и го повдигнах. Греблото се впи в мекия корем на един от конете, който изцвили, повдигна се на задните си крака и се опита да се измъкне от впряга. Повторих процедурата и с другия кон. Уплашените коне се оказаха точно между нас и стрелите на Златните момичета. Усетих как ръката на Господаря Ли се хваща за пояса ми. Направих рязък скок напред, промъкнах се между копитата на конете и се оказах под колесницата. Господарят Ли се смъкна от гърба ми. Подпрях се до дъното на колесницата и натиснах с все сили, опитвайки се да я катурна. Гръбначният ми стълб започна да пращи, но за мое щастие огромното туловище на краля я бе направило неустойчива, така че начинанието ми успя. Чу се страхотен трясък, колесницата се обърна, конете паднаха и започнаха да ритат във въздуха, а аз се промъкнах между тях, докато Златните момичета заемаха удобна позиция за стрелба. Важното беше да се слобия с царствен заложник, преди момичетата да са ми видели сметката. Ши Ху ме очакваше. Седнал на земята като огромна статуя на Буда, бе съумял да запази достойнството си дори и в тази позиция. В ръката си държеше кама. Усмиваше се.

Чух как нещо зашумоля в ръкава на Господаря Ли още преди да видя ножа, излетял от ръката му. Острието му изсвири покрай ухото ми и се заби в дланта на краля. Ши Ху изгърва камата си и изруга. За секунда се оказах зад него, обгърнах гърлото му с ръка и притиснах нож в шията му.

Златните момичета заръмжаха като пантери. Като показаха блестяща дисциплина, заеха стройни позиции около моя милост. Кралят ме удостои с толкова внимание, колкото щеше да обърне и на някой досаден комар. Изтръгна небрежно ножа на Господаря Ли от дланта си и го захвърли. След това с рязко движение на огромната си ръка запокити и мен на десет стъпки разстояние. Стрелите на момичетата се насочиха към сърцето ми.

– Стойте – рече кралят. Гласът му, макар и тих, бе изпълнен с

властност, така че стрелите се насочиха към земята. Изправи се, с бавна стъпка се запъти към Лунното момче, стиснало в прегръдките си Утринната скръб, и коленичи до него. От гърдта ѝ се подаваше найкрайникът на стрела.

Стрелата бе насочена точно към сърцето ѝ. С ужас осъзнах, че Утринната скръб беше мъртва.

– Кой ли е бил способен да стори това? – прошепна кралят. – Та ни то едно от моите момичета не стреля произволно – повдигна огромната си глава и ги погледна. Всички Златни момичета сведоха смирено глава, когато срещнаха погледа му. Всички, освен началничката им. Орловите ѝ очи продължаваха да гледат предизвикателно, но със същия успех можеше да се опита да впери взор в слънцето. Накрая и тя сведе поглед и устните ѝ затрепериха. По бузата ѝ се стече сълза.

– Мен Чан, нима наистина страданията ти са били толкова силни? – попита нежно кралят. – Трябваше да ги споделиш с нас, дете мое. Ревността е ужасно чувство. Тя превръща дракотините в огромни кървящи рани. Нямаше причини да ревнуваш. Това, че обичахме Утринната скръб, не означава, че любовта ни към теб е била по-малка.

Господарят Ли коленичи до Утринната скръб. Погледът му се изпълни с удивление.

– Може и да не ми повярвате, но тя все още диша – рече той. Сърцето ми подскочи като пъстърва, захапала вдицата.

– Ако оцелее, ще живее до деня, когато планината Юн Тай се стовари отгоре ѝ – промърмори Господарят Ли.

Ръката му се придвижи към стрелата, сякаш възнамеряваше да я измъкне.

– Не – отсече кралят. За пръв път бе насочил поглед към мен, и за пръв път установих, че една от стрелите на момичетата бе пробила лявото ми бедро. Върхът ѝ бе излязъл от него и стърчеше. Видях, че найкрайникът на стрелата е широк и остър. Измъкването на такава стрела от нечие тяло неизбежно би предизвикало смърт.

Отчупих найкрайника от стрелата в бедрото си и едва след това я измъкнах. След това отидох при Утринната скръб и отчупих найкрайника с пера от стрелата, която я бе поразила. Затаих дъх, когато Господарят Ли започна да натиска стрелата навътре. Бях подложил длан под гърба на Утринната скръб и най-сетне усетих как върхът на стрелата пробива кожата ѝ. Хванах стрелата и я измъкнах от тялото.

Утринната скръб все още дишаше. Господарят Ли старателно бинтова раната. Чух нечий сподавен хленч и реших, че плаче Утринната

скръб. Плачът обаче принадлежеше на Мен Чан, началничката на телохранителките на краля. Утринната скръб се опита да отвори очи, но не ѝ стигнаха силите.

– Зле ли ти е, Тай Тай? – прошепна тя. – Да ти изпея ли нещо, Тай Тай? Понякога песента успокоява болката.

Това, което се случи впоследствие, изуми всички ни. Бяхме чували много пъти песните на Утринната скръб, но този път тя пях по съвършено различен начин. Пееше, за да успокои болките на старата госпожа, която я бе взела при себе си и ѝ бе дала дом и име. Песента, която излезе от устните и сърцето ѝ, бе същинско вълшебство.

Не мога да опиша тази песен. Мога само да кажа, че тя ми напомни едновременно магьосническата музика на Лунното момче, смесена с прекрасните сияещи рисунки на княз Лю Пао. Просто нямам думи.

Чух чисти звуци, които достигнаха Небесата, разпъдиха облаците, стрелнаха се покрай луната, сляха се със сияйния блясък на звездите на Великата река и започнаха да танцуват сред боговете. Последната нота измени своя блясък и звучене, след което започна наново да се спуска към земята. Чистият глас ни разказа за чудесата, които можем да открием в дъждовните капки и в бурните пролетни потоци, в меките звуци на лятото и в чистия кънтеж на есента. Вятърът виеше и разнасяше снежни вихрушки, но Утринната скръб продължаваше песента си за бълбукащ чайник в топла колиба през зимния ден. Колиба, в която една стара госпожа лежеше в леглото си. Звучите станаха все по-тихи и по-тихи, преминаха в приспивна песен и накрая секнаха.

– Съжалявам, Тай Тай – прошепна Утринната скръб, – но не мога да пея повече. Тази песен ми причинява болка. Прекрасна е, но не е редно да я пея повече. Напомня ми кражба.

Главата ѝ се отпусна. Сърцето ѝ продължаваше да тупти, но тя вече бе в безсъзнание.

Спогледахме се мълчаливо. Кралят на Чао се запъти към колесницата си. С огромните си ръце повдигна безпомощните коне и ги изправи на крака. След това ги успокои с ласки и благи думи. Златните момичета разтвориха редиците си, за да му дадат път да стигне до началничката им.

Мен Чан бе мъртва. Бе паднала по лице и от гърба ѝ стърчеше острието на собствения ѝ меч. Кралят измъкна меча от тялото ѝ и я обви със своето наметало. Взе я на ръце, качи се в колесницата си и седна на въртящия се стол. Тялото на мъртвото момиче остана в скута му. Златните момичета отвориха малко ковчеже, извадиха оттам снежнобяла

траурна кърпа и обвиха главата на краля с нея. Едно от тях взе юздите на колесницата. Крал Ши Ху и неговите Златни момичета мълчаливо се оттеглиха, без дори да ни погледнат. Повече не ги видях.

Утринната скръб се оказа по-жилава от стоманата, произвеждана в Синджоу. Господарят Ли успя да предотврати инфекцията с помощта на компреси, направени от дървесна плесен с отблъскващ вид. Момичето искаше страстно да живее и се бе впило в живота с все сили. Вследствие на треската обаче започна да бълнува. Реших, че по някакъв странен начин смесва в едно историята за Вълка със свои собствени преживявания. В своя собствен затворен свят тя тичаше редом с някого, и бягството й изглежда беше отчаяно.

– По-бързо... Още по-бързо... Къде е завоят?... Към статуята на козата... Ето ги гарванът и реката... По-бързо, по-бързо... Насам!... Войници... Скрий се, докато отминат... А сега тичай! Тичай!

Спомням си удивеното изражение на лицето на Господаря Ли, когато веднъж тя се размърда в леглото си и отново заговори.

– Моля ви, госпожо, наистина ли трябва да отида у Чиен? – след това се намръщи. – Там вони ужасно, лодкарите винаги подмятат грубости, а еднокракият старец се опитва да ме уципе.

– Какво? – попита Господарят Ли. Отиде до Утринната скръб и започна да изтрива потта от челото й. – Кажи, мила, какво иска господарката ти да й донесеш от Чиен? – попита любезно. Тя отново намръщи носле.

– Кожа от носорози.

– А къде се намира това място?

– По средата на пътя между канала и езерото на малката Чин Ху – отвърна Утринната скръб.

Господарят Ли подсвирна от удивление и започна да се разхожда из стаята. Сетне се завърна при леглото.

– Я ми кажи, мила, господарката ти понякога изпраща ли те у Кан номер осем? – попита ласкаво.

Утринната скръб се усмихна.

– Много ми е приятно да ходя там – рече.

– Къде точно се намира?

– На улицата на Протритите монети.

– И какво купуваш оттам?

– Шапки.

– Шапки ли? Да, разбира се, шапки. А откъде купуваш боядисаните ветрила на господарката си? – попита Господарят Ли.

– От Вьглищарския мост.

– Предполагам, че прословутото варено свинско го купуваш от...

Ех, как се казваше това място?

– Магазина на Вей Големия нож.

– Вярно. Спомняш ли си къде се намира?

– Непосредствено до Котешкия мост – отвърна Утринната скръб.

Господарят Ли започна отново да се разхожда напред-назад из стаята. Когато се завърна до леглото бе преплел пръсти зад гърба си.

– Каж ми, мила, какъв вид карти за игра използва господарката ти?

– Праскови – отвърна сънливо Утринната скръб.

– Така. А откъде купува заровете си?

– От улица Чуан Чу.

– А какво пазаруваш от Яо Чи?

– Козметика.

– Откъде се снабдяваш с редки билки?

– От Фън Лай.

– Какво получава господарката ти от Чън Шан?

– Четчици за писане.

– Естествено. А спомняш ли си как се казваше човекът, който лично й забърква туша?

– Разбира се. Ли Тън Хуей.

– А красивата дама, от която си доставя розова хартия?

– Ши Тао. Наистина е красива – потвърди Утринната скръб. Отново я разтресе. Утринната скръб започна да се мята в леглото, а Лунното момче и князът се опитаха да я успокоят.

– По-бързо! По-бързо! Къде е проходът? Побързай... Войниците идат... По-бързо... Побързай!... Ето я статуята на ибиса!

Господарят Ли отиде до писалището, седна и извади меха си с вино. Отпи голяма глътка.

– Розова хартия от ръцете на самата Ши Тао – изръмжа, когато си пое дъх. – Боядисани ветрила от Вьглищарския мост и шапки от Кан номер осем на улицата на Протритите монети. Тън Хуей пък лично забърква туша! Лунно момче, Утринната скръб знае ли да чете?

– Горедолу колкото мен, сиреч не дотам добре – отвърна откровено Лунното момче. – Вол Номер Десет чете десет пъти по-добре от нас двамата.

Господарят Ли отпи още веднъж от виното.

– Просто не знам какво повече да кажа – промърмори той. – Би

трябвало да умее да чете стенографски текст, изписан по системата „Бял цвят“.

Изправи се на крака и се обърна към княза.

– Ваше височество, тази проклета треска ще я убие, освен ако не се заемем с лечението ѝ. За да приготвя единственото лекарство, което според мен би свършило работа, ще ми трябват семена от бодлива ябълка от Бомбай. Лунното момче, Волът и аз ще се опитаме да ги намерим и е много възможно междувременно да ни убият.

Спогледахме се с Лунното момче. После то се обърна към Господаря Ли.

– Кога ще тръгваме? – попита.

Глава 16

Едва ли има смисъл да ви разказвам какви чувства изпитвах към Утринната скръб. Така или иначе, докато бодърствах през нощта, умувах цели часове какво ще правя, когато тя оздравее и Господарят Ли я вземе за жена. Семейство Мин разполагаше с голяма барака в дъното на двора си. Дали щеше да им трябва повече сега, когато техният прапрадядо бе починал? Можех да я закупя и освен това знаех много добре как да я стегна така, че да стане годна за обитаване и дори да има стаи за гости. Беше ми приятно всяка нощ да правя това във въображението си, като изпипвам и най-малките подробности.

По пътя се отбихме само на едно място. Става дума за залата на Единорога, която ни напомни тъжната преходност на земната слава. Горделивите сановници от династията Хан бяха позирали за портрети, предназначени уж за вечността. Залата на Единорога обаче днес е порутена. Отвсякъде е обрасла с диви храсталаци. Цял век никой не си е сторил труда да поправи покрива. Селяните отдавна са откъмнали вратите и дървения под. Ако портретите все още са там, то е, защото никой не е сметнал, че могат да му свършат някаква работа.

Портретът на император Ву Ти все още си стоеше непокътнат. Дори и четката на придворния ласкател, който го бе изобразил, не бе успяла да прикрие факта, че въпросната царствена особа приличаше повече на бивол, отколкото на човек. Портретът на Смеещия се княз беше досущ като този, който вече бяхме видели в имението – със странен разсредоточен поглед. Господарят Ли обаче не прояви интерес към княза. Искаше само да огледа отблизо лицето на неговата съпруга, Ту Ван.

– Един мой приятел, който почина поне преди шестдесет години, веднъж ми разказа нещо много любопитно за Ту Ван – рече Господарят Ли. – По негови думи, била единствената известна му аристократка, която затъкнала в косата си игла с обикновен камък, досущ като простите селянки. Във всичко останало обаче била невероятна разсипница.

Младата дама, която ни гледаше от портрета, действително се отличаваше с голяма красота, макар и да не можеше да се разбере в каква степен е била истинска, и в каква – плод на угодничеството на художника. Косата ѝ бе украсена с една-единствена голяма игла, крайчецът на която едва се виждаше. Господарят Ли я изучи внимателно, като носът му почти допря до картината.

– Значи, бил е прав. Настина е камък. Не вярвам художникът да е бил толкова смел, че да си позволи да фантазира в тази подробност.

Сетне се извърна към нас.

– Помните ли думите на Су Ма Чиен? След втория удар с брадвата от камъка на Смеещия се княз се отчупило малко парченце. Изглежда, че именно то е украсило иглата за коса на съпругата на Смеещия се княз. Не трябва да забравя да я попитам дали е така.

Погледнахме го удивено, но той не каза нищо повече.

Щом нещо се отнасяше до Утринната скръб, Лунното момче показваше голяма деловитост. Нито веднъж не се отдели от нас, за да търси млади момчета. Не губихме време и след няколко дни стигнахме до местоназначението си. От върха на един хълм видяхме покрива на малък храм и Господарят Ли съобщи, че сме пристигнали.

– Това е храмът на Лю Лин – рече. – Чували ли сте за него? Отговорихме, че не сме чували.

– Предполагам, че всичките си ни биваше, но Лин беше къде-къде по-напред от нас – рече Господарят Ли и се усмихна при разравянето на старите спомени. – Сякаш и сега го виждам в каручката му, в която бе впрегнал два елена. Подире му се мъкнеха двама слуги. Единият от тях носеше вино в количество, достатъчно да умъртви Лин, а другият бе въоръжен с лопата, за да може да го погребее веднага, ако умре. Толкоз за конфуцианските церемонии. Когато му отидех на гости, винаги го заварвах чисто гол, както майка му го бе родила, а той пък започваше да крещи: „Моят дом е Вселената, а моята къща е единствената ми дреха! Защо се вмъкваш в панталоните ми?“ Господарят Ли посочи с ръка храма.

– Лин бе решил, че хората обичат да слушат единствено лъжи, така че основа Храм на илюзиите и уреди един орден да се грижи за него и след смъртта му. Как мислиш, Лунно момче, в състояние ли е една илюзия да убие човек?

Лунното момче сви рамене.

– Моят учител, Лин Цзе Нин, преди време оглуши един разбойник, като му внуши, че слуша два огромни дракона, затворени в съседната стая. Нямахме никакви дракони, разбира се. Същинският звук бе толкова слаб, че едва ли щеше да уплаши и врабец, но разбойникът временно се лиши от слух.

– А ти, Воле, какво мислиш?

– Веднъж баба Хо се разсърди за нещо на зет си и му внуши, че е паднал по стълбите и си е счупил левия крак. Той ѝ се присмя, обаче на

следващия ден кракът му започна да се подува и да се покрива с черни и сини петна, и цяла седмица след това не можа да работи.

– Превъзходно – рече Господарят Ли. – Скъпи мои млади приятели, трябва да си припомня нещо. Преди много-много години по време на едно от своите пътувания видях бодлива ябълка от Бомбай, но не мога да си спомня къде точно стана това. Сега ми е необходимо да погледна по новому някои неща, които съм виждал или предполагал, но които така и не успях да разбера докрай. С две думи, трябва да направя едно кратко пътешествие в дълбините на собствения си разум и реших, че ще е добре да ми правите компания. Няма нищо по-опасно от едно пътуване в самия себе си. Ако вашият разум и вашите усещания ви казват, че в сърцето ви се е забило копие, има ли значение дали то е истинско или въображаемо?

Замислих се над думите му.

– Според мен, и в двата случая човек ще загине – казах аз, а Лунното момче кимна в знак на съгласие.

– Не забравяйте това нито за миг – рече мрачно Господарят Ли. – Храмът на илюзиите е шедьовърът на Лю Лин и немалко хора са идвали тук с каляски, а са си тръгвали в ковчези.

След като ни ободри с тези думи, Господарят Ли започна да се спуска по хълма. Храмът бе малък и скромнен. Като прекосихме малък двор стигнахме до немебелирана стая, където един монах седеше зад писалище и четеше някакъв свитък. Въобще не си стори труда да ни погледне, когато влязохме. Господарят Ли положи купчинка монети върху писалището.

– Едно – рече. След това добави втора купчинка. – Две – продължи. Сетне добави и трета. – Три – каза. Монахът така и не откъсна поглед от свитъка, но размаха звънче. Появи се друг монах, който ни отведе в малка стая. В нея имаше единствено няколко сламеника и плоча на стената.

Бях доста изненадан. Бях предполагал, че в помещението ще се разнасят звуците на тайнствена музика и гъстото ухание на благовония, въобще, че ще наблюдаваме цялата бутафория, присъща на подобни места. Илюзиите на Лю Лин обаче очевидно не се нуждаеха от декори. Върху плочата бе изписан кратък текст. Прочетох го с любопитство.

„Сънят на пеперудата“

Чуан Цзу ни разказа следното: „Веднъж сънувах, че съм пеперуда, която се носи като лист от цвете във въздуха и се радва на живота.

Събудих се обаче и осъзнах, че съм Чуан Цзу. Замислих се дали съм Чуан Цзу, сънувал, че е пеперуда, или пък съм пеперуда, която сънува, че е Чуан Цзу. Разбира се, ако поставите Чуан Цзу и пеперудата редом един до друг ще се установи, че между тях има разлика. Нима обаче тази разлика не ни разкрива единствено илюзорността на материалните форми?“

Мълчаливият монах се появи отново с три чаши вино и с три купички и безмълвно ни даде знак, че трябва да започнем да ядем и пием. Господарят Ли се зае с храната си с жестовите на познавач.

– Нямам представа какво слагат във виното, но това тук са Дяволски уши, най-силно действащата халюциногенна гъба – рече безгрижно. Сетне ни погледна и посочи с пръст плочата на стената.

– Чуан Цзу веднъж яде доста Дяволски уши. От тях получи видение, в което откри обяснение и на най-сложните проблеми на човешкия род. Написа го и ни го прочете, и ето какво чухме: „Съпругът на овцата се чифтосва с непокълнал бамбук, който ражда растението на Зеления мир. От растението на Зеления мир се раждат леопарди, от леопардите – коне, а от конете – човеци. Човеците след време се завръщат при Съпруга на овцата.“ Съвършено ясно, нали?

Насмалко не се задавих от гъбите. Лунното момче все пак изяде своите и последвах примера му. След това поставих едната ръка под темето си, а с другата хванах пръстите на краката си. Започнах да чакам ръцете ми да се отпуснат или стегнат. Нищо подобно не се случи. Отпуснах се и започнах да дишам с по-голяма лекота. Мълчаливият монах се върна при нас и даде знак да го последваме. Тръгнахме подире му и се оказахме в една градина. Погледнах сенките с нескривано удивление.

От разположението на слънцето разбрах, че вече е настъпил най-малко вторият час на коня. Бяхме, влезли в храма рано сутринта. Значи, близо четири часа бяха изчезнали в нищото. Какво ли се бе случило с тях? Господарят Ли не изглеждаше да се смущава от това. Бе се запътил към малко кръгло езерце в центъра на градината с щастлива усмивка на лицето. Последвах го и видях, че на дъното на езерцето нещо се белее. Насреща ни се бе ухилил човешки череп.

– Лин, драги ми стари приятелю, и днес изглеждаш чудесно! – рече му приветливо Господарят Ли.

С Лунното момче бяхме вцепенени от почуда. Макар и да нямаше и следа от вятър, хрусталаците зад езерцето изведнъж се раздвижиха. Потрябва ни известно време, за да разберем, че изписват знаци във въздуха.

– Ли Као, съдбата ти е отредила обесване!

– Да, да, много жени ми се обесиха на врата – потвърди със задоволство Господарят Ли.

– За бесилка ми е думата!

Храсталаците се раздвижиха толкова бързо, че едва успях да прочета посланието им. Все пак успях да схвана, че според покойния Лю Лин недостатъкът в характера на Господаря Ли не може да се обясни единствено със статистическа вероятност, и че в някое от предишните си превъплъщения нашият стар спътник непременно ще да е бил хиена, скорпион или може би дори идиотът, заемал длъжността управител на Южен Цзи. Храсталаците насмалко не се прекършиха, докато припомнях кариерата на въпросния господин.

– ...и нареждал да им отсекаят ръцете и краката!

– Невъзможно е това да съм бил аз – отвърна замислено Господарят Ли. – Нямах да пропусна да нареда да им отрежат и носовете.

– ...изгарял всичко до основи!

– Всяка работа трябва да се върши съвестно – отвърна Господарят Ли.

– ...до последния мъж, жена и дете!

– Това би било разточително. Поне някои от момичетата трябва да са били хубавки. Лин, стари приятелю, не ми се сърди, но дали е било наистина мъдро да се обграждаш само с вода? – попита Господарят Ли.

Извади меха си с вино и изля част от него в езерцето. С Лунното момче се заловихме един за друг, за да не паднем. Около тъмното винено петно се образува водовъртеж и скъпоценната течност се насочи към устата на ухиления череп. През това време храсталаците мируваха. Сетне един от тях раздвижи клонки.

– „Наздраве“ – прочетохме.

– Това питие е още от твое време – поясни Господарят Ли. – Нарича се планинска роса от Хайнин. Какво ще кажеш за него?

Клонките отново се раздвижиха.

– Хайнин ли? Че възможно ли е такива загубени хора да произведат такова превъзходно вино? Впрочем, дори и торните бръмбари могат да притежават някакъв талант. И след като стана дума за торни бръмбари, Големият търбух успя ли да се напие до смърт?

– Все още не е, но не е престанал да постои – отвърна Господарят Ли. – Обясних на хазяите му, че неговият черен дроб е направен от някакъв особен вид кристализиран въглерод, но те независимо от това се опитват да го изгонят, защото се опасават от пожар.

Наля още вино в езерцето, без да забравя и себе си. Клонките отново се раздвижиха.

– Какви са тези хора с теб? Красавецът и панаирджийският пехливанин?

– Пехливанинът е моят уважаван бивш клиент и настоящ помощник Вол Номер Десет, а пък Лунното момче е най-вещият човек в света, що се отнася до звуци и дупета като праскови – поясни Господарят Ли.

Направихме крачка напред и се поклонихме на черепа. Клонките се размърдаха.

– Като гледам Лунното момче, съжалявам, че самият аз вече нямам дупе. Кое обаче те е накарало да доведеш двама млади юнаци при един изкуфял глупак, лежащ на дъното на едно езеро?

Господарят Ли отпи още вино.

– Една от причините е, че искам Лунното момче да надникне в огледалото – отвърна небрежно.

Внушавах ли си нещо, или клонките бяха започнали да се движат някак си разтревожено?

– За какво огледало ти е думата?

– Има едно-единствено свястно огледало – каза Господарят Ли.

– Пази се, Ли Као!

– Други хора вече са минавали по този път – каза Господарят Ли. – Чувал съм, че дори и самият император веднъж е получил пропуск от теб, а и до ден днешен му няма нищо.

Клонките напълно се разтрепериха.

– Тан успя да се измъкне единствено благодарение на съчетанието от божествена намеса и огромен откуп! Можеш ли да се похвалиш, че разполагаш със същата възможност? Мога да откряна вратата, не ще и дума, но веднъж оказал се отвъд нея, ще трябва да разчиташ само на себе си. Момчетата дали ли са съгласие да те придружат в подобно пътешествие?

Господарят Ли ни погледна. Поклоних се на черепа.

– Светлейши господине, там, където отиде Господарят Ли, ще отиде и аз – казах.

– Високоуважаеми мъдрецо, животът на една девойка на име Утринната скръб е в опасност, така че съм готов да отида всякъде, където това е необходимо – рече Лунното момче.

Клонките известно време останаха съвсем неподвижни.

След това се размърдаха, сякаш неохотно.

– Така да бъде. Ли Као, не забравяй да поздравиш от мен кралица

Фей Йен, ако я видиш. И до днес не съм забравил, че дъхът ѝ имаше уханието на орхидеи. А, и предай моята благодарност на Ли По, защото ми завеща фалшивите си зарове.

Водата в езерцето се раздвижи. Скоростта ѝ постепенно нарасна, докато образува водовъртеж. Не откъснах поглед от черепа. Празните му очни кухини започнаха да излъчват странно сияние, което напълно ме завладя. Стори ми се, че черепът става все по-голям и все по-голям. Белотата на костта изпълни цялото небе, сиянието ме притегли към себе си и изведнъж усетих как влизам в една огромна очна кухня. Господарят Ли и Лунното момче преминаха през другата и миг след това се оказахме върху високия скалист връх на една планина. Около ушите ми свиреше студен вятър, а някъде в далечината изграчи орел.

– Превъзходни ефекти – отбеляза Господарят Ли.

Пред нас, сякаш вградена в скалата, имаше бронзова врата. Господарят Ли я отвори, стъпихме на една площадка и след това направихме първата стъпка по едно дълго вито стълбище, което щеше да ни отведе надолу, до самия Ад.

Глава 17

Колкото и да са начетени варварските читатели, представите им за Ада са съвършено повърхностни. Вината за това не е тяхна, а на невежи църковници и мъдреци, повярвали в две невероятни глупости – че Адът е запазен за прокълнатите и че земята е плоска.

Светът представлява куб, на който всяка страна е дълга 233 575 стъпки. В центъра на куба се намира Царството на Ада, където се явяват на съд всички смъртни, независимо дали са праведници или грешници. Именно заради това хората, живеещи на отсрещната страна на куба, не падат върху нас. Всеки един от нас е притеглен към мястото, където някой ден ще отидем всички. Където и да сме, Адът е винаги под нас, а Небесата – винаги над нас. И толкоз по въпроса.

Кралството е огромно. В него има сто тридесет и пет по-малки Ада и десет големи. Един от последните е за Бога на стените и рововете, друг е за Великото колело на преобразованията, а останалите осем служат за наказание на грешниците. В по-малките Адове се настаняват хората, които очакват присъдата си; други чакат своя ред за превозването им до страната на Изключителното щастие, намираща се в западна посока; трети – блажени, очакват да ги пренесат в планината Кун Лун, където да застанат в нозете на Великия господар на нефрита, и така натаък. Нямам време да ги описвам всичките.

Достъпът до Ада е абсолютно забранен за живите. Изключения се правят много рядко и то само за официални делегации, изпратени от китайския император. Освен за император Чан бях чувал единствено за други двама души, успели да се промъкнат нелегално в Ада и сетне да се измъкнат оттам. Единият бе разбойникът Чу, такъв дързък мошеник, че веднъж си бе позволил да изнудва самото слънце. Другият бе лудият Чи, впоследствие превърнал се в полубог, в чиято чест бяха издигнати много храмове. Аз слагах Господаря Ли по-горе и от двамата и именно поради тази причина не бях напълно скован от страх, докато се спусках към Страната на сенките. Господарят Ли обаче имаше някои съмнения.

– Преди всичко трябва да разберем какво представлява новата власт – каза загрижено. – Имаше слухове, че главният управител на Ада Йен Ван Йе е бил преместен на друга работа заради недобросъвестно изпълнение на служебните си задължения. Нямам сведения обаче кой

изпълнява сега неговата длъжност. Ако са надделели легалистите, можем да си имаме неприятности.

Придвижихаме се надолу, като по-скоро се спускахме свободно в пространството, вместо да се придвижваме с помощта на краката си. Беше добре измислено, тъй като щеше да е ужасно уморително да извървиш цели 116 787 и половина стъпала, макар и надолу. Пред нас се появи малък кръг от бледа светлина. Спряхме се да си починем малко до една врата и внимателно надникнахме през нея. Видяхме плоска сива равнина, в дъното на която се съзираха стените на главния град Фен Ту. Нямахме никакво слънце и сивото небе се осветяваше единствено от сребристо сияние. Дори и цветята и дърветата бяха сиви, а звуците – приглушени.

Само дяволите не бяха сиви. Някои имаха яркосини лица, свирепи червени очи и дълги жълти рога. Други пък радваха окото с острите си зелени зъби, лилави носове и черни уши. Бяха толкова ужасяващи на вид, колкото и дяволите, които човек сънува в кошмарите си. Поддържаха реда сред мъртвите, строили се в дълги редици пред градските стени. Обществената йерархия се спазваше безпрекословно. В една редица бяха подредени благородниците, в друга – търговците, в трета – книжовниците. В отделни редици бяха строени чиновниците, войниците и селяните. Предимство при чакането имаха аристократите, а актьорите бяха оставени последни. Церемониалът бе строго официален и досаден. Дяволите се кланяха на таласъми, таласъмите – на вампири, вампирите – на демони и така нататък. Господарят Ли възмутено се изплю.

– Безобразие! – изръмжа. – Неоконфуцианците и тук са завзели властта. Всъщност това може би не е толкова зле. Би могло да улесни задачата ни. Лунно момче, ти облечи най-хубавите си дрехи и не забравяй да се нагиздиш с най-скъпите си украшения. Воле, опитай се да приличаш колкото може повече на завършен селянин. Аз пък ще си позволя някои малки свободи.

Разтворихме раниците си. Обух чифт сандали, почти напълно разпаднали се, а на главата си сложих шапка, наподобяваща гнездо на плъхове. Разпрах гърба на една стара риза, за да изглежда, че са ме удряли с камшик. Постарах се на лицето ми да бъде изписано тъпо скотско примирение, за да зарадвам с вида си и най-взискателния мандарин. За Лунното момче няма какво да ви говоря. Биха ми трябвали най-малко четири страници, за да опиша неговите одежди, а пък скъпоценностите му можеха да разорят цяло кралство.

Господарят Ли бе направо величествен. Дотогава никога не го бях

виждал облечен в униформата на пръв учен на императорската академия. Преди време той бе издържал изпитите си като „чуан юан“, сиреч пръв по успех в цял Китай и с достойнство бе украсил гърдите си със Знака на розата. Той се съчетаваше добре с друго едно отличие – „чиен куан“, разкриващо качеството му на върховен цензор, оправомощен да обезглавява и да повишава в длъжност, без да пита никого /преди време наистина бе имал това право/. На лакираната му шапка бяха поставени деветте копчета, разкриващи неговия сан. Подаде ми чадъра си на висш чиновник и аз го разтворих над главите на почитаемия учен и красивия паун.

– Дръжте се наперено, момчета! – каза ни Господарят Ли. – Никога не забравяйте, че пламъците на Ада съществуват единствено, за да варят чая на благородни неоконфуцианци като нас.

Поехме си дълбоко дъх и потеглихме по студената сива равнина на Ада. Дяволите с погнаса започнаха да свиват ноздрите си, след като усетиха уханието на жива плът и ни изгледаха свирепо.

– Не забравяй да ми напомниш за този дебелак с червените очи, на когото още виси човешка плът по зъбите – каза Господарят Ли на Лунното момче, което надраска нещо върху една плочка. – Десет удара с камшик за небрежност! А това на редица ли прилича? Какъв е този безпорядък? А това не е ли трупът на мошеника, който си беше присвоил името граф Чу? Откога започнаха да пускат и сутеньорите в редиците на благородниците? Работата май наистина е съвсем занемарена. Изглежда, няма да се оправи, преди да хвъркнат няколкостотин глави.

Надменният учен старец явно бе от тези хора, за които трябва да се докладва на началството, така че дяволите само се озъбиха и заръмжаха, но не посмяха да сторят нещо повече. Ускорихме вървежа си към портата. Лунното момче се държеше с естествената самоувереност на красавец. С изящни движения кимаше наляво и надясно, сякаш изразяваше своята благодарност за ръкопляскания, и от време на време леко се намръщваше, уж показвайки недоволството си, че дяволите и таласъмните не се бяха сетили да обсипят пътя му с розови листенца. Аз пък междувременно успях да разбера защо много представители на моята скромна класа се гордеят със своята сервилност и със следите от бичове по гърбовете си.

Държах в ръка чадъра на висш държавен чиновник, което означаваше, че и моята глава се закриляше от жълточерната коприна, на която бяха изобразени всички регалии, показващи ранга на господаря ми. Та какво може да представлява един висш чиновник, ако до него няма

селянин, когото да може да накаже с удари с камшик? От самата дръжка на чадъра в реката ми заструи усещане за власт. Бързо установих, че най-естественото изражение на лицето е една тъпа усмивка. Робството е най-прекрасното убежище от несигурността.

Чудовищата, застанали до портата, надигнаха срещу нас ноктести лапи, сиреч, опитаха се да ни спрат.

– И ноктите си даже не са почистили! Двадесет удара с бич! – изрева сърдито Господарят Ли и мина между чудовищата. Стисках чадъра с все сили и се молах за живота си. След малко прекосихме портите и се оказахме в града. Като следвахме Господаря Ли, преминахме покрай огромния храм на Бога на крепостните стени и ровове и се запътихме към замъка на първия от кралете на Яма. Разбрах, че ще си имаме неприятности още когато доближихме портите му. Не позволяваха никой да ги прекоси, без да е получил разрешението на един старши дявол с черно лице, морави очи, остри стоманени зъби, железни криле и виещи се отровни змии вместо коси. От ушите и ноздрите му излизаше пушек. Чух някакви вибрации и се зачудих дали моите колене треперят или тези на Лунното момче. Оказа се, че треперят в дует.

Господарят Ли докосна с ръка отличието си на имперски цензор и започна да оглежда ужасното създание с ученото любопитство на касапин, оценяващ парче месо.

– Аз съм Господарят Ли от Као, пратеник на Сина на Небесата. Трябва да се срещна с летописеца на изминалите животи. Веднага! – отсече Господарят Ли.

Дяволът го изгледа и изпусна пламъци от устата си.

– Това наглост ли е? – попита хладно Господарят Ли. Откъсна изумрудена брошка от дрехата на Лунното момче и я запокити в реката от разтопено желязо, която течеше покрай стените на замъка. – Не ми се ще да се оплаквам, че един нагъл портиер е откраднал скъпоценна брошка и я е глътнал, опитвайки се да прикрие престъплението си – студеният му поглед се впери в корема на създанието. – Макар че може би би било любопитно да наблюдавам как твоите началници се опитват да ми я върнат – добави.

Без да каже нищо повече се запъти с решителна стъпка към огромните стоманени врати. Постарах се да не изостана от него и бях така заслепен от ужас и от стичащата се по челото ми пот, че едва след известно време започнах да чувам шляпането на дрипавите ми сандали върху огромни мраморни плочи.

Няколко капки пот се бяха появили дори и върху челото на

Господаря Ли. Единствено Лунното момче не даваше вид да се е смутило от нещо. Продължаваше да отвърща с кимания на въображаемите ръкопляскания и да изразява досада от отсъствието на тръбачи. Повдигнах чадъра малко по-високо. Прекосихме дълъг коридор и се оказахме в огромна стая, където цяло едно войнство от чиновници обработваше някакви документи.

Адът е населен не само от дяволи, но и от обикновени призраци. А и самите дяволи не са зли по природа. Просто са имали нещастieto след преминаването през Великото колело на преобразованията да се преродят като слуги на Ада. Кръвожадността не е нищо друго освен част от новата им същност също както при прераждането в тигър. Старшият чиновник очевидно при последното си прераждане е бил banker. Имаше тънка права коса, тънки прави очи, тънки прави ноздри, тънки стегнати устни, тънки прави рамене, тънки прави ръце, положени успоредно върху писалището, тънки и прави, плътно стиснати колене и тънки, и прави крака, с които бе стъпил здраво на земята. Лунното момче замислено го огледа.

– Аз ще имам грижата за него – каза той.

– Действай – отвърна Господарят Ли, – че трябва да влезем по-скоро в кабинета на летописеца.

Лунното момче разигра танцов етюд подобен на онези, които могат да се видят в операта. Бузите ми поруменияха от неудобство, докато Лунното момче с гъвкава стъпка се придвижи към бюрото, а очите на чиновника заблестяха. Лунното момче му се усмихна. Чиновникът се ококори и от челото му започна да се стича пот. Лунното момче започна да му гука. Мършавите колене на чиновника започнаха да треперят под писалището. Лунното момче му каза още нещо и тънките ръце на чиновника се размърдаха, а тънките му крачета започнаха да потропват по пода. Клетият човечец успя да промърмори нещо в отговор и Лунното момче ни посочи с пръст, скрит зад гърба му, една от страничните врати. Заедно с Господаря Ли уж неволно се придвижихме до нея. Лунното момче докосна ръката на чиновника, след което той скочи, с треперещи нозе отиде до вратата, почтително почука и я отвори.

Преминахме през вратата още преди чиновникът да е разбрал какво точно се е случило. Лунното момче го възнагради с докосване по бузата, преди да хлопне вратата пред лицето му.

Бях очаквал да се сблъскаме с още една чиновническа армия, но летописецът на изминалите животи бе сам. Бе седнал зад огромно бюро и ръцете му бяха потопени в папки. Лицето, което ни погледна, ме накара

да си спомня за някои от портретите на Хен Чиан, Душещият генерал. Веждите му бяха вертикални, а очите – изпъкнали като на жаба. Носът му бе сбръчкан, сякаш непрестанно душеше някаква неприятна миризма. Господарят Ли му се поклони като на равен. В поклоната на Лунното момче любезността и снизходителността бяха уравнивесени.

– Ъ? – каза летописецът.

– Аз съм княз Ли от Као, пратеник на Сина на Небесата. Синът на Небесата е много разгневен – започна Господарят Ли.

– Ъ?

– Разбира се, никога не бихме се явили без предупреждение, без да имаме сериозни основания за това. А възможно ли е да се открие по-голямо основание от едно неправилно дозиране на Питието на забравата? – попита загрижено Господарят Ли.

– Ъ?

Господарят Ли обърна поглед към мен.

– Погледнете този безмозъчен и въшлясал представител на низшите класи! – каза сърдито. – Естественото би било неговите познания да се свеждат единствено до ниви, обори и селски труд. Той обаче твърди, че си спомня в най-малки подробности едно свое предишно съществуване, в което е бил прапраядо на ей-това украсение на двора!

Лунното момче усети намека и направи изящен поклон.

– И не е само това. Тази полуумна чешеща се твар твърди, че е била настойник на князете от династията Суй! – изпищя Господарят Ли. – Описва пиянските оргии на император Ян така, че би ви се накъдрила косата, ако ги чуете, стига да я имахте, разбира се. Сега пък всеки път, когато отвори глупавата си уста, заявява, че някога е бил самият княз Цзин!

И аз разбрах намека. Цзин бе името на скъпия ми селски учител в манастира, който учеше селските момчета на четмо и писмо след като приключеше полската работа. Бе много мил и добър човек, който страдаше единствено от краен педантизъм. Нерядко го бях имитирал, когато исках да развеселя Господаря Ли.

– Ела насам, тъпако! – рече Господарят Ли. Почесах се по слабините и направих крачка напред. Господарят Ли се огледа и видя изящно украсен бронзов бухал. – Я ми кажи къде се среща този стил? – изръмжа.

Опитах се да замъгля погледа си и челюстите ми изскърцаха като несмазани панти, когато отворих уста.

– „Цзао Йе“ или „маската на лакомията“ е стил, срещан във

времената на династията Шан и в началото на династията Чу – започнах с равен глас. – При него се използва животинско лице, видяно отпред. Понякога е изобразено реалистично, а друг път е стилизирано, за да наподобява митологическо чудовище. Изображението е приплеснато и извито по краищата, и винаги е разделено на две напълно симетрични половини, като очите непременно са изпъкнали. От двете страни на лицето, като понякога се спазват естествените пропорции, а понякога – не, са изобразени напълно симетрични туловища, сякаш тялото е било разрязано по протежение на гръбначния стълб, а сетне двете му половинки така се прикрепят към главата, че да наподобяват криле. Туловищата по правило са украсени със змиевидни драконови орнаменти, извиващи се като спирали или други геометрични фигури. Понякога около тях също се извиват други спирали или геометрични фигури, включително и малки „цзао тие“. Тази „маска на лакомията“ нерядко украсява плавателни съдове. Смята се, че видът и е впечатляващ. Обаче какво точно символизира... /тук замълчах и преброих до десет/... все още не е известно.

Лунното момче ме погледна с удивени очи и се затича към мен. Летописецът бе задрямал върху писалището. Сепна се едва в момента, когато брадичката му докосна мастилницата. Аз започнах да си бъркам в носа. Лунното момче коленичи в нозете ми и започна да целува сандалите ми.

– Прапрапраядо! – възкликна.

Замътеният ми поглед се насочи към ваза със сиви цветя. Челюстта ми отново заскърца.

– Всички тези растения и цветя съответстват на определени душевни настроения – продължих с монотонен глас. – Разцъфналата слива говори за поетични чувства, орхидеята – за усамотение, хризантемата – за прости радости, лотосът – за простодушие, ябълката – за суета, игликата – за душевен подем, бананът и бамбукът – за господарски чар, бегонията – за прелъстителна красота, борът – за отдих, платанът – за безгрижие, върбата – за сантименталност...

– В името на Буда, престани! – изръмжа летописецът.

– Ужасно е, нали? – попита Господарят Ли. – Как може да се усъмни човек в твърдението на този червей, че е бил възпитател на князе, след като му е по силите само за две минути да приспи цяла рота войници с приказките си? Недоброто дозиране на еликсира на забравата е действително сериозно провинение!

– Просто не мога нищо да разбера – прошепна летописецът. – Има съобщения за стотици такива случаи в миналото, обаче през последните

няколко века си гледаме работата много съвместно.

– Не е изключено тази гнусна твар да се опитва да ни мами – отбеляза Господарят Ли. – Синът на Небесата нареди да го подложим на изпитание, което ще разкрие истината. Това е и целта на нашето посещение. Нека застане пред „ни чун тай“.

– Абсолютно е забранено жив човек да застане пред Огледалото на миналите превъплъщения! – отсече летописецът.

– Боговете нямат възражения срещу това, когато причината е основателна – възрази с любезен глас Господарят Ли. – Този пък наперен паун сега претендира, че е негов прапраправнук. Там, където има опит за измама, нерядко има и заговор.

Лунното момче съвсем артистично преbledня от страх и затрепери, вследствие на което в очите на летописеца се появи оживление. Чиновниците и придворните не се обичат помежду си, така че не след дълго се оказахме в лабиринт от преплитащи се коридори. Отвори се черна врата към тъмен тунел, в дъното на който нещо светеше със зеленикав блясък. Когато се доближихме до него установих, че това бе естествено огледало, образувано от огромен кристал, вграден в каменната стена.

С цялото си същество усетих, че съм застанал пред нещо свещено. Внезапно се оказах на колене и започнах да се кланям. Останалите ми спътници, застанали пред мен, сториха същото. Изправихме се. На пода пред огледалото се виждаха контурите на два сандала. Господарят Ли ми даде знак да стъпя върху тях, което и направих. След това бавно повдигнах очи. Зелената светлина на огледалото бе започнала да пулсира, подобно сърце. Видях отразен в него единствено своя собствен образ, но не и образите на другите. Облада ме непознато чувство за вътрешен мир. Това бе причина да не се уплаша, когато чух тих глас до ушите си.

– Защо пред мен застава жив човек?

Нямах представа какво трябва да кажа, така че отговорих първото нещо, което ми дойде наум.

– Господарят Ли иска да узнае истината.

Зелената светлина продължи безмълвно да пулсира. След това отново се чу гласът.

– Така да бъде. Погледни ме, Вол Номер Десет.

От двете страни на огледалото се появиха две думи. Едната бе „добродетели“, а другата – „грехове“. Образът ми изведнъж се размъти и изчезна и разбрах, че наблюдавам първото си появяване на земята.

Бях малко мехурче от неизвестно ми вещество, нещо като съвсем малка медуза. То след миг се сля с други и се образува по-голяма

медуза. Сетне се превърнах в нещо с пипалца, после в пълзяща твар, докато най-сетне с удоволствие успях да си изясня едно от предишните си съществувания – бях плосък червей. Под надписите за добродетелите и греховете не се появи нищо.

Сетне се преродих като риба. После последователно като растение, гъба и насекомо. Преродих се и като молец, хлебарка, крава и шарен котарак. Започнах да се гордея със себе си в очакване на следващите си превъплъщения.

Намръших се, тъй като започнах да деградирам. Бях се превърнал във водорасло, в блатна кал, в шест различни вида скали, в четири дървета и в леха с растения. После отново започнах да се издигам в очите си – превърнах се последователно в морско конче, в черен гъсок, в пъстър гушер и в кривокрако и еднооко улично куче със сдъвкани уши и с тяло, носещо белезите на безброй улични сражения. Под надписите за добродетелите и греховете все още не се появяваше нищо. Очаквах с нетърпение първото си съществуване като човек.

И този момент настъпи. Бях започнал да се оформям като човешко същество. Образът се избистри и насреща ми зина добре познатото ми грозно лице на Вол Номер Десет. Неволно протегнах ръце към огледалото. Надписите за добродетелите и пороците изчезнаха.

– Да ме вземат дяволите! – възкликна удивено Господарят Ли.

– Тук при нас не е прието да се изразяваме така обаче разбирам какво искаш да кажеш – каза летописецът. – Удивително! Това момче е невинно като млада праскова!

– Не съвсем – отвърна мрачно Господарят Ли. – Сега вече знаем, че никога не е било наставник на князе, така че ще трябва да си изясним и природата на неговия съучастник. Пауне, направи крачка напред!

Лунното момче зае моето място пред огледалото. Това всъщност бе и целта на Господаря Ли и се удивих на хитроумния начин, по който я постигна.

Надписите за добродетелите и греховете отново се появиха. Образът на Лунното момче се размъти и той също се превърна в малко желеобразно създание. Както и при мен, в началото се повтори поредицата от сливане с други подобни създания и от превъплъщения в малки животинки с пипалца, но после нещата се развиха съвсем различно. Лунното момче с голяма скорост се превърна последователно в отровен бръшлян, в коприва и в грозд от червени плодове, до които не бих се доближил и на разстояние колкото едно гребло. Продължи да се преобразува с още по-голяма скорост и се превърна последователно в отровен паяк, в

кобра и в някакво ужасяващо на вид създание с двадесетина гърчещи се пипала. След малко създанието се превърна в миловидна бабичка със закачлив поглед.

Миловидната дребна бабичка шеташе из кухнята си и сипваше някакви странни зелени и морави прахове в едно гърне. От него започнаха да излизат морав дим и тъмна течност. Бабичката се закиска от удоволствие, след като видя как едно малко котенце се устреми към течността, близна я, позелена и умря на място. Колонката с греховете започна да се попълва и Великото колело на преобразованията продължи да се върти.

Малката бабичка се превърна в нещо, което не можах веднага да определя, но Господарят Ли го окачества като напреднал случай на проказа. Прокажената твар се превърна последователно в гнусен червей, в лешояд, отровна жаба, бълха и накрая в очарователно смеещо се момченце, което се забавляваше, като изтезаваше едно гущерче. Колонката с греховете започна отново да се попълва, докато Лунното момче най-сетне не се превъплъти в една легендарна личност – лудият монах Му от Среднощното благо.

Страховитият монах се превърна в движещ се пясък и Великото колело на преобразованията повторно се завъртя. Пясъкът се превърна в отровно блатно изпарение, в гнездо на паяци, в прилеп-вампир, в хиена, и накрая – в Лунното момче. Този път Лунното момче бе облечено като момиче и си играеше с едно котенце. За мое спокойствие, този път не го изтезаваше. След миг обаче разбрах, че Лунното момче дресиращо котенцето да издращи очите на съседското бебе. Огледалото започна да трепери, сякаш не му стигаха силите.

Около красивото лице на Лунното момче се образува нещо като ореол. Той започна да свети все по-силно и по-силно и накрая се превърна в пръстен от огнени езици. Стана нещо странно. Лунното момче хем започна да се видоизменя, хем си оставаше същото. Протегна ръце към слънцето. Около тялото му се появиха крещящи ярки цветове. Колонката с греховете се препълни и новите грехове започнаха да се появяват на стената. Колонката за добродетелите така си и остана празна.

Изведнъж колонките изчезнаха. Последва ги и образът. На огледалото се появиха думи. „Присъдата е извън правомощията на по-долните съдебни инстанции и ще бъде издадена от самото Върховно божество.“ Думите сетне също избледняха и Лунното момче се оказа изправено пред собствения си образ.

– Небесата да са ни на помощ – прошепна уплашено летописецът.

– Невероятна работа, наистина – съгласи се Господарят Ли. – Да

благодарим на боговете, че този човек е извън нашата юрисдикция. Синът на Небесата ще се погрижи и той, и тъпият му съучастник да получат някакво временно наказание, но няма да е зле да хвърля първо поглед върху Описа на душите. Не ми се ще някаква земна присъда случайно да влезе в разрез с божествената.

Предполагам, че при нормални обстоятелства летописецът едва ли щеше да позволи това. Той обаче в момента беше потресен от видяното, така че не се опита да спре Господаря Ли, когато той се насочи към стаята, където се съхраняваше Описа. Сетне обаче се съвзе, придружи ни по целия обратен път по лабиринта, изведе ни в един двор и бързо хлопна вратата зад нас.

Господарят Ли започна да се превива от смях.

– Знаменита двойка сте, няма що! Чест е да пътуваш в компанията на такива двама достолепни господа. Сега ще се отбием при един мой приятел, а сетне ще навестим Ту Ван, съпругата на Смеещия се княз.

Нямаше как да не се възхитя от самообладанието на Лунното момче. Току-що бе открило, че в предишните си превъплъщения е постигнало световен рекорд по злодеяния, но въпреки това се държеше така, сякаш нищо не се е случило, и гласът му беше спокоен.

– Може би ще ви прозвучи глупаво, но защо не посетим самия благороден убиец? – попита то.

Господарят Ли замълча известно време, преди да се изкашля.

– Това едва ли би било съвсем лесно. Виждаш ли, според Описа на душите Смеещият се княз е успял да измами стражата и така и не е бил отведен в Ада.

Глава 18

Получи се добре, че съзнанието на Лунното момче, а и моето, бяха запълнени с мисли за полудяла мумия, измъкваща се от ковчегата си, и за стаята, където лежеше безпомощната Утринна скръб. Благодарение на това не се взирахме особено старателно в панорамата на Ада, някои подробности от която не бяха дотам приятни за гледане. Наближихме реката Хо Най Хо, която е и граница между първия и втория Ад. Над нея има три моста. Първият е златен и се използва от командированите богове и техните пратеници. Вторият е сребърен и по него минават добродетелните люде. Третият е полуразрушен бамбуков мост без перила, предназначен за грешниците. Те пишат от ужас и неизбежно падат в реката, където ги посрещат свирепи бронзови кучета и змии със зинали челюсти. Водата аленее от кръв, но всичко това всъщност е само въведение към нещата, които сетне им предстоят. Сдъвканите тела се появяват без драскотина на брега, а там усмихнати дяволи поемат грешниците и ги отвеждат в места, където изтезанията се възприемат като сериозно занимание.

Господарят Ли се запъти, естествено, към златния мост, а Лунното момче се развика.

– Сторете път на княз Ли от Као, пратеник на Сина на Небесата! – Минахме през моста така, сякаш той бе наша собственост, без да обръщаме внимание на навъсените дяволи. Във втория ад изтърпяват наказанията си нечестните посредници от двата пола и калпавите лекари. Изтезанията не са от най-ужасяващите, но вонята е отблъскваща. Лунното момче и Господарят Ли веднага закриха носовете си с кърпички. Аз, който съм отрасъл в обори, не се впечатлих особено. Тръгнахме покрай една дълга поредица от ями, докато Господарят Ли най-сетне намери тази, която му трябваше. Там един дебелак със страдалческо лице бе потънал до шията във фъшкии. Независимо от вонята, и той усети миризмата на живи същества, така че надигна поглед.

– Виж какво, Ли Као, ако си дошъл за земята, която ти продадох...

– Не се безпокой за земята.

– Нямах си представа, че почвата отдолу е алкална. Нека Небесата ме накажат, ако не ти казвам самата истина! Ох, боли!

– Е, ти по-разбираш от тези работи! – отвърна му весело Господарят Ли. – Ако питаш мен, кралето на Яма се отнесоха към твоя случай

доста немарливо. Ако си бяха направили труда да проверят, щяха да разберат, че същата тази земя ти я продаде и на баща си.

Дебелакът започна да плаче и сълзите му набраздиха лайната, покриващи почти цялото му лице.

– Нали няма да им кажеш това, Ли Као? – започна да хленчи. – Нямаш представа какви порядки са въвели неоконфуцианците тук! Разберат ли, ще ме засилят направо в осмия ад, а там ужасите са неописуеми!

– Ти да видиш какво става и в самия Китай, а, ще ти настръхнат косите – отвърна мрачно Господарят Ли. – Завчера сънувах, че отново са те назначили за придворен лекар. Нямаш представа как ми се повиши настроението.

Дебелакът направи опит да се държи достойно, макар и при подобни обстоятелства това да не бе лесно.

– Не всичките ми пациенти умряха – рече не без известно самодоволство. – Някои дори се изправиха на крака. Един или двама дори не се нуждаеха от патерици.

– Ти за кои говориш? За тези, които лекува, от настинка?

– От настинка и от пришки. Да не би докторите да са виновни заради това, че някои хора, кихнат ли веднъж, веднага търчат при тях? – попита съвсем основателно дебелакът.

– Като теб друг доктор нямаше – рече с уважение Господарят Ли. – Не си спомням друг лекар да се е сетил да лекува хълцания с арсеник.

– Че какво, нали после пациентите преставаха да хълцат?

– Така е, нито един от тях сетне не оспори това – рече Господарят Ли. Стори ми се, че вложи някакъв двоен смисъл в думите си. – Както и да е, не съм дошъл при теб за медицински консултации. Спомняш ли си нашето пътуване до Тунган. Ох, това трябва да беше преди осемдесет или деветдесет години, а мозъкът ми вече започна да прилича на нещата, в които са те заровили. Спомням си само за едно момиче с лилава туника.

Преобразованието бе изумително. Фъшкиите върху лицето на дебелака сякаш се стопиха. Вгледах се в него и реших, че някога ще да е бил очарователен и красив младеж.

– И ти ли си спомняш за нея? – каза с нея в гласа. – Ли Као, няма ден, в които да не съм си мислил за това момиче. Чудни времена бяха, нали? Тя пееше „Есенни нощи“, хвърляше оризови питки в реката и се смееше, когато с теб се гмуркахме да ги изваждаме. Моля се боговете да са я взели при себе си на Небесата.

– Това не стана ли по време на едно празненство? – попита

Господарят Ли.

– Да. Селско празненство. С много маски, барабани и маймунски танци. Спомням си още, че един едър селянин те короняса като крал на въшките, след като ти му насини окоото. Цяла седмица пиянствахме, а на раздяла селяните ни подариха храна и цветя.

След това дебелакът отново се натъжи.

– Какво прекрасно нещо е младостта – прошепна. Господарят Ли ни нареди да пазим да не дойде някой дявол и след това се наведе и опря меха си с вино до устните на дебелака. Клетникът, отдавна недокосвал подобна течност, изпи цяла кварта.

– Бива си го, велики Буда! Това нали е планинска роса от Хайнин?

– И то от най-добрата – потвърди Господарят Ли. – В онези време на ти се беше пристрастил към ботаниката. Спомням си, че след като се разделихме с момичето с туниката, с теб се разходихме из природата. Минахме покрай един храм или манастир, не си спомням точно, и след като тръгнахме към един хълм, ти откри...

– Бодлива ябълка от Бомбай! – възкликна човекът. – Как няма да си спомня? Човек открива такова нещо веднъж в живота си. Уж бях решил някой ден отново да се завърна при нея, но се заех с какво ли не и така и не го направих.

– А би ли могъл да я откриеш сега? – попита Господарят Ли. Човекът го погледна внимателно.

– Значи тъй. Трябва ти бодлива ябълка от Бомбай, така ли? Това е много опасно, Ли Као. Ти винаги си склонен да се забъркаш в какво ли не и това, че си все още жив, за мен е една от великите загадки на империята.

Господарят Ли отново се наведе към него с мех в ръка.

– Странна двойка сме – каза човекът, след като се закашля. – Аз съм прокълнат, а ти си изгубил разума си. Може и да съм грешник, но никога не бих лишил деца или безумци от любимите им играчки. Добре. Ако на мен ми потрябва единствената бодлива ябълка от Бомбай, която вирее в Китай, първо бих отишъл до манастира „Белият облак“. Оттам бих продължил две мили по шосето, докато стигна мястото, където хълмовете са най-близо до него. Оттам бих завил в източна посока и бих започнал да се изкачвам по склона на хълма. Виждат се последователно шисти, гранит и някакъв неизвестен черен камък. Зад черния камък има полянка. Прекосявах я и преминавах направо през храсталците. Стигаш до друга, още по-малка полянка и там, в самия ѝ център, вирее бодлива ябълка от Бомбай. Освен ако междуременно някой не я е отсякъл

за дърва за огрев и по този начин да е умъртвил всичките си роднини и съседи.

След това дебелакът огледа Лунното момче и моя милост.

– Тези двамата по какъв признак си ги подбрал? Търсел си съчетаение като при красавицата и звяра ли? Бъди внимателен, Ли Као. Тук си в най-лесната част на Ада. По-нататък ще ти трябва някакъв по-сериозен пропуск от този държавен чадър.

Господарят Ли направи поклон и понечи да си тръгне.

– Знаеш ли, кралете на Яма са строги, но справедливи – каза. – Добрите намерения смекчават поне донякъде вината за лошите резултати, а Великото колело не престава да се върти. Кой знае, току-виж след като се превъплътиш последователно в насекомо и животно, може и да се превърнеш в момиче с алена туника, разхождащо се с лодка по Янгдзъ.

Очите на клетия човек се изпълниха с надежда.

– Да не би да си успял да надникнеш в Описа на душите? – попита.

Господарят Ли му смигна съзаклятнически и тръгна. Ние го последвахме. Човекът заплака от радост при мисълта, че след време ще се превърне в жизнерадостна лодкарка. След малко го чухме да пее „Есенни нощи“.

Изтезанията в третия и четвъртия Ад са също сравнително леки. Грешниците, подложени на тях, са бездушните бюрократи, доносниците, фалшификаторите, скъперниците, нечестните търговци и богохулниците. По-сериозни са мъченията в петия Ад, където са настанени убийците, безбожниците и сладострастниците. Няма да ви занимавам с описания на котлите с кипящо масло, ямите с разтопено олово и нажежените до червено железни казани. Господарят Ли ми каза, че тези неща ги има в повечето култури, с изключение на тибетската. Увери ме, че кралете на Яма нямат и най-малкото намерение да възпроизведат нечуваните жестокости, практикувани в тибетския Свят на мрака.

Съгласно описа на душите Ту Ван бе наказана не за извършването на убийства или изтезания, а заради плътската ѝ разпуснатост. В петия Ад на този род грешници се осигуряват специални легла, в които да поохладят страстите си. Минахме покрай дълги редици от такива легла, направени от ледени плочи, към които грешниците бяха приковани с ледени вериги. Голите им тела непрестанно трепереха от студ, а във въздуха се разнасяше пукотът на измръзнали стави. Съпругата на Смеещия се княз бе настанена на петдесетия ред.

Останах изумен от, нейната младост и красота. Както и останалите грешници, и тя се мяташе и се опитваше да се освободи от оковите си.

За разлика от другите обаче, очите ѝ не бяха скрити под коричка от замръзнали сълзи, а напротив, широко отворени. Господарят Ли направи дълбок поклон.

– Надявам се да извините нахалството ми, княгиньо – каза. – Имахме желанието да събеседваме с вашия благороден съпруг, обаче той се оказа в неизвестност.

Чу се пукотът на разчупен лед, когато тя отвори устните си.

– В неизвестност ли?

– Успял е да изпрати за зелен хайвер стражата. Имате ли представа как е могъл да го направи?

В отговор последва ироничен смях. Реших, че княгинята има твърд характер.

– Трябвало е да потърсят душата му в камъка – рече.

– Пак камъкът! – възкликна Господарят Ли. – С каквото и да се сблъскаме, все камъкът се оказва в дъното му. Дали бихте имала добрината да ме просветлите по въпроса?

Гласът на Ту Ван бе не по-малко студен от ледения блок, върху който бе легнала.

– Ако искаш, опитай се сам да отгатнеш. Успееш ли, мога и да ти отговоря на един или два въпроса.

– В такъв случай ще изкажа предположението, че камъкът е бил разчупен на три части. Най-голямата е била сложена върху олтар, второто по размер парче е било използвано от съпруга ви като амулет, а най-малкото сте поставила на върха на иглата, която сте забождали в косите си.

– Позна, старче – отвърна княгинята. – Само дете се намеси глупакът Су Ма Чиен, при това неоснователно. Окачества камъка като Камък на злото и заради тази грешка се лиши от мъдете си. Ти самият какво име би дал на камъка?

Господарят Ли я погледна замислено.

– Не бих го окачествил нито като лош, нито като добър – каза бавно. – Бих го окачествил като къс концентрирана жизнена сила, която в ръцете на светец би могла да излекува всички рани, но в ръцете на човек като твоя съпруг би могла да разтвори всички зараснали рани, ако нямаш нищо против.

– Добре, старче, добре – отвърна Ту Ван и затвори очи. Върху устните ѝ започна да се образува ледена коричка. Помислих, че е сложила край на разговора, обаче след миг тялото ѝ, отново започна да се мята и коричката се разчупи.

– Този камък не беше негов, винаги е бил мой и само мой... Даде ми го един мой любовник... Винаги съм получавала подаръци от любовниците си... Бях едва на десет години, когато позволих на един хлапак да помисли, че ме е прелъстил и да ми подари пръстените на майка си... Хубаво момче беше и лесно го дресирах, също като куче... Стани! Седни!... Когато дойде баща му, за да си иска пръстените, дресирах и него... Дай лапичка! Бегом!... Водех мъжете на каишка, която беше видима само за жените... Как само ме ненавиждаха тези повлекани... Накарах го да ме вземе за своя седма жена и после го убедих да замине заедно с красивия си син на война, където беше сигурно, че ще ги убият... Су беше адвокат, Кун Сун – съдия... Мирно! Бегом! Дай лапичка!... С тяхна помощ изхвърлих останалите съпруги на улицата, а сетне се заех с други глупци... Търговецът И Шу ме дари със скъпоценности и каляски... Губернаторът Го имаше много къщи и земи... Всички въртяха опашки като малки кученца, които очакват да бъдат погалени... Не успях да дресирам единствено княз Лю Шен, обаче пък той ме дари с корона... Камъкът получих от неговия управител... Усещах вълшебството му, когато го допирах до кожата си... Съпругът ми ми го отне и от това полудя... Изгуби напълно разума си... Малкото пътешествие, Голямото пътешествие, хиляда секунди, зародишната перла... Убивай! Убивай! Убивай!... Су Ма строши камъка и получих само люспица от него за иглата си за коса... Тази мръсница, прислужницата, се опита да го открадне... Пронизах я, но тя успя да избяга... Заедно с нея избяга и наложницата, като взе със себе си пръстена от Упуаут, който мъжът ми й бе подарил... Войниците ги убиха, но не успяха да открият камъка... А той беше мой! Само мой... Съпругът ми отказа да ми даде второ късче... Присмя ми се, прочете ми любовни стихове, които каза, че ще постави в ковчега ми, и след това ме накара да изпия отрова... Луди монаси в шутовски дрехи танцуваха около моето ложе... После... Студ... Все посковаващ... Мъгла... Стражи, които ме повеждат към един сив свят... Кралете на Яма... Мраз... Мраз... Мраз... Ту Ван отново отвори очи и ме погледна.

– От теб, яки селски момъко, щеше да се получи много мило кученце. – Погледът й се изпълни с почуда, когато се отмести върху Лунното момче. – Тебе пък щях да боготворя... – накрая очите й се спряха върху Господаря Ли.

– Теб никога не бих боготворила. Нито пък щях да успея да дресирам или прекърша – рече княгинята. – Страх ме е от теб, старче! Махай се!

Господарят Ли направи поклон и си тръгна. С Лунното момче последвахме неговия пример. Ту Ван затвори очи, а сетне и уста. Чухме звук като прищракването на брава. Повдигнах високо държавническия чадър и продължихме по пътеката.

– Каква изключителна млада жена! – възкликна с възхищение Господарят Ли. – Изразът „По-твърд от Ту Ван“ би трябвало да се наложи в нашата реч. Ще помисля дали не мога да направя нещо за нейното ледено ложе.

Глава 19

Продължихме пътя си по широка сива равнина, водеща към сивите крепостни стени на шестия Ад. Студен сив вятър разрошваше сивата трева, а сивото небе се стоварваше върху главите ни.

– Господарю Ли, не успях да разбера как всъщност стоят нещата с камъка – казах. – Нима не е въплъщение на злото? Нали така е мислил Су Ма? Нали същото се твърди и в летописа на Небесата и земята, и е цитирано от автора на „Сънят в червената стая“?

Господарят Ли не ми отговори веднага.

– Воле, не може да сме сигурни дали този легендарен летопис е цитиран наистина, но знаем, че както Су Ма, така и Цзао Суе Чин са приели за доказателство твърденията на двама велики мъже, докоснали се до камъка. Наистина както Лао Дзъ, така и Чуан Дзъ са извикали „Зло!“ и са захвърлили камъка надалеч. Дали обаче това означава със сигурност, че са сметнали именно самия камък за зло? Дали пък не са имали предвид нещо друго? Нещо, което да е било свързано например с формата на камъка?

Формата? Опитах се да си спомня описанието на Су Ма. Плосък и с кръгла вдлъбнатина в единия край. Какво общо можеше да има това със злото?

– Но нали самата Ту Ван ни каза, че от допира с камъка мъжът ѝ напълно се побъркал? – рече Лунното момче. – Това не предполага ли, че камъкът е бил въплъщение на злото?

– Съвсем не – отсече Господарят Ли. – Думите ѝ бяха съвсем ясни. Жизнената сила на камъка е изкушила Смеещият се княз да го използва по един едновременно смехотворен и крайно опасен начин. Имам предвид така нареченото Съвършено дишане на таоистите. Целта на това занимание е постигането на лично безсмъртие, а опитите за неговото постигане винаги водят до катастрофа. Лежиш на гръб и притискаш език към небцето си, за да можеш да поемеш мозъчна роса – таоистите наричат така слюнката. Освен това, със средния пръст на всяка ръка натискаш дланта на другата. Подозирам обаче, че Смеещият се княз е натиснал с пръсти повърхността на камъка. Поемаш въздух, задържаеш го тридесет секунди и след това го пречистваш, като поемаш капки мозъчна роса, за да достигнат до гърдите и сърцето ти. На това се казва Малкото пътешествие. Оттам нататък удължаваш времето, през което задържаеш

дъха си, с последователност от пет секунди на месец. Когато успееш да прекратиш дишането си за сто и петдесет секунди, вече си готов за Голямото пътешествие.

– Да задържиш дъха си цели две минути и половина може да бъде опасно – отбеляза Лунното момче.

– Човек се замайва и губи чувство за ориентация – допълних. – Продължиш ли повече време, можеш да увредиш мозъка си.

– Така е – потвърди Господарят Ли. – Това обаче е само началото. Голямото пътешествие се състои в изпращането на пречистен въздух към гърдите, сърцето, белия дроб, черния дроб, бъбреците и половите органи. С всеки месец продължаваш да удължаваш спирането на дишането с по пет секунди. Предполага се, че когато усвоиш умението да правиш това цели хиляда секунди, в тялото се появява нещо, което таоистите наричат „зародишната перла“. Смятат го за божествен еликсир на живота.

– На живота ли? Че човек ще е съвсем умрял, спре ли да диша за толкова време!

– Не е задължително. Човешкото тяло е способно на действително изумителни неща – каза Господарят Ли. – Проблемът е свързан с мозъка. Той се нуждае от постоянното вдишване на свеж въздух. Именно тук трябва да потърсим причината за лудостта на Смеещия се княз.

Представих си как князът стиска камъка и едновременно спира дишането си, докато най-сетне лекарите поклащат глави и нареждат гонговете да бият на умряло. Представих си как полуделият княз, обвит с пелена от мрак, продължава да стиска камъка и да съдържа дъха си, докато цели векове изминават. Представих си как сетне отваря очи, капакът на саркофага му започва да се приплъзва, а след малко от гробницата се измъква мъртвец с нефритови одежди. Представих си сянка, движеща се безшумно на лунна светлина. Представих си и Утринната скръб, легнала безпомощно в...

– Воле, май ще трябва да опрем до твоята помощ – чух гласа на Господаря Ли.

Върнах се към действителността. Бях си мислил, че сивата равнина, по която вървим, няма край. Оказа се, че съм сгрешил.

– Някой от вас двамата сети ли се да погледне назад, когато влязохме в Ада? – попита Господарят Ли.

Не се бяхме сетили.

– Вратата, която се затвори зад нас, след това изчезна. На нейно място остана само повърхността на скала – продължи Господарят. –

Това ще рече, че ни е останал един единствен изход, през който можем да се измъкнем оттук – Великото колело на преобразението. Сиреч, ще трябва първо да попаднем в десетия Ад.

Пред нас се намираше пропастта Ин Ян, която можеше да се прекося единствено по отпуснатото въже, не по-широко от два палеца. Застапахме до ръба и погледнахме надолу, но никакво дъно не се видя.

– Какво ще кажеш? – попита Господарят Ли.

Озърнах се. Дяволите се ползват от услугите на ниско поставени слуги, наречени ракши. Някои от тях мъкнеха огромни кофи с вода, закачени на краищата на дълги дървени кобилици.

– Господарю, може би няма да е зле двама благородници да набият един глупав селянин и да го накажат за неговата наглост, като натоварят грубите му рамене с кобилица.

Дяволите закимаха одобрително, когато Господарят Ли и Лунното момче ме набиха, и не направиха никакво възражение, когато старият сановник със свиреп вид даде знак на един от ракшите да дойде и му взе кобилицата. Излях водата от грамадните кофи и казах на Господаря Ли и Лунното момче да се наместят в тях. Господарят Ли сложи в своята кофа камъни, за да се уравни тежестта, след което ги закачих на кобилицата, наместих я на раменете си и закрачих към въжетото, служещо за мост.

Всеки, който е наблюдавал въжеиграчи на панаирите, знае, че те пазят равновесие с помощта на дълги пръти. На селяните много често се налага да пренасят тежести, закачени за двата края на кобилица. Знаех, че нямаше да ми е трудно да прекося пропастта, стига да не се уплаша. Освен това, разполагах с чадър, по-хубав от този на който и да е въжеиграч.

Стъпих върху въжетото с левия си сандал и започнах бавно да се придвижвам напред, като си помагах с чадъра в усилията си да запазя равновесие. Въжетото беше хлабаво, но това не ме смути. Започнах да вървя все по-уверено и достигнах до средата на пропастта без усилия. Точно тогава от дълбините ѝ се разнесе ужасяващ звук. Под краката ми се стрелна нещо по-страшно от всичко, което бяхме видели дотогава.

– Велики Буда! Лунно момче, какво беше това? – попита Господарят Ли, подал се от кофата си.

Звукът се повтори, по-силен и по-ужасяващ. Косата на врата ми настръхна така, че опна кожата на лицето ми. Така на лицето ми неволно се появи безгрижна усмивка.

– Това е злият министър! – извреця ужасено Лунното момче. –

Това са устните на Чин Куей и са нагънали един паднал грешник!

Насмалко не паднах от страх. Чин Куей е министър-председателят, умъртвил великия Юе Фей. Заради това бил наказан в Ада, като му дали тяло, изразяващо душевната му същност и представляващо просто две огромни олигавени устни. Върху тях боговете поставили безброй малки зъбчета, с помощта на които злият министър се храни с плътта на грешниците, като започва от очите. Ужасяващият мяскащ звук предизвика течение, което започна силно да клати въжето.

Върху очите ми започна да се стича пот и да ме заслепява. Опитвах се да я избърша и да съсредоточа мислите си единствено върху въжето под краката ми, но не престанах да си представям как огромни гладни бърни се опитват да се впият в краката ми. В един миг ми се стори, че ще падна. Не ми оставаше никаква друга възможност, освен да се приведа напред и да започна да тичам. Чадърът ми помагаше, тъй като поемаше въздух и теглеше нагоре, обаче ми бе трудно да поддържам раменете си в устойчиво положение, за да не разклатя кофите. Наложих ми се да ускоря ход, тъй като въжето продължаваше да се клати. Реших, че рано или късно ще направя погрешна стъпка. В един момент десният ми сандал бе на път да стъпи в празно пространство и светкавично разсъдих, че ако се наведе наляво, ще изгубя напълно равновесието си. Един гнусен мяскащ звук, раздал се нейде отдолу, ми даде смелост да се изтласкам с все сили с левия си крак, протегнал ръце напред. Едва успях да се заловя за самия ръб на отсрещната стена на пропастта Ин Ян. Заритах във въздуха в търсене на някаква опора за краката си и десният ми крак се оказа върху изпъкнала скала. След по-малко от половин минута се изкатерих по стената, Господарят Ли и Лунното момче се измъкнаха от кофите и се отпуснаха върху сивата трева. Продължихме да се отдалечаваме от пропастта на четири крака, докато звуците, издавани от Чин Куей, заглъхнаха напълно.

– Ех, най-сетне ни се случи нещо вълнуващо! – каза Лунното момче и след миг повърна.

Вече бяхме в шестия Ад, където се наказва светотаството. Изтезанията, които наблюдавахме, ни помогнаха да се освободим по-бързо от съдържанието на стомасите си. Най-сетне се изправихме и аз отново поех чадъра, който се търкаляше пред мен. Продължихме пътя си, защитени от нашата броня от неоконфуцианска надменност. Господарят Ли все пак се опитваше да избягва конфликтите. В седмия Ад изтърпяват наказанието си тези, които ограбват гробове и ядат човешко месо. Осмият Ад е запазен за тези, които не проявяват синовна обич, и нямам никакво

намерение да разказвам на какви ужасни неща станахме свидетели там. Във всеки случай предупреждавам читателите си да се пазят от попадане в осмия Ад, поне докато го управляват неоконфуцианците. На границата на деветия Ад вече щеше да бъде невъзможно да се избягват разпавиите. За да се стигне до десетия Ад и оттам, до Великото колело, трябваше задължително да се мине през двореца на Деветия крал на Яма. Господарят Ли бе напълно потънал в собствените си мисли, когато доближихме крепостните стени, където дълги редици от грешници се бяха подредили на опашка и оплакваха злата си участ с потоци от сиви сълзи.

– Гу-гу-гу!

– Воле, чу ли това!

– Гу-гу-гу!

– Да, учителю.

– Гу-гу-гу!

– Велики Буда, та тук се е събрала вкупом цялата дружинка от Око-то на спокойствието! – възкликна удивено Господарят Ли.

Така и беше в действителност и Ли Као тръгна покрай опашката, за да дири познати.

– Здравсти, Сян!

– Здравей, Ли Као. Ти пък какво правиш тук? – попита тъжно жабокът.

– Тъкмо щях да ти задам същия въпрос – отвърна Господарят Ли.

Жабокът стисна юмрук и го размаха в посока към Пекин.

– Проклети да са тези продавачи! – изкряка той. – Као, тези безчестни и алчни копелета решиха, че господата, стремящи се към спасението на душата си, ще поискат и да измъчат плътта си, и започнаха освен червеи да продават и сирене!

Потреперих от погнуса. Както повечето китайци и аз не понасям сирене. Напълно бях съгласен с мисълта, че яденето му е едно напълно успешно начало на умъртвяването на плътта.

– Нима само сиренето изпотръшка всички ви? – попита недоверчиво Господарят Ли.

– Не съвсем – отговори жабокът. – Конкументите им започнаха да продават сурови морски плужеци.

Господарят Ли сви рамене.

– Аз ги предпочитам ситно накълцани и задушени със змиорки. Според мен обаче най-лошото, което би могло да ви се случи, е да ги повърнете, когато започнат да шават в стомасите ви.

– Как да ти кажа, Ли Као, бяха ги изловили от залива, където слугите изпразват нощните гърнета – отвърна тъжно жабокът.

– И как сте могли да ядете такова нещо? – извика ужасено Господарят Ли.

– Това някак си го преживяхме. Сетне обаче нечестивите продавачи започнаха да пълнят плужеците със сирене.

Господарят Ли побледня. Ние с Лунното момче просто позеленяхме.

– Много точно си спомням как се случи всичко – изстена жабокът. – Във втория час на петела, на третия ден от осмата.

луна, един отвратителен продавач реши да пласира цялата си стока едновременно. И какво мислиш направи? Започва да слага червеи в сиренето, с което пълнеше плужеците.

– Опази ни от зло, Велики господарю на нефрита! – възкликна Господарят Ли. – Предполагам, че следващото нещо, което сте видели, е било пътеката, водеща към Храма на бога на крепостните стени и ровове.

– Богът беше направо вбесен – изстена жабокът. – Никъде в Книгата на живота и смъртта не успя да открие съчетание от червеи, сирене и морски плужеци. Тъй като се бяхме откъснали преждевременно от червения земен прах, запрати ни направо към деветия Ад.

– Гу-гу-гу! – обадиха се старите лицемери, може би надявайки се, че Небесата ще си припомнят как са пусkali на свобода червеите.

– Погледни на нещата откъм хубавата им страна – опита се да го успокои Господарят Ли. – Само след три години ще ви пуснат да се върнете на земята като призраци и ще можете да плашите уличните продавачи, колкото си искате.

Лицето на жабока стана мораво.

– Нямах си представа що за хора са тези гнусни типове, Ли Као. Ще сложат и призраците ни в плънката заедно със сиренето, червеите и плужеците, ще кръстят стоката си Четирите гнусни миризми на скръбното спокойствие и ще направят цяло състояние от нас!

Господарят Ли междувременно оглеждаше портата. Дяволите, засанали пред нея, имаха далеч по-свиреп вид от онези, с които се бяхме сблъскали досега. Очевидно бяха някакви високопоставени дяволски началства, пред които нямаше да се оправим с държавни отличия и церемониален чадър. Една странична врата водеше към градина, пълна със сиви цветя. Господарят Ли се приведе, разтвори тока на левия си сандал и измъкна от него шперц.

– Слушай, Сян, не ми казвай, че сте готови да се предадете така лесно! – възкликна Господарят Ли. – С вас са постъпили несправедливо и не виждам как Небесата ще пропуснат да вземат предвид този факт. А Негово Светейшество къде е? А, ето го. Хайде, момчета, хайде! Направете още едно усилие!

– Гу-гу-гу – започнаха отнова плахо да чуруликат лицемерите. Най-благочестивият от тях обаче не се задоволи единствено с това.

– Отправлям молитва към Небесния господар от първоизточника! – изрева. – Отправлям молитва към Небесния господар на нефритовата зора на златната врата! Отправлям молитва към царицата-майка Ван! Отправлям молитва и към Чан Го и към Заяка! Отправлям молитва към майката-светкавица, към господаря на дъжда, към стопанина на гръмотевиците, към княза на вятъра и към малкото господарче на облаците!

– Гу-гу-гу-гу-гу! – закряха наново лицемерите, набрали малко смелост от тази реч.

Господарят Ли, закрит от тълпата, се приведе към бравата на страничната врата с шперц в ръка. Негово Светейшество любезно заглуши металното скърцане на шперца с рева си.

– Отправлям молитва към Великия император на източния връх! Отправлям молитва към Княгинята на пухкавите облаци! Отправлям молитва към Куан Ин, към Куан Тъ и към Осемте безсмъртни! Отправлям молитва към дамата с конската глава, към краля на воловете, към трансценденталното прасе, към княза на ечемика и към Хун По Чао, патрон на мишниците!

– Гу-гу-гу-гу-гу!

Бравата поддаде и ние се шмугнахме през вратата и я затворихме след нас. Шумът зад гърба ни заглъхна, след като се доближихме до двореца. Видяхме, че ни предстои да преинем през цяла една поредица от малки градини, всяка една защитена от заключена порта. Господарят Ли тихо изруга, когато се зае със следващата брава. Шперцът му се оказа неподходящ по размер, така че се наложи да работи с него крайно внимателно. Следващата брава бе по-податлива, но по-следващата ни измъчи. Господарят Ли счупи два от зъбите на шперца си и се приготви да използва трети, когато чухме тежки стъпки върху сивия чакъл. Сякаш приближаваше слон. Лунното момче се подаде иззад един хрсталак, за да види кой е неочакваният посетител.

– И тази е готова – прошепна Господарят Ли.

Вратата се отвори и Господарят Ли не я затвори зад гърба ни, за да улесни Лунното момче. Изтичахме през градината към четвъртата врата.

Престанахме да чуваме тежкото пристъпване. Чух обаче звук, от който косите ми настръхнаха.

Един дявол шумно душеше въздуха. Явно, бе усетил миризмата на жива плът. Последва ръмжене, подобно на леко приглушена гръмотевица. Господарят Ли ускори бърникането в бравата, но и тя се оказа трудно податлива. Когато чух, че стъпките се доближават към нас, разбрах, че този път няма да успеем. Взех огромен сив камък, който реших да използвам като оръжие. Отместих с ръка няколко клонки и едва сподавих вика си.

Този дявол щеше да всели ужас дори и у великия Ер Лан. Бе висок поне десет стъпки. Мускулите му наподобяваха стоманени въжета, а шиповете му щяха с лекота да разпорят и най-огромния тигър. Имаше остри зъби, по размерите си наподобяващи притежаваните от чудовищата, които понякога се откриват в монголските ледници. Ноздрите му трептяха гневно, а яркочервените му очи издаваха желанието му да се напие с кръв. Скован от страх не можах да помръдна. В един момент усетих, че вече не съм сам. Беше се явило Лунното момче. Пое си дъх и изправи рамене. След още десетина крачки чудовището щеше да достигне открита поляна, откъдето можеше да се види как Господарят Ли се занимава с ключалката. Лунното момче обаче вече се бе запътило към дявола и го пресрещна. Той го погледна изумено и шиповете му настръхнаха, готови да нанесат смъртоносен удар.

Лунното момче се усмихна и в сивото небе се появи светлосиня ивица. Лунното момче се усмихна още по-широко и две сиви цветя придобиха розов оттенък. Лунното момче присегна нагоре и погъделичка чудовищното създание под брадичката.

– Ела с мен, сладур – измърка Лунното момче и поведе дявола зад един храст.

Глава 20

Господарят Ли бе загубил доста време за отварянето на четвъртата и петата ключалка. Тъкмо се бе заел с шестата, когато чухме нечий стъпки зад гърба си и видяхме как по пътеката се задава куцукащ елегантен младеж. Бе побледнял и явно отпаднал, но събра сили да ни приветства с изящен жест.

– Адът не е чак толкова неприятно място, колкото го изкарват. Би трябвало да го навещавам по-често – рече той.

Отвърнах му с три големи и девет малки поклона.

– Велики Буда! На онова божествено създание оная работа му е като мачтата на императорския флаг, който видях при погребението на генерал Чин! – промърмори с развълнуван глас Лунното момче. – Хайде да се изнасяме по-бързо, че този красавец може да реши да повтори и да започне да ни търси.

– Лунно момче, изковаването на отличие, достойно за теб, ще бъде едно от предизвикателствата на сегашното хилядолетие – каза Господарят Ли. – Би трябвало за тази цел да прибегнем до услугите на развратника Дън, а пък общуването с такава човек би могло да вкара всички ни в затвора.

Ключалката изшрака и ние бързо прекосихме градината и отидохме при седмата и последна порта. За щастие, нейната брава се оказа твърде проста и успяхме да се измъкнем тъкмо в момента, когато отново се чуха тежки стъпки и нечий гръмовит глас изрева гальовно: „Къде си, красавецо?“ Бързо се шмугнахме през един прозорец и се оказахме в двореца.

Прекосихме дълъг коридор и се озовахме в огромно помещение, където безбройни армии от чиновници пишеха съсредоточено в гигантски тефтери. Над входа имаше надпис – „Съдебен състав на Деветото кралство на мрака“. Пооправихме се и изтупахме дрехите си от полепилите се сиви листа и мръсотия. Отново издигнах с гордост държавническият чадър, Господарят Ли се намести под него и се отправихме към предверието. Бяхме обградени от непрестанно сновящи насам-натам тълпи от загрижени бюрократи. По едно време успях да зърна бегло един от кралете на Яма – тъмен коронован силует, седнал на трон, обграден от чиновници и царедворци. Във всички велики бюрокрации чиновниците винаги са прекалено важни и прекалено заети, за да те

удостоят с поглед, така че с Господаря Ли преминахме без затруднения покрай безкрайни поредици от врати, докато стигнахме до една с табела „Ковчежник на Деветото кралство на мрака“. Господарят Ли блъсна вратата и влязохме. Вътре също бе изпълнено с безброй заети чиновници, които подминахме. Накрая се озовахме пред призрак с лице на акула, работещ трескаво едновременно с две сметала. От деветте копчета на копринената му шапка разбрахме, че пред нас е самият ковчежник. Рибешките му очи огледаха хладно Господаря Ли, неговите отличия и чадъра.

– Не съм насрочвал ревизия – отсече враждебно.

– Разбира се, че не сте – отвърна му Господарят Ли с не по-малка хладина – Когато човек реши да задържи съдържателя на заведение, където се правят противозаконни залагания при боеве между шурци, не го уведомява предварително за идването си.

Ковчежникът се изправи.

– Позволявате си да сравнявате моя отдел с игрална зала за шурци, така ли? – изрева разгневено.

Господарят Ли сви рамене.

– В подобни учреждения със счетоводните баланси понякога стават странни неща По някаква случайност Синът на Небесата е останал с впечатлението, че и в този отдел стават странни неща.

– Бихте ли обяснили какво искате да кажете, господине?

– До императора е достигнала информация, че размерът на таксата, която той е заплатил за освобождаването си от Ада, е бил неоснователно увеличен – каза Господарят Ли. – При това толкова, че попадналите тук погрешно практически се лишават от възможността да се откупят.

– Това е лъжа! – извреца ковчежникът. – Това е гнусна и безпочвена клевета! Император Тан заплати пропуската си с тринадесет сандъка злато и сребро и оттогава цената не се е изменила.

– Искрено се надявам да е така. Всъщност, затова сме и тук. За да разберем дали системата продължава да функционира безотказно – каза Господарят Ли. – Както навярно си спомняте, Синът на Небесата не разполагаше с пари в брой, така че му се наложи да прибегне до влога на блажения Сян Лян.

Ковчежникът седна отново зад бюрото си. На лицето му се изписа недобра усмивка.

– Императорът наистина постъпи така, но едва след като получи одобрението на министър Цу И – каза благо. – По една случайност в момента аз изпълнявам временно длъжността на министъра. Имате ли

формални основания да поискате от мен да ви разреша да ползвате влога на Сян Лян?

Господарят Ли смръщи вежди.

– Защо пък точно неговият влог? Тъй като сме трима, ще ни трябват три пъти повече пари. Не ми се вярва дори и самият Сян Лян да е извършил чак толкова много добри дела, че парите от влога му да стигнат за всички ни.

– Откакто свят светува не повече от двадесет смъртни са сътворили толкова много добри дела, че влогът им да достига тридесет и девет сандъка със злато и сребро – ухили се ковчезникът. – Искрено се надявам да сте в състояние да получите заем от Цзу Цин, свещеникът от Храма на прокажените.

– Е, едва ли върви чак него да безпокоим – рече Господарят Ли, като направи поклон при споменаването на името на свещеника. Бе сложил ръка зад гърба и стиснал пръсти. – Ще ви помоля да имате добрината да проверите влога на...

С Лунното момче се спогледахме. Кой от познатите на Господаря Ли би могъл да е чак толкова добродетелен?

– ...на една певица и проститутка на име Утринната скръб – приключи спокойно Господарят Ли.

И двамата едва успяхме да сподавим удивлението си. Ковчезникът започна да се рови в един тефтер, като на една страница пръстът му започва да се плъзва по колонка от имена и цифри. Стори ми се, че щеше да получи удар, когато пръстът му спря да се движи.

– Имате ли доказателства, че ви е позволено да теглите средства от тази сметка? – попита ковчезникът с отпаднал глас.

Господарят Ли мълчаливо взе от Лунното момче гребена за коса, върху който бяха изобразени феникът и драконът, и го подаде. Ковчезникът докосна с пръст едва видимите знаци и гласът му премина в скимтене.

– Ами защо не ми казахте от самото начало, че сметката ви е обща? Разбира се, моля ви, заповядайте! Подпишете се тук. И тук. И тук.

Лунното момче се подписа там. И там. И там. И на още безброй места. Докато се усетя, вече пъхтах под тежестта на ръчна количка, в която бяха натоварени тридесет и девет сандъка със злато и сребро. Най-отгоре на сандъците се бяха настанили Господарят Ли и Лунното момче, а над тях се извисяваше тържествено държавническият чадър. Ковчезникът ни отведе към една странична врата, като не спря да размахва напарфюмирана кърпичка пред носа си.

– Хайде, дим да ви няма! – изсъска той. Ковчезникът трясна вратата зад гърба ни веднага след като преминахме през нея. Вече бяхме в деветия Ад. Ще си позволя да привлека вниманието на читателите върху него.

Деветият Ад представлява наслада за богословите, но у всички останали хора предизвиква отчаяние. Съгласно разпоредбите в него са настанени „ван су чен“, сиреч хората, загинали при нещастни случаи. Там обаче също така намират убежище и самоубийците, и тези, които са били погребани без полагащите се церемонии, и умрелите преди датата, планирана и заложена в Списъка на живота и смъртта, като например жабокът и неговите лицемерни приятели. В деветия Ад няма никакви мъчения и това е всъщност най-страшното мъчение. Без мъчения няма нито изкупление, нито пречистване и прераждане, така че клетите заблудени души трябва да стоят там цяла вечност.

Забележете, че не са извършили никакво престъпление. Много от клетите душици са невинни дечица. След три години престой в Ада на прокълнатите се позволява да се завърнат временно на земята като призраци – именно в тяхна чест е измислен Празникът на гладните призраци. Теоретически съществува възможност някой призрак да се спаси, ако намери кой да заеме неговото място. Именно поради тази причина е много опасно да се размотаваш по местата, където някое дете се е удавило или пък някой мъж се е обесил. Призракът може да се опита да те улови и да те завлече в деветия Ад, за да си спечели по този начин правото да бъде допуснат до Великото колело на превъплъщенията. В практически план обаче шансовете на призраците да постигнат това са близки до нулевите.

Във всичките сто тридесет и пет малки ада и във всичките десет големи се раздава правосъдие. Изключение е само деветият Ад. Такова място може да се харесва единствено на богословите. Как бих могъл да забравя например, плачещото малко момиченце, застанало на пътя и прокълнато да стои вечно там, само защото приживе се беше удавило в един поток? Искрено съм убеден, че църковниците биха могли да нанесат смъртен удар на атеизма, стига само да закрийт деветия Ад. Според мен би трябвало веднага да изпратят едно прошение до Небесата в този смисъл.

Още в момента, когато се оказахме там, ни лъхна вонята на немити тела. В деветия Ад корупцията се е развихрила до невероятни размери, тъй като там и най-нископоставените дяволи от стражата се занимават с продажбата на храна и напитки на спекулативни цени. Веднага бяхме

обсадени от неизчислима рат от заблудени души, които започнаха да просят. По всяка вероятност щяха да ни стъпчат, ако Господарят Ли и Лунното момче не бяха започнали да сипят пълни шепи златни и сребърни монети сред тълпата. Клетите душици, подобно на животни, щяха да се изпребият за тях. Най-малките и най-слабите така и не успяха да докопат нищо.

Броят на монетите бе така изчислен, че да ни стигнат точно, колкото да успеем да прекосим дългата сива равнина. Господарят Ли и Лунното момче продължиха да ги сипят безспир, докато ръцете им едва не се откачиха от ставите. Затова пък товарът ми олекна и успях да ускоря ход. Пред нас, на върха на хълм, се издигаха огромните сиви стени на десетия Ад. Съвсем се измъчих, когато започнах да изкачвам стръмния скат. Тълпите от вайкащи се клетници започнаха да се разреждат. Остана да ни следва единствено една по-решителна група от изгубени души, за които Лунното момче, за щастие, бе запазило последния сандък с монети. Направо го изсипа на земята и върху склона на хълма потече същинска река от сребро. Най-сетне успяхме да се отървем от тълпата и започнахме да умуваме как да стигнем до Великото колело.

Стените на десетия Ад се охраняваха от цяла армия дяволи. Господарят Ли пристъпи към решителни действия. Отпра бързо плата от държавническият чадър и натъкми от него съвсем приличен венец. Самият прът от чадъра пък използва като свещен жезъл. Лунното момче извади от торбичката си със скъпоценности бисер, който също много приличаше на вълшебен. По външността си заедно с него можеше съвсем спокойно да минем за поклонници съответно на бедността и богатството. Колкото до Господаря Ли, почтените му старчески бръчки сами по себе си бяха свидетелство за благонадеждност. Запъти се решително към стената, благославяйки всички наляво и надясно. Някой извика „Ти Цзан Ван Пу Са!“ – „Дайте път на Бога на милосърдието, дошъл на годишна инспекция!“

Самата стена никак не бе трудна за преодоляване, тъй като по нея имаше много стъпала и скоби, за които човек да се залови. Господарят Ли скочи на гърба ми, а Лунното момче се залови за пояса ми. Успях да изкача половината стена, преди стражите да започнат да се чудят защо Богът на милосърдието е избрал точно такъв начин на придвижване, вместо просто да прелети над крепостта. Засвириха тревога едва след като аз вече бях прехвърлил стената и няколко стрели безобидно изсвистяха над главите ни. Като погледнах надолу обаче насмалко не паднах. Просто се бях оказал неподготвен да видя Великото колело на

превъплъщенията.

Не ми е по силите да ви дам представа за неговите размери. Движението му обаче бе твърде странно. Най-долните му спици се движеха бавно, докато горните се местеха с голяма скорост. Освен това колелото периодично се издигаше нагоре във висините. Толкова високо, че в някои моменти едва се виждаше и тънеше в сиви облаци. Съобразих, че то трябва да достигне повърхността на земята, и после да се издигне до върховете на най-високите планини, за да може да оставя новородените якове в Тибет.

Безкрайни върволици от мъртъвци чакаха реда си пред скромна колиба, където госпожа Мен приготвяше и поднасяше напитката на забравата. След като я изпиеха, мъртъвците отново се нареждаха под строй, а погледите им бяха вече празни, също като на политици. Оттам дяволите отново ги поемаха и им раздаваха атрибутите, които щяха да са им необходими за тяхното следващо превъплъщение – животински кожи, перушина и т.н. Докато стражата се усети, ние вече се бяхме вмъкнали в една редица, навлекли овчи кожи. Сръчните пръсти на Господаря Ли ги бяха откраднали с такава лекота, че дяволите-артелчици въобще не се усетиха. Пазачите не ни обърнаха внимание.

Великото колело бе вече съвсем близо. Мъртъвците се нареждаха върху клатещите се платформи.

– Воле, влезем ли там, после въобще няма да успеем да се измъкнем – прошепна Господарят Ли. Потвърдих с кимване, че съм го разбрал. Господарят Ли и Лунното момче заеха позиция в близост до гърба и пояса ми.

– Хайде! – прошепнах.

Господарят Ли се метна на гърба ми, Лунното момче стисна пояса ми, а пък аз се залових за една голяма спица. Тъкмо успях да се наместя от външната страна на колелото, когато дяволите ме забелязаха. Нададоха гневни викове и към нас се понесе облак от стрели и копия, но вече се бяхме издигнали високо. Една стрела изсвистя само на пръст от носа на Лунното момче, а пък ръката ми бе одраскана от копие. Миг след това обаче вече бяхме станали недосегаеми. Понесохме се към облаците с невероятна скорост, от която очите ми се просълзиха. Господарят Ли започна шумно да ругае.

Дяволите бяха останали далеч под нас, обаче все още съществуваха опасността да се заблудим и да не съобразим къде да слезем. От гъстите облаци нищо не можеше да се види. Това продължи минути, които ни се сториха цяла вечност. Най-сетне реших, че започвам да съзирам

проблясъка на звезди. Господарят Ли потвърди верността на наблюденията ми.

– Прав си. Виждаш ли онази кръгла светлинка?

– Да, учителю.

– Постарай се да не я изгървеш.

– Да, учителю.

Малката кръгла светла точица започна да се доближава към нас с невероятна скорост. Присвих очи, опитвайки се да разбере точната ни траектория.

– Готов съм – казах. Сърцето ми за миг застина, когато един пореден плътен облак обърка наблюденията ми, но го прекосихме само за миг. – Дръжте се – рекох. Светлата точка вече бе пресякла въображаемата ми цел и се изгласках с все сила от колелото. Полетяхме като камък, изхвърлен от катапулт. Светлият кръг бързо се уголеми и засия и след миг се сблъскахме с водна стена.

Бях останал без дъх и насмалко не се задуших, докато си пробивах път към повърхността. Най-сетне я достигнах и поех дълбоко въздух. Завлякох Господаря Ли и Лунното момче до брега и ги положих върху зелената трева. Светеше ярко жълто слънце и наоколо чуруликаха птички. От дъното на езерцето ни се усмихваше приветливо бял череп.

Господарят Ли се довлече до брега и изля съдържанието на своя мех във водата. С Лунното момче отново видяхме червен водовъртеж, който изчезна между ухилените челюсти.

– Лин, стари приятелю, наистина си голям майстор – рече с възхищение Господарят Ли.

От движението на клонките разбрахме, че черепът се оригва. Сетне се размърдаха отново.

– По-скоро съм добър шарлатанин – рече.

Лунното момче опипваше чувствителните части на своето тяло, за да се увери, че наистина е имал допир с огромен дявол. Аз пък не можах да откъсна поглед от една дълга кървяща драскотина на ръката си. Господарят Ли се усмихна.

– Лунно момче, нима вече забрави своя учител и разбойника, комуто той бе отнел слуха? Воле, ти пък нима не се сещаш за твоята баба Хо и за нейния зет? Ако Лунното момче не бе укротило онзи дявол, досега щяхме да сме мъртви. Същото щеше да ни се случи и ако Волът не бе успял да улучи целта при обратното ни пътуване. Както виждате, успяхме да се запознаем съвсем непосредствено с ненадминатото майсторство на великия Лю Лин. Пред него въпросите за материалното естество

на истината стават съвсем неуместни. Нали не сте забравили за Чуан Цзъ? За същия, който така и не разбрал дали си въобразява, че е пеперуда или е наистина пеперуда, въобразила си, че е Чуан Цзъ?

Върна се при езерцето и наля в него още вино. Старецът и черепът се почерпиха мълчаливо, както подобава на стари приятели.

– Твоите свещеници успяха чудесно да промият мозъците ни, дока- то лежахме оглупени от гъбите, драги ми Лин – каза Господарят Ли. – За разлика от мен, свободни са от предубежденията, предизвикани от личните преживявания. Ще позволиш ли да ти задам един въпрос?

Клонките не помръднаха.

– Ето какъв е въпросът: ако на теб ти се бе наложило да развлечеш някого с описание на патилата на Ли Као, Вол Номер Десет, Утринната скръб и Лунното момче, какво заглавие щеше да дадеш на цялата история?

След кратък интервал клонките се раздвижиха.

– Ши Ту Чи.

– Легендата за камъка, нали? Струва ми се, че те разбирам. Просто досега още не бях подредил напълно приоритетите. Смятам, че не след дълго ще приключа и с това.

След това Господарят Ли се изправи, а ние последвахме неговия пример и се поклонихме на черепа.

– Лин – започна Господарят Ли, – още веднъж ще ти кажа, че си велик майстор.

Клонките се радвиха да последен път.

– Као, а пък аз още веднъж ще ти кажа, че ще свършиш на бесилката.

Един монах вече бе разтворил портата пред нас. Озовахме се отново в подножието на зеления хълм. Последното, което запомних от манастира, бе малка кула с прозорец, на който кепенците бяха спуснати наполовина. Приличаше на око, което ни смигваше.

Глава 21

На няколко мили след манастира на Белия облак се отбихме от пътеката, преминахме покрай скалите от шисти, гранит и черен камък и стигнахме до една полянка. Продължихме направо през хрусталаците и излязохме на друга полянка в подножието на хълм, където Господарят Ли огледа с удовлетворение едно невзрачно и странно на вид растение.

– Човешкият разум е скъперник – рече той. – Нищо не изхвърля и понякога е направо изумително какво можеш да откриеш в него, ако се поровиш достатъчно надълбоко. – След това започна да къса внимателно дребните бодливи плодове на растението. – Не си играйте с бодливите ябълки, ако не знаете какво точно представляват – предупреди ни. – Те са родственици на мандрагората и беладоната и са отровни. Именно с бодливи ябълки от Бомбай се приготвя дхатура, легендарният индийски мехлем. В зависимост от дозировката е в състояние да те умъртви, парализира или оглупи. Може обаче и да се използва като лекарство, което да пресече треска или вътрешен кръвоизлив. Ако извадим късмет, Утринната скръб съвсем скоро ще бъде на крака.

Обратният път към Долината на скръбта не ни отне много време. С Лунното момче бяхме така отпаднали, че изпитахме истинско облекчение, когато от един прозорец се подаде рошавата глава на княз Лю Пао.

– Добре дошли! С Утринната скръб всичко е наред – добави с оптимистичен тон князът. – След като заминахте, не се случи нищо. Нямахте нито убити монаси, нито побъркани мумии, измъкващи се от гробницата си.

Влязохме при Утринната скръб. Все още обхваната от треска, изглеждаше едновременно очарователна и беззащитна. Усети присъствието ни и се опита да се надигне, но не й стигнаха силите. Господарят Ли пристъпи крачка напред и я улови за китката. Тъй като избра именно дясната китка, съобразих, че е решил да провери състоянието на нейните дробове, стомах, далак и черва. Господарят Ли изръмжа удовлетворено.

– В състояние е да поеме и най-силната доза – каза уверено и веднага се зае с бодливите ябълки. Започна да приготвя лекарството, като свари билки, примеси ги с някакви други тайнствени съставки и накрая дестилира получения разтвор. Сетне го изпробва върху една котка, която изглежда остана доволна от това.

Няма да споря дали лекарството би могло да се окачестви като вълшебно, но с положителност видях, че Господарят Ли му добави още една съставка, известна само на него. Заедно с Лунното момче повдигнахме Утринната скръб и Господарят Ли успя да налее една доста голяма част от течността в гърлото ѝ. След минута или две тя започна неспокойно да се мята и малко след това отвори очи. В началото погледът ѝ бе празен. После очите ѝ се проясниха и тя отмести глава, докато докосне с устни бузата на Лунното момче.

– Мили! – въздъхна любимата ми. Направих крачка напред. – Скъпи Воле! – рече тя и целуна и мен. Дори успя да поруменее, когато княз Лю Пао се усмихна и подложи също лицето си за целувка.

– Какво се случи? – прошепна Утринната скръб. – Спомням си, че наоколо ми бе тъмно и влажно и че през цялото време бягах. Преследваше ме нещо ужасно.

– Вече го няма – успокои я Господарят Ли. – Вече няма от какво да се вълнуваш, освен от мисълта кога Волът ще направи пристройка към нашата колиба.

Болното момиче седна на леглото.

– Вече замислих каква да бъде. Така че да има място и за Лунното момче, когато реши да се отбие – казах щастливо.

– А за княза не помисли ли? – попита Господарят Ли. – Не трябва да пренебрегваме никого от компанията. Ваше височество, ще ви затруднява ли да спите в легло за трима, когато решите да се отбиете на нашата улица в Пекин?

– Ни най-малко! – отвърна радостно князът.

Утринната скръб бе разтворила широко очи. Старият мъдрец поклати глава укорително.

– Чудя се на ума си. Да завъждам отново семейство на моята възраст. Пълна идиотщина, не ще и дума. Все пак, ще се утешавам с това, че ще имам най-очарователната млада съпруга в Пекин. Впрочем, това е твърде слабо казано.

Успях да разбера смисъла на думите му по-късно, когато Утринната скръб се съвзе напълно. Заедно с княза ни накараха да им разкажем няколко пъти приключенията си в Ада, а след това Утринната скръб погледна с почуда белега от стрелата върху гърдта си. Изказа съжаление, че не е запомнила как се чувства човек, когато е мъртъв. През това време Господарят Ли се разхождаше нетърпеливо из стаята. Личеше си, че предстои да предприеме някакви действия. Възбудата му бе заразителна и според мен спомогна за по-бързото пълно съвземане на

Утринната скръб. Господарят Ли събуди всички ни рано призори с думите, че е време да се заловим за сериозна работа. Поясни, че ще е хубаво да бъдем добре въоръжени. Избрах си една брадва и пъхнах в пояса си къс меч. Лунното момче и князът предпочетоха копия и ками. Господарят Ли затъкна целия си колан с ножове за мятане. Утринната скръб, която бе най-добрият стрелец сред нас, си подбра лък, добави към него наръч стрели и затъкна нож в пояса си. След това Господарят Ли се метна на гърба ми.

– Тръгни надолу по хълма към долината, където е разположен манастира – нареди ми той. – Докато вървим, ще чуете от мен някои любопитни неща.

Господарят Ли измъкна сноп листове и каза на Утринната скръб да върви до мен. През нощта бе валяло и утрото бе много красиво. Капките върху всеки лист сияеха като малки бисери. Влажната трева излъчваше блясъка на елмази.

– Мило дете, съгласно сведенията, криещи се в дълбините на разума ми, в Ада ти разполагаш с влог, с който биха могли да се купят еднократно малки царства. Причината за това очевидно е приспивната песен, която си изпяла на старата Тай Тай, когато е била болна. Ти я изпя и пред нас, след като изгуби съзнание. В теб са скрити повече чудеса, отколкото в книгата на загадките на Лу Пан! – възкликна Господарят оживено. – А сега ще възпроизведе пред вас един от най-удивителните разговори, които съм водил в живота си.

Прелисти бележките си и започна да чете на глас.

УТРИННАТА СКРЪБ: Моля ви, госпожо, наистина ли трябва да отида у Чиен? Там вони ужасно, лодкарите винаги подмятат грубости, а еднокракният старец се опитва да ме ущипе.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: Кажы, мила, какво иска господарката ти да й донесеш от Чиен?

УТРИННАТА СКРЪБ: Кожи от носорози.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: А къде се намира това място?

УТРИННАТА СКРЪБ: По средата на пътя между канала и езерото на малката Чин Ху.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: Я ми кажы, мила, господарката ти понякога изпраща ли те у Кан номер осем?

УТРИННАТА СКРЪБ: Много ми е приятно да ходя там.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: Къде точно се намира?

УТРИННАТА СКРЪБ: На Улицата на протритите монети.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: И какво купуваш оттам?

УТРИННАТА СКРЪБ: Шапки.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: Шапки ли? Да, разбира се, шапки. А откъде купуваш боядисаните ветрила на господарката си?

УТРИННАТА СКРЪБ: От Въглищарския мост.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: Предполагам, че прословутото варено свинско го купуваш от... Ех, как се казваше това място?

УТРИННАТА СКРЪБ: Магазинът на Вей-Големия нож.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: Вярно. Спомняш ли си къде се намира?

УТРИННАТА СКРЪБ: Непосредствено до Котешкия мост.

Господарят Ли прибра бележките си и огледа Утринната скръб с погледа на любител на цветя, видял рядък вид орхидея.

– Дете мое – каза, – ти всъщност ми описа пазаруването на личната прислужница на една благородна дама в Ханчжоу.

– В Ханчжоу ли? – попита изумено князът.

– Да, в Ханчжоу. Разбирам удивлението ти. В наше време там такива магазини не съществуват. Ако са ми известни, то е, защото са бивали често споменавани в дневниците на някои велики писатели – обясни Господарят Ли. – Както еднокракият Чиен, така и прословутите му кожи от носорози били изпепелени при големия пожар, унищожил целия квартал, през царуването на някогашната династия Хан. Въглищарският мост и Кан номер осем са били разрушени още преди три века при прокопаването на един голям канал. Магазинът на Вей-Големия нож е бил сринат до основи по време на вълненията на Трите царства. И така нататък.

Очите на Утринната скръб се окръглиха като панички от изненада.

– Не си спомням да съм казвала такива неща, а и тези имена нищо не ми говорят – опита се да възрази.

Господарят Ли сви рамене.

– Ти тогава бе в треска. В началото допуснах, че може и да си чела същите книги, които и аз, но веднага се сетих, че те бяха написани на древната книжовна стенография, позната единствено на ограничен брой учени хора. Тогава започнах да ти задавам въпроси, от отговорите на които да разбера кога точно се е състояло това вълшебно пазаруване. И ето какво открих.

Запрелисти отново бележките си.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: А спомняш ли си как се казваше човекът,

който лично ѝ приготвя туша?

УТРИННАТА СКРЪБ: Разбира се. Ли Тън Хуей.

ГОСПОДАРЯТ ЛИ: А красивата дама, от която си доставя розова хартия?

УТРИННАТА СКРЪБ: Ши Тао. Наистина е красива.

– Както Ли Тън Хуей, така и Ши Тао често се споменават от класиците – каза Господарят Ли. – Тъй като Тън Хуей е бил четиридесет години по-стар от Ши Тао, имало е един съвсем кратък период, през който човек би могъл да познава и двамата. Съпоставих датите и се окажа, че това изумително пазаруване е могло да се състои единствено между 765 и 771 година.

Лунното момче и аз зинахме от удивление с поглед, вперен в Утринната скръб. Тя пък зина от удивление с поглед, вперен в Господаря Ли. Княз Лю Пао имаше вид на човек, който изчислява нещо наум. Господарят Ли прочете мислите му.

– Точно така е! Точно тогава Смеещият се княз и Ту Ван са имали дворец в Ханчжоу. Точно тогава прислужницата на Ту Ван я придружавала както в Ханчжоу, така и в Долината на скръбта.

Понякога по чиста случайност умерено умни мисли се заблуждават и се отбиват именно в моя мозък.

– Учителю – обадих се, – докато бяхме в Ада, от разговора с летописеца стана ясно, че пиетието на забравата понякога се дозира неправилно. Може би Утринната скръб се е завръщала в Долината на скръбта, защото когато бе ранена и започна да бълнува...

– Умник си ми ти! – рече Господарят Ли. – Още тогава заподозрях, че Утринната скръб при някое от предишните си превъплъщения е била прислужница на Ту Ван. Когато човек е в треска, отдавна потънали в паметта му спомени започват за излизат на повърхността, особено ако се окаже в позната обстановка. Разбира се, става дума не просто за съмнения, а за основателни предположения. Цялата картина започна да изплува пред очите ми и след малко ще ви я опиша.

Започнахме отново да се изкачваме. Господарят Ли ни поведе по една виеща се пътека и не след дълго се наложи да коленичим и да се промушим през един тесен отвор в пещера, където слънчев лъч осветяваше косо с топлата си светлина малка купчинка човешки кости. Седнахме в полукръг пред останките на Вълка и Господарят Ли потупа Утринната скръб по коляното.

– Една мисъл през цялото време не излезе от ума ми – каза. – Дали

споменът за едно отдавна отминало превъплъщение е бил пробуден единствено от познатата гледка на Долината на скръбта или от нещо друго, по-достойно за запомняне? В нощта преди да те ранят, ти бе седнала тук и изслуша заедно с нас историята за Вълка и Огненото момиче. Героичните народни предания почти винаги са основани върху действителни исторически факти и едва след това се преиначават до неузнаваемост. Замислих се дали и историята за бягството на Вълка и Огненото момиче от преследвачите им не е била основана върху действителна случка. Според преданието те са бягали покрай подземна река, от двете страни на която са били наредени статуи с главите на животни и птици. Докато ти беше в безсъзнание, очевидно преживя отново някакъв ужасен спомен. Ето го. Взе отново бележките си и след миг намери търсения пасаж.

УТРИННАТА СКРЪБ: По-бързо... Още по-бързо... Къде е завоят?... Към статуята на козата... Ето ги гарванът и реката... Насам!... Войници... Скрый се, докато отминат... А сега тичай! Тичай!

– Това ми се стори любопитно – продължи замислено Господарят Ли. – Ето как реагира на това подсъзнанието ми в Ада.

ТУ ВАН: И получих само люспица от него за иглата си за коса... Тази мръсница, прислужницата, се опита да го открадне... Пронизах я, но тя успя да избяга... Заедно с нея избяга и наложницата, като взе със себе си пръстена от Упуаут, който мъжът ми ѝ бе подарил... Войниците ги убиха, но не успяха да открият камъка.

Господарят Ли сви рамене.

– Нямам представа защо споменах и думите за нараняването на прислужницата, но останалите според мен са достатъчно красноречиви. Някой от вас да е чувал за Асиут?

Внезапната смяна на темата изненада всички ни. Отговорихме отрицателно.

– Това е град в Египет – поясни Господарят Ли. – Не знам дали съществува и днес, но поне някога го е имало. Закрилящото го божество се е наричало Упуаут. Когато гръцките варвари го завзели, запазили божеството и преименували града на Ликополис. Княже, ти би могъл да преведеш това название.

На княза очевидно му достави удоволствие, че и той би могъл да

помогне с нещо.

– Градът на Вълка – отговори веднага.

– Точно така. Упуаут е бил покровителстван от божество с вълча глава. Градските занаятчий били известни с уменията си да изработват амулети, гривни и пръстени с вълчи глави – Господарят Ли внимателно свали пръстена от ръката на скелета. Привлече вниманието ни към бледите изображения от вътрешната му страна. – Това са египетски йероглифи. Означават: „Този, който управлява запада.“ Това е само една от многото титли на Упуаут.

Господарят Ли внимателно върна пръстена на мястото му.

– Вие знаете ли, че е практически невъзможно да различиш мъжки скелет от женски? Единствената разлика е в размерите. Скелетът на едно по-едричко момче изглежда досущ като скелета на една по-дребничка млада дама. Едно от задълженията на Упуаут е било да бди над бременните жени и заради това пръстените с неговия лик са били носени само от представителки на другия пол. Никой не би подарил такъв пръстен на мъж или на момче. Би било обаче съвсем естествено да го дари на наложницата си – Господарят Ли се зае отново с бележките си.

УТРИННАТА СКРЪБ: По-бързо! По-бързо! Къде е проходът?... Побързай... Войниците идат... По-бързо... Побързай!... Ето я статуята на ибиса!

Господарят Ли отмести поглед от записките си.

– Имам силното подозрение, че преди малко повече от седем века и половина една прислужница и една наложница са опитали да се спасят с бягство от строящата се тогава гробница на Смеещия се княз – каза. – Изминали векове и историята за гибелта им, преиначена от селските момчета, се превърнала в разказа за Вълка и Огненото момиче. Много подробности от преданието обаче са верни. Ето тук, в тази пещера, наложницата е била настигната и убита. Колкото до прислужницата и тя безспорно също не е оживяла. Ако позволите да злоупотребя с поетичното ви чувство, ще се изразя по следния начин: Великото колело се върти, животът продължава и прислужницата се завръща на света като Утринната скръб.

Момичето бе смаяно от чутото. Господарят Ли го потупа по рамото.

– Мило девойче, тази любопитна хипотеза сама по себе си няма да ни свърши работа – каза тихо. – Ще ми позволиш ли да се опитам да

измъкна на повърхността на съзнанието ти и други забравени спомени от времената на това твое предишно превъплъщение?

– Позволявам ви – прошепна тя.

И преди бях виждал това, което сетне направи Господарят Ли, но възхищението ми от неговото умение никога не отслабваше. Той извади от джоба си визитната си картичка и я завърза за малко кожено ремъче. Въпросната картичка представлява раковина с изобразено върху нея примигващо око, което сякаш ви казва: „Разкривам част от истината. Едни неща виждам, но други – не.“ Раковината започна бавно да се клати пред очите на Утринната скръб, напред и назад, назад и напред, докато тихият глас на Господаря Ли ѝ обясняваше, че ѝ се приспива. Очите и се затвориха. Утринната скръб обаче не заспа. Когато отвори отново очи, вече не беше същата. Беше Хиацинтовия цвят, личната прислужница на Ту Ван.

– Ние сме твои приятели, мила – успокои я Господарят Ли. – Ще ти помогнем. Спомняш ли си как се оказа в тази пещера?

– Струва ми се, че да – прошепна девойката.

– Войници ли те преследваха?

– Да.

– Теб и твоята приятелка, нали?

– Да. Златният пояс. Бягахме с все сили, но войниците бяха на път да ни настигнат, така че след като видяхме малък отвор в склона на хълма, веднага се скрихме тук – огледа се наоколо си и присви вежди. – Не си спомням този скелет.

– Можеш ли да си спомниш по коя пътека стигна дотук?

– Мисля, че да.

– Мила, много е важно да ни обясниш как си стигнала до повърхността. Преди това си била в едно подземие, нали?

– Да.

– Ще ни покажеш ли откъде си излязла?

Утринната скръб се движеше като сомнамбул. Околността безспорно се бе изменила и това първоначално я уплаши, но Господарят Ли ѝ внуши да се съсредоточи върху онези неща, които си бяха останали същите – старият манастир и Драконовата глава. Момичето се запъти направо към частта от Княжеската пътека, разрушена при смъртта на Разногледия брат. Бе протегнала ръце пред себе си и спря едва в момента, когато те докоснаха огромна скала.

– Вратата е затворена! Затворена е! – прошепна.

Бе започнала отново да изживява всичко. Господарят Ли реши, че

това вълнение би могло да се окаже опасно за нея и я извади от транс.

Тя отново се превърна в Утринната скръб, която Лунното момче се зае да успокоява. Огледах тайната врата. Бе изработена с такова свръхестествено майсторство, че можеше цял живот да стоим пред нея без да разберем, че е дело на човешки ръце. След известни усилия открих и скритата брава. Едва след като вратата се отвори обаче можах да оценя по достойнство изкусната изработка на уж естествените пукнатини в скалата.

Вратата се бе отворила плавно и безшумно, което означаваше, че неотдавна е била смазвана. Вътре видяхме наръч от съвсем нови факли и стъпала, водещи нейде надолу, към недрата на земята.

Вече всички бяхме разбрали къде изчезват тайнствените монаси. Всички бяхме наясно и с това, че нейде долу с положителност се таеше тайнственият камък, лежащ в основата на всичките ни патила. Влязъх пръв, като в едната си ръка държах запален факел, а с другата бях стиснал ръкохватката на меча. Последва ме Господарят Ли с нож, готов за мятане. Княз Лю Пао бе стиснал копието и камата си. Лунното момче държеше в едната ръка копие, а в другата пояса на Утринната скръб.

Утринната скръб бе родена за боец, а ролята на един стрелец с лък в такива случаи е да охранява тила. Тя вървеше заднешком, напълно спокойна от допира си с водещата я ръка на Лунното момче. Движеше се с увереността на планинска коза. Сложих крак върху първото стъпало и тръгнахме надолу.

Глава 22

По стъпалата се виждаха следи от свежа пепел от факли, а таванът на места бе опушен от сажди. Стъпалата бяха гладки и стръмни, като на четири места имаше стълбищни площадки. Въздухът бе свеж, но и влажен, и Лунното момче не след дълго каза, че чува звука на течаща вода. Накрая го чух и аз. В края на стълбището се озовахме пред подземна река. Веднага се сетих за преданието за Вълка. Водата изглеждаше смолесто черна, също като каменното корито, по което течеше. От другия бряг се виждаше нещо огромно и тъмно, безмълвно и неподвижно. Протегнах ръката с факела и осветих огромна каменна статуя. Бе на мъж, чиито черти ми се сториха познати.

– Прав си, това е Йен Ван Йе, бившият пръв господар на Ада – каза Господарят Ли с нормален глас. – Няма защо да говорим с шепот – по-ясни той. – Светлината на факела вече издаде нашето присъствие.

Господарят разгледа внимателно статуята.

– Присъствието на изображение на пазач на мъртвите ме навежда на мисълта, че тази пещера, както бях предположил, наистина е продължение на гробницата на Смеещия се княз. След като този негодник е разринал вътрешността на цялата долина, нищо чудно да се намираме в най-голямата гробница, сътворена някога от човек.

Пещерата наистина бе огромна. Светлината на факлите ни едва успяваше да освети тавана ѝ. Шляпането на нашите сандали кънтеше надалеч и се връщаше при нас като странно ехо, сякаш изкривено от наличието на много подземни тунели. Господарят Ли тръгна по течението, докато аз стисках меч а си и оглеждах свирепо движещите се сенки. Лъкът на Утринната скръб бе вече зареден със стрела.

На разстояние от около двеста стъпки една от друга бяха разположени огромни каменни статуи. Господарят Ли разпозна в една от тях Ема Ху, японския бог на мъртвите, и коментира, че Смеещият се княз ще да се е обградил с божества от всички култури, за които е успял да се сети. Много от скулптурите му бяха непознати, но пред една, представляваща силен млад герой, борещ се с лъв, направи дълбок поклон. След това запя тихо песничка, част от думите на която дочух.

„В дома на праха
живее бог и пророк,

вълшебник и свещеник.
Това е Гилгамеш, когото боговете,
миропомазаха след смъртта му.
Голяма бе неговата слава.
Голяма бе и неговата гордост.
Храната му е прах.
А питието му – кал.“

– Не ми звучи чак дотам героично – промърморих с недоумение.

– Мило мое момче, пред историята за Гилгамеш нашият героичен епос наподобява блънуванията на малоумно дете – отвърна ми строго Господарят Ли.

Не бях подготвен за спор с него. Следващите статуи бяха на египетски божества на подземния свят. Бяха много на брой. Насмалко не изскочих от сандалите си, когато факелът освети огромното лице на ужасна мумия, държаща някакво страховито и гнусно създание. Господарят Ли ме успокои с обяснението, че това не е Смеещият се княз, а Озирис в компанията на чудовището Амемаит. Друго божество с глава на чакал нарече Анубис, а изображението на една госпожа с перо – Амент. Очевидно обаче търсеше нещо друго. Най-сетне се спря удовлетворен пред едно божество.

– Ето го и Тот – рече Господарят. – Утринна скръб, по време на блънуванията си ти спомена статуя с главата на ибис.

Ето я. Това обаче, което всъщност ни трябва, е статуя с главата на гарван.

Тишината се нарушаваше единствено от ромоленето на водата, шляпането на сандалите ни и съсъка на факлите. Потъналата в сенки пустота ми се стори безкрайна. Стори ми се, че самата вечност започва да се стоварва върху плещите ми с хладната си тежест и стиснах по-силно ръкохватката на меча си. Следваха статуя след статуя, все огромни, тайнствени и чудовищни. Пазители на един смеещ се безумец, чийто ковчег бе пуст. Нямахме никак да се изненадам, ако изведнъж над главите ни се появеше ято от седем черни прилепа, пищящи зловещо.

Господарят Ли изръмжа доволно. Лунното момче току-що бе осветило с факела си статуята на жена с главата на гарван.

– Нямам представа какво представлява, но Утринната скръб бе рекла: „Ето ги гарванът и реката“, а малко преди това бе споменала статуята на коза. Можем да предположим, че именно в този миг е стигнала до реката. Накратко, започвайте да търсите страничен тунел. Ако не го

открием тук, ще го търсим на отсрещния бряг.

Оказа се обаче, че не е необходимо да пресичаме реката. На тридесет стъпки По-нататък открихме страничен проход със стъпала, водещи нагоре, като още на първата стълбищна площадка съзряхме статуята на божество с козя глава и рога. Изкачихме безброй стъпала и бях готов да се закълна, че сме вече далеч над равнището на долината и се намираме в близост до върха на някакъв хълм. Най-сетне стъпалата свършиха и се оказахме в полукръгла мраморна зала, наподобяваща преддверие. В каменната стена имаше четири железни врати. До всяка една от тях бе разположена каменна статуя, държаща в ръцете си порцеланов съд.

– Отново сме в Египет – каза Господарят Ли. – Това са статуи на четиримата синове на Хор, които държат в ръцете си органите, извадени при балсамирането. Този с човешката глава е Имстей, който съхранява черния дроб. Кучеглавият Хапи има грижата за белия дроб. Дуамур, с глава на чакал – за стомаха. Кебснуф с ястребовата глава – за останалите вътрешности – Господарят Ли замислено се почеса по носа. – Стилът на изработката не е египетски, а по-скоро китайски. Чудя се дали Смеещият се княз не е имал някаква друга символика предвид. Главата на Хапи наподобява Небесното куче. Нищо чудно Смеещият се княз да е решил, че му се полага телохранител като този на Владетеля на Небесата.

Не всичко каменно е непременно сковано, така че Господарят Ли присегна и взе порцелановия съд от ръцете на статуята. Веднага отскочихме назад, тъй като вратата до нея започна да се отваря. Князът я залости с копието си, за да не може да се затвори. След това влязохме в помещението пред нас с факли в ръка. Утринната скръб и Лунното момче не можах да скрият почудата си.

Останалите, за разлика от тях, вече бяхме посещавали това място. Бяхме се оказали отново в официалната гробница и вратата бе така добре замаскирана, че никой нямаше да ѝ обърне внимание. Вече разбрахме откъде влиза свежият въздух в гробницата и как от нея може да бъде изнесена цяла мумия в нефритовите ѝ одеяния. Нямаше и следа обаче от веселяци в шутовски дрехи.

Нищо не бе докосвано там след нашето посещение. По бузите на Утринната скръб потекоха сълзи, когато надникнахме в помещението, където лежаха върху креватите си скелетите на отровените наложници. Някога тя се бе смяла и плакала заедно с тези момичета, а един ден се бе опитала да избяга в компанията на една от тях. Как ли се бе чувствала клетата, живеейки в сянката на Ту Ван и на един обезумял убиец като

Смеещия се княз? Над всичко обаче витаеше загадката на тайнствения камък и неговата странна сила. Очевидно и Господарят Ли си бе мислил точно за камъка, когато ни поведе към гробницата с мумията на Ту Ван.

– Воле, я виж дали ще успееш да смъкнеш нефритовите плочки от черепа – рече.

Макар и да не ми бе лесно, най-сетне успях да скъсам една от златните нишки, с които бяха съшити плочките, след което работата потръгна. Появиха се черни коси, след което нададох ужасен писък и отскочих четири стъпки назад. Нямах си никаква представа за балсамирането, затова и реших, че под ръцете ми се подава живо същество. Възвърнах самообладанието си и отстраних и последните плочки от главата. Господарят Ли присегна и измъкна от косата една игла. Лъскава черна къдрица, ужасяваща на фона на бялата кост на черепа, се проточи като змия. Господарят Ли изруга. Някой бе откъснал накрайника на иглата.

– Люспата я няма, парчето, положено пред олтара, също го няма, а ако Смеещият се княз е използвал третото парче като амулет и него трудно ще открием – изръмжа сърдито Господарят Ли. Почеса се по главата и се намръщи. – Странна работа. Някъде в подсъзнанието си очаквах това да се случи. В Ада Ту Ван каза, че камъкът от иглата ѝ е бил откраднат, вероятно от прислужницата ѝ. Защо ли обаче съм допуснал, че и тази люспа ще липсва?

Ние, разбира се, нямаше какво да му отговорим, така че Господарят Ли сви рамене и се отправи обратно към изхода.

– Е, поне вече знаем с положителност, че камъкът ѝ е бил отнет още преди да облекат тялото ѝ в нефрит. Стигаме отново до побърканиците монаси, които навярно са произнасяли кошунствени молитви около смъртното ѝ ложе. Ако орденът им е оцелял до ден днешен и се крие някъде тук, в пещерата, вероятно е успял да съхрани и трите парчета от камъка през всичките тези седемстотин и петдесет години. За какво обаче са ги ползвали?

И този въпрос, естествено, остана без отговор. Върнахме се в мраморното преддверие, Господарят Ли постави обратно порцелановия съд в ръцете на статуята и вратата се затвори. Следващата по ред статуя бе тази с главата на чакал. Господарят Ли ни обясни, че чакалът е означавал безброй неща за древните египтяни, но тъй като тук по всяка вероятност е била използвана китайска символика, би трябвало да очакваме да видим нещо противно. Предупреждението му се оказа съвсем уместно, защото след като измъкна порцелановия съд от ръцете на чакала и вратата се отвори, Лунното момче и Утринната скръб повърнаха, а ние с

княза насмалко не ги последвахме.

Бяхме се оказали в още един изследователски медицински център, още по-ужасен от онзи в пещерата. Благодарение на сухия въздух ризунките по стените, показващи естеството на опитите, се бяха запазили добре. Бе ни още по-трудно от преди да повярваме, че едно човешко същество е способно да постъпва по такъв начин с други човешки същества. Княз Лю Пао не можа да откъсне поглед от железните клетки. Там лежаха скелетите на селяни, търпеливо очаквали своя ред. Смеещият се княз да удовлетвори любопитството си с тях. Господарят Ли разгледа схемите и описанията, разкриващи естеството на опитите.

– Чи и Ши, силите на живота и движението, които одухотворяват Вселената – каза спокойно. – Пише, че е използвал някакъв изключителен камък, способен да поема жизнената енергия, изтичаща от телата на умиращите селяни. Човек, способен да контролира по такъв начин течението на енергията, разбира се, би се превърнал в бог. А пък ако е и добре запознат със съвършеното дишане, което създава зародишния бисер, би могъл и да се надява на безсмъртие. Няма път към безсмъртието, който да не преминава през клиника. Няма божествено благовоение, което да не е примесено с вонята на разлагащи се трупове. Воле, видиш ли ме някой път да падна толкова ниско, че да започна да търся еликсира на безсмъртието, направо ме отведи към Окоето на спокойствието и ми дай въдица и буркан с червеи.

Излязохме и затворихме вратата зад себе си. Третата врата бе пазена от Кебснуп с ястребовата глава. Ястребът е ловец. Нищо чудно смеещите се монаси да бяха започвали оттам хайките си за лов на селяни, така че Господарят Ли прецени, че ще е добре да разберем дали има някакви резервни изходи за измъчване при необходимост. Вратата се отвори и пред нас се появи тунел с много странични разклонения.

Господарят Ли не им обърна внимание и продължи направо, докато стигнахме до задънен край. След това решихме да изследваме и страничните отклонения. Княз Лю Пао реши да ни поведе и уверено влезе в първия тъмен отвор. И изчезна.

– Оооооооох!

Ужасеният му вик не отслабна, макар и да се отдалечи от нас, и закънтя сякаш от най-дълбоките недра на земята. След това заглъхна. Тишината ни се стори още по-ужасяваща от него.

Раздвижих краката си. Очевидно, князът не бе съобразил да гледа къде стъпва, защото на светлината на факела, непосредствено до началото на разклонението, зина широк черен отвор. Приведох се и хвърлих

факела си в него. Тунелът не бе вертикален. Представляваше каменен комин, прокопан през скалата и полиран така, че бе хлъзгав като утъпкан сняг. Спомних си за грижите на княза за Утринната скръб и за прекрасните му сияещи рисунки. Седнах до отвора и спуснах крака в него.

– Виждаш ли го? – попита Господарят Ли.

– Не, учителю, но ще го открия – отвърнах мрачно.

Изгласках се преди някой да се опита да ме спре. Чух първо писъка на Лунното момче, а сетне свистенето на въздуха, докато набирах скорост. Полираният камък бе по-хлъзгав от леда на пързалката в родното ми село. Пламъкът на факела ми образуваше дълга опашка зад мен, също като знамената на съзтезателните лодки по времето на Празника на Дракона. Преминах през един завой и почти докоснах горната част на тунела, след което продължих пътя си със скорост не по-малка от деветдесет мили в час. Бях повече възбуден, отколкото ужасен. След още един завой отново се оказах с гръб на тавана на тунела и после пак заех хоризонтално положение. Възбудата от пързалинето ми се засилваше от факта, че се движех в пълен мрак. Допуснах, че тунелът може и да свърши с две малки разклонения, разделени от остра като бръснач скала. Скоростта ми вече бе невероятна. Преминах като комета още три завоя, след което тунелът се изравни, наклонът стана обратен и след малко бях изхвърлен нагоре. Усетих, че летя свободно във въздуха и че някъде под мен тече река. Съобразих да изхвърля факела тъкмо преди да се озова в нея.

Достигнах повърхността, започнах да изплювам погълнатата вода и се устремих към брега. Катранът не загасва лесно, така че факелът ми все още гореше. Бях се оказал отново в централната пещера с подземната река. Взех факела, прекосих реката при един праг и преминах отново на отсрещната страна. Мина известно време, докато открия тъмния отвор, от който бях излетял.

– Нищо ми няма! – изкрещях с все сили. – Не виждам никъде княза, но ще го открия!

Започнах внимателно да оглеждам брега, търсейки по него влажни следи от стъпките на княза. Никак не ми се щеше да си представя, че е паднал върху главата си или е улучил някакъв подводен камък. Един странен звук ме накара рязко да се извърна и да стисна дръжката на брадвата си.

Всъщност, нямаше на какво да се учудвам. Това беше полетът на Господаря Ли. Плесна се в реката със звука, издаван от приводняващите се корморани. Последва го Утринната скръб, която кацна като лебед.

Лунното момче нямаше как да не придаде изящество на всяко свое движение, така че подобно на обигран оперен танцор направи пирует във въздуха и краката му разрязаха водата като остър нож. Помогнах им да се измъкнат от реката, след това събрах факлите им и ги запалих от моя.

– Велики Буда, какво удоволствие! – извика Господарят Ли, докато се опитваше да прочисти ушите си от вода. – Ако някой успее да го произведе на някакъв градски панаир, само след месец ще стане мандарин.

– Мандарин ли? Направо император! – възрази Лунното момче.

– Само се надявам и князът да е изпитал подобно удоволствие – рече сериозно Утринната скръб.

Господарят Ли, който междувремето бе започнал да търси нещо, го откри. На стената, където се намираще изходът от комина, бяха закрепени древни железни скоби.

– Природата не създава такива гладки тунели и някой безспорно ще да ѝ е помогнал – каза. – Реката очевидно е била използвана за пренасянето на тежки товари дотук. Сетне са били издигани до отвора и с помощта на шейни са били пренасяни до по-горните етажи на гробницата. Някъде наблизко би трябвало да има и стълбище.

Открихме го много скоро. Господарят Ли искаше единствено да се увери, че има и стъпала, в случай, че ни потрѣбват. След това продължихме да търсим княз Лю Пао. Обиколихме целия бряг и тъкмо щяхме да преминем на отсрещния, когато острият поглед на Утринната скръб зърна нещо, което бяхме пропуснали. Беше малък червен пискюл.

– Такива пискюли имаше на туниката на княза – каза възбудено.

След още шестдесет или седемдесет стъпки нагоре по течението открихме още един пискюл.

– Хванали са го – отсече Господарят Ли. – Ако беше свободен, щеше да изреве като Вола, а и щеше да открие и стълбището. Трябва да предположим, че е бил пленен от нашите приятели със смешните дрехи, но че е бил достатъчно съобразителен, за да остави следа.

На равни интервали продължихме да откриваме още пискюли. След това те внезапно свършиха. Върнахме са малко назад и не след дълго открихме страничен тунел, чийто вход, скрит зад една скала, бе почти незабележим. Точно до него лежеше още един пискюл. Господарят Ли ни даде знак да спрем. Погледът му не изрази нищо, докато оглеждаше входа на тунела. Виждаха се древни дървени подпори, а пък пода бе буквално осеян с камъни, паднали от тавана. Това бе смъртоносен капан и князът едва ли щеше да влезе вътре по своя воля. Гласът на Господаря

Ли премина в шепот.

– Лунно момче, това е по твоята част. Нищо чудно нейде тук да се спотаяват някои зле възпитани господа. Ще ми се да не влизаме вътре, но те да останат с впечатлението, че сме го направили.

Лунното момче кимна утвърдително. Седна до входа, свали си сандалите и положи така своето копие, че да може да стърже с него стената.

– Тихо! – прошепна Господарят Ли. Само дете не беше Господарят Ли, а Лунното момче, което възпроизвеждаше гласа му. Сандалите в ръцете му започнаха да се движат и чухме как четири чифта крака проникват в тунела.

– Нищо не виждам – прошепна моят глас.

– И аз – прошепна гласът на Утринната скръб.

– Всичко е наред – прошепна Лунното момче Със собствения си глас.

Звукът на сандалите ставаше все по-силен и по-силен сякаш хората, обути в тях, проникваха в дълбочината на тунела. Лунното момче направи леко движение и се чу стърженето на металния връх на копието в стената, последвано от приглушена ругатня на гласа на Господаря Ли.

– Това не е ли нов пискюл? – попита моят глас. Дълбоко в мрака на тунела се чу силен пукот, последван от прашенето на счупена дървена подпора. После те потънаха в грохота на срутваща се земна маса. Земята потрепери, по равната повърхност на реката се образуваха вълни, а от отвора на тунела излезе цял облак от прах и трески. Последва още посилен грохот, сякаш хълмът щеше да се стовари върху главите ни. Мина доста време, преди шумът да стихне и ехото да заглъхне.

– Чудесно – рече спокойно Господарят Ли. – За тях ние вече сме мъртъвци, смлени като зърна от воденичен камък, така че няма да ни очакват, когато им отидем на гости. За щастие няма да ни е трудно да ги открием.

Глава 23

Господарят Ли се бе покатерил на гърба ми. Стъпалата бяха много стръмни, а стълбищните площадки – безброй. Тъкмо бях решил да си отдъхна, когато стигнахме до огромна пещера, от която се разклоняваха много тунели. Господарят Ли стъпи на земята и започна да разузнава пещерата, а през това време ние с Утринната скръб и Лунното момче решихме да си починем. Тъкмо в този момент Господарят Ли възкликна удивено и ние веднага отидохме при него.

Той случайно бе докоснал част от стената и тя се бе отместила. Бе се отворила врата към друго помещение, което ни бе познато. Огледахме повторно масата на ковчезника и шахтата, в която лежаха телата на двамата мъртви градинари. Все още от всички дървени предмети стърчаха стрели. Утринната скръб отиде до някои от мишените и огледа стрелите. Изглеждаше озадачена от видяното.

– Знам, знам, забелязах това още първия път – каза Господарят Ли. – Тези стрели не са древни, а са от нашето време. При все това, би било невъзможно някое местно дете да е открило това място и да не е споделило откритието си с други деца. То не може да пази тайна, освен ако не е родено заедно с нея. Как мислите, възможно ли е едно дете да живее щастливо в компанията на веселите монаси?

Отиде до шахтата срещу писалището на ковчезника и впери мрачен поглед в нея.

– Чудя се дали не ви е било платено да превозите на гръб някое малко момче или момиче по стръмните стъпала, както Волът превози мен. Дали не сте се спирали, за да си починете, а през това време детето да си е играело с лък и стрели. Дали сте го носели докрай и дали то е опитало прекрасната пързалка, спускаща се до реката. Дали след това е имало нови стрелби и нови спускания. Дали сте чули и видели повече, отколкото ви се е полагало, и дали това не е станало причина да застанете пред писалището на ковчезника.

Шахтата не отговори. Господарят Ли сви рамене и даде знак да се върнем в пещерата. Качи се на гърба ми и аз поех отново нагоре. На четвъртата площадка се оказахме отново при тунела, откъдето бяхме започнали нашето пътешествие през чудесната каменна пързалка. Изведнъж си представих градинар, показващ отвора на смеещо се момче, което сетне изчезва в мрака.

Прекосихме тунела и се оказахме отново в преддверието. Бе останала само още една врата, пазена от последния син на Хор.

– Ето го и Имстей, единственият с човешка глава – рече мрачно Господарят Ли. – Е, ние търсим точно човеци и то много неприятни. Нека се надяваме, че не са оставили княза вързан в тунела, когато задейства капана, който трябваше да ни смаже.

Измъкна съда от ръцете на последната статуя и вратата се отвори. Този път нашите факли не ни бяха необходими, тъй като множество други бяха закрепени в дълга редица по стените. Въздухът бе свеж и едновременно зловонен. Лунното момче се намръщи и рече, че ще е добре човек да се къпе поне веднъж на седем години.

Тунелът се спускаше стръмно надолу. Отново застанах най-отпред с брадвата си, следван от Господаря Ли, готов да хвърля ножове, от Лунното момче, държащо копие в едната ръка и края на пояса на Утринната скръб в другата, и от самата Утринна скръб, вървяща заднешком и с лък в ръка, за да прикрива нашия тил. Стараехме се да бъдем по-тихи от мишки. Тунелът продължи да се спуска и въздухът започна да се изпълва с влага, сякаш приближавахме реката. Видях два малки камъка на пода пред себе си, сетих се за срутването, което трябваше да ни убие и огледах нервно тавана. Не забелязах по него никакви сериозни пукнатини, макар и няколко стъпки По-нататък да се виждаше, че този проход е бил най-малкото разтърсен вследствие срутването на другия. Подът бе покрит с прах и Господарят Ли изръмжа удовлетворено, когато видя по него пресни следи от сандали.

Ускорихме ход. Успях да съържа навреме удивено възклицание, стиснах ръката на Господаря Ли и му посочих нещо. На пода се търкаляше червен пискюл. Лунното момче прошепнат нещо на Утринната скръб, тя ни погледна и погледът ѝ засия.

– Жив е – прошепна Господарят Ли. – Князът е много по-съобразителен, отколкото изглежда. Предполагам, че когато пискюлите му се свършат ще намери начин да се пореже, за да остави следи от кръв.

Лунното момче започна да долавя някакви звуци, които останаха недостъпни за нас. Прошепна ни, че някъде надалеч чува човешки смях. Най-сетне и ние се доближихме достатъчно близо до неговия източник, за да можем също да го чуем. Беше груб и весел смях, с нотки на самодоволство.

– Това е добре – прошепна Господарят Ли. – Радват се на нашата гибел. Ако бяха започнали някаква церемония по принасяне на княза в жертва на камъка или нещо подобно, щяхме да чуем тържествени

церемониални звуци.

Забелязахме светлина в дъното и отминахме цяла редица от странични тунели. Смехът се разнасяше непосредствено пред нас. Достигнахме място, което не беше пусто – нещо като преддверие с множество закачалки, от които висяха шутовски дрехи. По-нататък имаше перваз, зад който сияеше светлина. Притиснахме се плътно към земята и отидохме до него. Надникнахме предпазливо и станахме свидетели на изключителна гледка.

Пещерата под нас наподобяваше двора на голям манастир. Бе осветена от най-малко хиляда факли, закрепени към стените. Зрелището бе удивително. Монаси в шутовски дрехи шумно се смееха и със сковани движения танцуваха в концентрични кръгове. В центъра им бе разположен трон, върху който седеше човек с хартиена маска, изобразяваща усмихнато лице, и с къдрава брада. До трона бе разположена огромна урна, на десет стъпки от която бе застанал монах с осанката на важен савовник. Князът не се виждаше никъде.

Господарят Ли ни даде знак да се върнем.

– Това е древна церемония, наречена Празника на смеха – поясни с шепот. – Онзи на трона е най-старшият. Сложил си е маската на Фу Цзин, Бога на щастието. Монасите ще танцуват, докато стигнат до трона, ще прегърнат водача и след това ще извадят от урната хартиени свитъци, които ще занесат на помощника му. Той ще прочете на глас шеговито написани пожелания за щастие. Когато прочете пожеланията, отправени към всички монаси, ще извика „Тиен Куан Су Фу“ и с тези думи ще открие празненството. След това ще бъдат пуснати на свобода целията прилепи. Вярвам, не сте забравили, че думите „щастие“ и „прилеп“ се произнасят по един и същ начин – „фу“. Водачът след това ще проведе годишната си инспекционна обиколка, така че би трябвало да ни отведе при княза. След това ще има пиршество, на което всички ще се напият до безсъзнание.

Господарят Ли се върна при закачалките и си подбра дреха, която му стоеше по мярка. Помогна и на нас да се преоблечем и да прикрием добре оръжието си под наметалата. Огромните качулки почти напълно захриха лицата ни.

– От естетическа гледна точка церемонията оставя какво да се желае – каза мрачно Господарят Ли. – Затова пък е твърде подходяща за извършването на убийство. Не смятам да изчаквам началото на обиколката. Този човек и веселите му приятели се опитаха да ни убият и е време да им върнем услугата. Ако успеем да проникнем до водача,

работата ще бъде лесна. Не забравяйте обаче да оставите един или двама живи, за да ни отведат при княза.

Присегна към тока на сандала, в който не държеше шперцовете си, и го развинти. Извади оттам малко закръглено острие, не много по-голямо от игла, и закрепил основата му към запушалката на тока. Оръжието се побра съвсем спокойно в дланта му.

– Ако не успее, нека Волът поправи грешката ми – нареди Господарят. – Трябва да се окаже точно пред водача. Има ли доброволци?

– Аз – прошепнаха едновременно Утринната скръб и Лунното момче.

Господарят Ли нареди на Лунното момче да застане пред Утринната скръб и се отправихме обратно към перваза. Церемонията продължи точно според предсказанията му. Монасите един след друг отиваха до трона, прегръщаха водача си, изваждаха по един свитък от урната и сетне с танцова стъпка го предаваха на помощника му. Той пък ги прочиташе шумно с престорено щастлив и дрезгав глас. Шегите бяха съвсем просташки и не показваха нито остроумие, нито въображение. Например изразяваха пожелания за мариноване в бъчва със силно вино или за превъплъщение във възглавница в публичен дом. Всяка една от тези глупости биваше съпроводена с изблици от шумен смях.

Очите на всички бяха вперени в човека на трона и в неговия помощник. Незабелязано се промъкнахме иззад една скала и се присъединихме към процесията. Единственият ни проблем бе имитирането на танцовата стъпка на смеещите се монаси, която бе удивително скована. Редицата се приближи плътно към своя водач.

– Брат Пъпчив задник пожела да бъде озлочестен от Трансценденталното прасе! – изрева помощникът.

Дори и на това нещо се реагира със смях. Наближаваше нашият ред и сърцето ми се сви, когато Лунното момче се доближи до трона. Знаех, че е смело, но лицето му бе почти позеленяло. Успя да прегърне набързо водача без затруднения и занесе свитъка си на помощника. Утринната скръб бе не по-малко уплашена, но също се справи. Беше ред на Господаря Ли.

Мога да се закълна, че дори и неговата сбръчкана кожа бе леко позеленяла. Танцувайки, протегна ръце за прегръдка, при което дясната му длан внезапно докосна сърцето на водача. Сетне с незабележимо движение на китката си отвинти тока на подметката. Взе си свитъка и отиде при помощника. Беше мой ред. Внезапно разбрах защо моите спътници бяха позеленели. Водачът очевидно не се бе къпал поне шест месеца.

Пристъпих още една крачка и реших, че не се е къпал шест години. Или шестдесет години.

Господарят Ли бе пресметнал добре докосването си. Главата зад хартиената маска се бе отпуснала безжизнено върху облегалката на трона. Малкото острие очевидно не бе предизвикало никакво кръвотечение. Почувствах облекчение от това, че нямаше да ми се налага да удушвам този негодник. Взех си свитъка и продължих да танцувам, когато помощникът за пръв път измени ритуала. Очевидно, на последния в редицата се полагаше изпълняването на някаква церемониална функция.

– Последният ще бъде пръв! – изрева помощникът. – Ще удовлетворим желанието на любимия ни брат да започне инспекцията заедно с нашия водач.

Огледах се, но не видях никъде каляска или носилка. Съобразих, че при древните церемонии ще да е било прието да се носят водачите на гръб. Господарят Ли, Лунното момче и Утринната скръб бяха така плътно притиснати от монасите, че нямаше да могат да ползват оръжието си. Господарят Ли успя само да вдигне вежди към Небесата, когато двама едри монаси се доближиха до трона и подхванаха водача.

Имахме късмет. Светлината на факлите не бе дотам силна, хартиената маска върху лицето на водача не се бе свлякла, а и неговата отпуснатост можеше да се обясни и с пиянство. За миг се оказах натоварен с труп, чиято глава се люлееше върху рамото ми, докато ръцете му бяха провиснали от двете страни на шията ми. Задържах го за безжизнените крака и се помолих на съдбата да се сбъдне очакването на Господаря Ли и да ни отведат до княза.

– Тиен Куан Су Фу! – изкрещя помощникът. – Пратеникът на Небесата носи щастие! Бийте камбаните! Бийте гонговете! Пуснете прилепите! Нека всички танцуват и се радват! Празникът на смеха започва!

– Ха-ха-ха! Хо-хо-хо! – започнаха да се смеят монасите и веднага потеглихме.

От силния кълтеж на барабани и гонгове ме заболяха ушите. Бяха отворени клетки, от които хиляди ужасени прилепи запримигаха срещу силната светлина.

– Танцувайте! Танцувайте! Танцувайте! Нека радостта бъде наша кралица в деня на Празника на смеха! – продължи да крещи помощникът.

Успях да хвърля поглед назад, колкото да забележа, че Господарят Ли, Лунното момче и Утринната скръб са така плътно притиснати от монасите, че не им остава друго, освен да танцуват заедно с тях.

Грубата какофония на камбаните и гонговете напълно дезориентира прилепите. Започнаха да се блъскат срещу стените и тавана и не след дълго пространството около нас се оказа обсипано от малки космати телца.

– Смейте се! Ликувайте! Нека камбаните бият по-силно! Нека полетят още прилепи! – изкрещя помощникът.

Трупът, който мъкнех, бе започнал да се вцепенява удивително бързо. Ръцете му бяха започнали да притискат шията ми и от двете й страни и ми ставаше трудно да дишам. Опитах се да наместя тежестта му по-удобно, но няма нещо, което да може да се намести по-трудно от труп. Трупът е нещо като чувал с храна, само дето има ръце и крака, които правят носенето по-неудобно.

– Ликувайте! – изкрещя помощникът. – Ликувайте! Ликувайте! Ликувайте!

Ръцете притискаха шията ми все по-силно и по-силно. Не ми оставаше друго, освен да пусна краката и да се опитам да освободя врата си от тази прегръдка. Продължих да вървя напред, а краката на трупа се повлекоха по земята. Направих пореден опит да разтворя ръцете. Все едно, че се опитвах да отместя железни пръти.

Железни пръти. Сетих се за манастирската библиотека. За миг пред очите ми се мярнаха железните решетки на нейния прозорец, изкривени подобно на размекнати свещи. Напънах се с всички сили. Ръцете просто ме притиснаха още по-плътно.

– Нека радостта ни бъде безкрайна, защото Господарят на щастието има скъп гост! – изкрещя помощникът.

Качулката върху главата на трупа се свлече. Маската се смъкна. Главата бавно се повдигна. Подаде се око, което дружески ми смигна и ме лъхна смрадта на полуразложен труп, от която веднага затворих зиналата си уста. Вече ми бе станало ясно защо на лицата на двамата мъртви монаси бе изписан ужас.

– От ваша страна е наистина много любезно да помогнете на недостойния си слуга да обиколи владенията си – каза ми Смеещият се княз.

Бе изключено да греша. Половината от лицето бе досущ като лице-то на човека на портрета в гробницата. Другата половина бе същата, но сякаш направена от восък и поставена до огън. Не само плътта, но и гласът на княза бе полуразложен, бе някак си неестествено плътен, дрезгав и едновременно приглушен. И двете очи на княза бяха изпълнени с безумие.

– Вярвам, че ще се почувствате приятно в моето царство – рече

насмешливо князът.

– Танцувайте! Танцувайте! Хайде, веселете се! – продължи да крещи помощникът.

– Сам виждате как се веселят моите монаси – отбеляза князът. – Повярвайте ми, че вашата компания и тази на вашите приятели за нас е истинско удоволствие.

Веселите монаси бяха започнали да смъкват качулките си. Пред нас бяха застанали трупове. Остатъци от мъртвешка плът все още се бяха задържали тук-таме по лицата им. Зиналите им устни кухини бяха застинали във вечен ужас.

– Пуснете още прилепи! Бийте камбаните! Удряйте гонговете! – виеше помощникът.

Смеещият се княз бе пожелал да стане бог и наистина бе достигнал вечността. Само че като чан ши, като труп, който се измъква от гроба, за да напада заблудените странници и да краде душите им. Никой никога не бе успявал да се измъкне от прегръдката на чан ши.

– Повярвайте ми, вие и вашите приятели така ще се повеселите, че няма да пожелаете никога да ни напуснете – изсъска князът в ухото ми. – Веселието ще бъде неопикуемо. Смехът ще бъде безкраен. Ще ме радвате със своите танци до края на вечността.

– Слава на Господаря на щастието! – закрещя помощникът. – Слава на Камъка!

– Слава на Камъка! – завикаха хорово труповете. – Вечна слава на Камъка!

Успях да хвърля поглед назад и видях, че помощникът е започнал да бичува Господаря Ли, Лунното момче и Утринната скръб с дълъг камшик, докато труповете ги стискаха за ръцете. Погледнах напред. Погледът ми вече бе замъглен от недостига на въздух, но успях все пак да съзря накъде са ни повели. В единия край на пещерата бе разположен жертвен олтар. До него се намираше огромен издълбан от камък съд, изпълнен с жертвено масло. Зад него имаше стълб, на който бяха закачени големи брадви.

– Още прилепи! – изрева помощникът. – Още танци и веселие! Сега или никога, казах си, и съборих няколко трупа в своя устрем. Под нозете ми захрусиха смазаните телца на прилепи. Други, прилепи запищяха от ужас, когато в опитите си да се укрият някъде попаднаха в зиналите усти и празните очни кухини на мъртвите монаси. Вратът ми бе започнал да пращи, а пред очите ми заплуваха черни и червени петна. Съдът с маслото внезапно се появи пред очите ми и със сетни сили се хвърлих

в него, като повлекох и трупа.

Изплувах задъхан на повърхността, залових страшните, но вече хлъзгави ръце и ги натиснах нагоре. Те започнаха бавно да се плъзгат и достигнаха до ушите ми. Загребах с шепа още масло, натиснах отново и най-сетне ръцете се приплъзнаха над главата ми, издавайки странен щракащ звук. Придвижих се до ръба на съда и се претъркулих на земята. Смеещият се княз, застанал в него, бе протегнал любвеобилно ръце.

– Ела при мен, мило момче, та танцът ни все още не е свършил – изрече със стържещ любезен глас.

Светкавично допълзах до стълба, рязко се изправих и взех една от жертвените брадви. Скованото тяло вече бе излязло от съда и се доближаваше с протегнати ръце. Безумните му очи продължаваха да ме пронизват. Изчаках нечестивата твар да се доближи на необходимото разстояние, след което ѝ отсякох краката на височината на коленете. Смеещият се княз падна по гръб.

– Камъкът и Господарят на щастието искат още веселие! – изрева помощникът.

Отсякох ръцете на чудовището при лактите, после при раменете, а накрая издигнах високо бравата и я стоварих с все сила върху полуразложеното лице. Разцепих главата на две половинки, след което очите ѝ последователно ми смигнаха.

– Напълно... – каза лявата половина на устата.

– ...безполезно – довърши изречението дясната половина. Изпуснах бравата и с треперещи крака се опитах да се отдалеча. Стоварих се на земята напълно изтощен и без сили да помръдна.

– Запейте Химна на радостта, защото Господарят на щастието е готов за жертвоприношението! – изпищя помощникът.

Намерих сили да повдигна глава Отрязаните ръце на княза, движейки се като раци, се бяха запътили към мен. Покатериха се последователно върху краката и гърдите ми и ме стиснаха за врата.

– Ха-ха-ха! – смееха се полуизгнилите трупове. – Хо-хо-хо!

Изправих се на крака, опитвайки се в същото време напразно да се освободя от стискащите ме ръце, и се устремих отново към съда. Потопих си главата и врата в маслото и успях със сетни усилия да отлепя страшните пръсти от врата си, като ги натисках един по един. Захвърлих ръцете в съда, дотърних се до стълба и взех закрепения върху него запален факел. След това го захвърлих наслуки в посока към съда. Насмалко не успях да го улуча, но факелът все пак се задържа за миг върху ръба му и след това цамбурна вътре. Сгромолясах се по лице, неспособен

вече на каквито и да е усилия.

Лумналият огнен стълб достигна самия таван. От съда изпълзяха две огнени топки и се стовариха на пода. Ужасът ми бе неописуем, когато видях как горящите ръце отново се запътват към мен. Издаваха съсък и пукот. Костите им се разпадаха. От пламтящите пръсти се отделяше мазен дим, а парченца от изгорялата тъкан падаха на земята. Черните облаци допълзяха до краката ми. Спряха там и изпищях от болка, когато това съскащо нещо се доближи до глезените ми. След това двата облака се разнесоха и видях, че на мястото на ръцете бяха останали няколко едва димящи въгленчета.

Биенето на камбаните секна. Също и звънът на гонговете. Всички трупове бяха застинали в странни пози. Единствено прилепите продължаваха да летят уплашено на светлината на факлите.

Нещо се радвижи и очите ми се изпълниха със сълзи, които се стекоха по носа ми, когато видях Господарят Ли да пълзи към мен. Бе оживял, също както и Лунното момче и Утринната скръб. И аз, слава Богу, бях жив. Бяхме си спестили едно пътуване към вечността, облечени като монаси с шутовски дрехи.

Глава 24

Лунното момче повдигна главата ми, за да може Господарят Ли да налее вино в пресъхналото ми гърло. Задавих се и се закашлях, като част от напитката се стече върху дрехата ми. Мислите ми обаче се проясниха. Господарят Ли нежно ме потупа по главата, също като стар дядо, който се радва на внука си.

– Когато човек тръгва на път, винаги е добре да взима един вол със себе си – каза.

Лунното момче ме целуна по лявата буза, но аз се бях надявал на друга целувка. Все още бях отпаднал, а от очите ми продължаваха да се стичат сълзи. Утринната скръб не си бе сторила труда да ме дари с ласка след премеждието и това ме натъжи. Тъкмо сякаш да се потопя в своето самосъжаление, когато съобразих, че от всички ни единствено тя бе запазила хладнокръвие. Давайки си сметка, че не се знаеше с какви още ужаси можеше да се сблъскаме, бе заела позиция зад съда с масло с изопнат лък. Единствените движещи се същества обаче бяха прилепите. Най-сетне тя отпусна лъка и допълзя до мен.

– Воле, момчетата ще трябва да добавят и твоя подвиг към историята на Вълка – рече тя, след като ме целуна. – Досега никой не е успявал да се измъкне от прегръдката на един чан ши.

Зловещото тяло бе насечено на късове. Дали обаче не можеше да се изправи? Потреперих от ужас при тази мисъл. Очевидно същото чувство изпитвах и Лунното момче, и Утринната скръб. Тя бавно прикри раменете си с ръце, сякаш се чувстваше застрашена.

– Господарю Ли, ненавиждам това ужасно нещо и се отвращавам от него – каза. – Защо обаче ми се струва, че то ме привлича с нещо? Почти толкова силно, колкото ме привличат Лунното момче и князът.

Лунното момче мрачно я изгледа и също се обърна към Господаря Ли.

– И аз изпитвам нещо подобно – рече. – Когато танцувах в близост до това създание, го правех не само от принуда. Бе – ми приятно.

Старецът ме погледна.

– А ти, Воле?

Поклатих отрицателно глава. – Не, учителю. Изпитвам единствено страх и погнуса. – И при мен е същото. Изглежда, двамата с теб не сме дотам чувствителни – каза той. Отиде до осакатеното туловище и се

наведе над него. В ръката му проблесна нож. – Смеещият се княз е умрял преди повече от седем столетия. През четиридесет и деветте дни, в които стражите на Ада проверяват дали в списъка на живота и смъртта не е била допусната грешка, плътта му започнала да се разлага. Смеещият се княз е носил на гърдите си амулет – камък, завързан на верижка. Пригниенето този камък потънал в тялото. Още преди да пристигнат стражите, той достигнал до сърцето и князът напуснал света на мъртвите. Вече бил обезумял, напълно лишен от разсъдък. Бил възплъщение на самото зло. Означава ли обаче това, че и самият камък е криел зло в себе си? Деца мои, при вашите чувства по-вероятно би било обратното.

Плътта бе така прогнила, че на Господаря Ли почти не му се наложи да използва ножа си. По-скоро изгреба, отколкото изрязва мършата и извади от гърдите гладко и плоско парче от камък. Внимателно го изми в съда с олио и сетне го избърса с дрехата си. Уплаших се, когато видях че държи камъка в голите си ръце. Предполагам, че съм очаквал ноктите му да порастат с една стъпка или тялото му да обрасне с черна козина. Срегнах погледа му и потърсих следи от лудост в него. Вместо това видях поток от сълзи. Когато прозвуча, гласът на стареца бе изпълнен с нежност и доброта.

– Наистина ли е зъл камъкът? Воле, прецени сам дали е така.

Подале ми камъка и аз го поех рефлекторно и без да се замисля. Всичко стана много бързо. Изстенах и щях да изтърва камъка, ако пръстите на Господаря Ли не се бяха склучили над моите.

– Не се бой – каза тихо.

Камъкът бе топъл. Камъкът бе изпълнен с живот и вътрешната му енергия пулсираше като сърце. От краищата на пръстите ми започна тръпка, която изпълни цялото ми тяло. Обхвана всичките ми нерви, подобно на вълшебен тоник, и умората ми напълно изчезна. Почувствах се като цветна пъпка, готова да разцъфти. Господарят Ли ми даде знак да подам камъка на двамата ни спътници. Пое го Утринната скръб, която започна веднага да плаче, макар и на лицето ѝ да се появи усмивка. Когато Лунното момче взе камъка, побеля като платно и веднага го пририсна до гърдите си, сякаш искаше да го слее с тялото си.

Господарят Ли взе камъка и го доближи до светлината на факела.

– Авторът на „Сънят в червената стая“ не е виждал камъка и съм готов да се обзаложа, че просто е прочел вестта за съществуването му в Летописите на Небесата и Земята. Всъщност злото е било съсредоточено в цветето, обаче Цзао Сун Чин го е приписал на камъка единствено заради странната реакция на двамата велики мъже, които някога са го

притежавали. И Самият Су Ма Чиен никога не е докосвал камъка с пръст, но независимо от това също го е окачествил като възплъщение на злото, подвеждайки се от реакциите на Лао Цзъ и Чуан Цзъ. Ако Су Ма Чиен не е бил под такова напрежение, навярно е щял да обърне по-голямо внимание на формата на камъка и да стигне до различен извод.

Господарят Ли се усмихна и цитира Су Ма: „Плосък и гладък с обла вдлъбнатина в единия край.“ Какво загатва това описание?

На мен и на Лунното момче не ни загатна нищо. Очите на Утринната скръб обаче светнаха.

– Плоската и гладка повърхност е била подходяща, за да се стърже върху нея пръчка туш. Във вдлъбнатата част пък прахът се смесвал с вода. Камъкът е представлявал самородна мастилница – каза тя.

– Умно момиче! Камъните, които благодарение на естествената си природна форма могат да се използват за мастилници, високо се ценят. Този камък някой го е подарил първо на Лао Цзъ, а после на Чуан Цзъ. Какво ли не бих дал, за да мога да видя лично как тези двама велики мъже са го използвали за първи път – каза Господарят Ли. – Когато са потапяли четчиците си в туша, без да знаят са влизали в допир с камък, докоснал се до самите Небеса, и сетне са наблюдавали с изумени очи божествените знаци, излезли изпод ръката им. Могли са да премълчат това и да припишат написаното на собствения си гений. Изкушението им да направят това ще да е било огромно. При все това и двамата са намерили сили да извикат: „Зло!“ и да захвърлят камъка. Всеки, който е научил това, е могъл да предположи, че те имат предвид самия камък, а не изкушението, което той е пораздал.

Прибра парчето камък в кесията си и грижливо я пристегна с кожено ремъче.

– Това е само едно от парчетата. Има още две – каза мрачно. – Когато Смесият се княз е напуснал света на мъртвите вече е бил напълно лишен от разум и не е бил в състояние да планира разумно каквото и да е. Не, мисленето е дело на някой друг. А и някъде тук се намира човекът, който държи в плен княз Лю Пао. Освен ако...

Разбрахме подозрението му преди да довърши мисълта си. С побелели и напрегнати лица свалихме качулките от главите на веселите монаси. Една след друга, до една. Видяхме единствено бели черепи, или още не напълно разложени мъртвешки глави, по които бяха останали кичури коса или парчета кожа. Лунното момче насмалко не получи сърдечен удар, когато от празните очни кухини на един череп някой му смигна. Миг след това обаче от кухия череп излетя уплашен прилеп.

Каквото и да се бе случило с княза, поне не се бе превърнал във весел монах.

Взехме факлите си и започнахме да оглеждаме пода. Търсенето ни отне близо час, но най-сетне Лунното момче възкликна доволно и се наведе. Бе открило червен пискюл до изхода на един от страничните тунели. Отново стиснахме ръце и се отправихме на път. Както и преди, колоната се водеше от мен, а тилът ни се прикриваше от Утринната скръб.

Ако князът не бе оставил следи, щяхме да се заблудим след броени минути. Коридорите всъщност представляваха лабиринт, намиращ се в друг лабиринт, разположен в трети лабиринт, от който във всички посоки се разклоняваха тунели. Навсякъде имаше огромни дървени скоби, подкрепящи таваните. Внимавахме изключително много дори да не докоснем някой елемент от скелето. В един миг дори усетихме как всички неволно сме преминали на шепот, сякаш се бояхме, че една по-гръмко изречена дума би могла да стовари тавана върху главите ни. Гробницата бе наистина необятна. Една стая следваше друга, някои бяха довършени, други – не. Имаше всякакви помещения, замислени за всички възможни потребности и удоволствия. Смеещият се княз очевидно бе решил да прибере целия свят заедно със себе си. Запитах се дали няма да видим и игрище за поло, преди да се сетя, че в негово време вече са били внесли от Индия прекрасните коне, изоставени там от полуделите гръцки нашественици, но не и самата игра.

Червените пискюли продължаваха да ни сочат пътя. Лунното момче се закле, че дочува ромоленето на вода и след миг влязохме в прекрасна пещера. От това, което можахме да различим на светлината на факлите си, разбрахме, че стените ѝ са облицовани със зелени и сини красиви камъни. Мраморна пътека отвеждаше към басейн, върху който от близо четиридесет стъпки височина се стичаше тънка струйка вода. Мраморни стъпала водеха нагоре. Пред очите ми се изправи зловеща процесия от мумии и скелети, готови да се окъпят в басейна.

Лунното момче вдигна ръка.

– Нещо се движи – прошепна. – Доближава се насам. Идва ей оттам – прошепна то и посочи една скала високо над езерото. Всички застинахме, защото до ушите ни достигна нечий писклив глас.

„Господарю! О, Господарю! Плячката се доближава до твоя лък!
Идат стар пръч, две млади бичета и прекрасна млада сърна!“

Ехото отскочи от стените и сетне потъна в безбройните проходи.

Забелязахме някакво движение. На скалата бе застанала млада изящна фигурка, облечена в шутовска дреха, и ни гледаше. Дъхът ми спря, след като забелязах, че качулката ѝ е отгнетната назад достатъчно, за да можем да видим цялата глава. Косата на фигурката имаше огненочервен цвят. Чухме звънък смях, а след малко – чист момичешки глас.

– Надявам се да не съм уплашила никого. Кой сте вие?

Очите на Господаря Ли бяха присвити така, че се бяха превърнали в тесни цепки. Зачудих се как въобще може да види каквото и да е. Хладният му глас бе изпълнен с ирония.

– Ние ли? – попита. – Ние сме туристи. А ти коя си? Момичето свенливо докосна дрехата си.

– Приятелят ми ме нарича Огненото момиче – отвърна то. – Срещали ли ли сте го?

– Възможно е – каза Господарят Ли. – Приятелят ти да не би да е един щастлив човек, който обича да другарува с монаси в дрехи като твоите?

– Да. Той ще бъде мой приятел, докато не се завърне истинският ми приятел, когото не съм виждала от много отдавна – в чистия ѝ глас се промъкна известна неувереност. – Той ми обеща да се завърне. Знам това с положителност, само дето не си спомням кога точно ми го обеща.

Господарят Ли тежко въздъхна и присегна към меха с вино.

– Предполагам, че името му е Вълк.

– Да! – извика щастливо момичето. – Срещали ли сте го? Чакам го цяла вечност и знам, че заедно с него трябва да направим нещо много важно. Спомените ми обаче са размътени и не мога да си спомня какво точно бе то.

Дотогава никога не бях чувал такъв прекрасен младежки глас. В него обаче долових нещо сякаш разцентрирано. Нещо, което се раждаше не от гласните струни, а от разума, който ги движеше.

Господарят Ли отпи още вино и се намръщи, сякаш му горчеше.

– И ние имаме приятел – каза. – Има смешна рошава коса, стърчаща във всички посоки, и петна от туш по носа. Не е изключено да е отишъл при другия ти приятел, онзи с монасите.

– Така е, аз го видях – момичето направи неопределен знак. – Ей там. Може би не се е чувствал добре, защото го носеха на ръце.

– В такъв случай май няма да е зле да го потърсим и да му помогнем – каза Господарят Ли. – Монасите как наричат твоя приятел? Господаря на смеха ли?

– Да, но неговият смях не ми е приятен – отвърна сериозно

момичето. – Освен това, той вони ужасно. – При пробуждането си обаче бях съвсем сама, така че се зарадвах, когато го открих.

– Това ще да е станало, когато си се научила да отваряш вратите, за да можеш да влезеш в погребалната камера – констатира Господарят Ли. – Той вече беше ли извън ковчегата си, когато го откри?

Момичето прокара нервно ръка по дрехата си и не отговори веднага.

– Да – прошепна. – Той обаче още не се бе събудил в същинския смисъл на думата и ми отне доста време да разбере как да направя това.

– Направи го с помощта на камъка от олтаря, нали?

– Да, но той не бе никак приятен – отвърна наперено момичето. – Не знаеше никакви игри и ставаше лош до момента, когато успях да накарам камъка да запее, за да го укротя. Когато пък го накарах да доведе още приятели, той се завърна заедно с тези монаси, които също не бяха никак приятни.

– Не пропускаш ли все пак нещо? – попита с лукав глас Господарят Ли. – Ти нямаше ли още други двама приятели? Двама мъже, дошли отвън? Двама, които са те отвели до горната площадка на стълбището и са те научили да се пързаяш. Сетне ти си изстреляла няколко стрели и си продължила играта си, докато един ден си успяла да откриеш пътя до погребалната камера.

Момичето започна още по-нервно да си играе с дрехата си.

– Да – прошепна то.

– А другият ти приятел тогава все още е бил в ковчегата си, нали си спомняш? – попита любезно Господарят Ли. – А пък ти си накарала другите си двама приятели да отворят капака, нали? Тогава ти вече си знаела тайната на металната плоча пред писалището и си поканила тези двама мъже да застанат там, за да им платиш. Сигурно си се измъчвала, когато си дърпала лоста.

В мелодичния напевен глас на момичето, подобно на бисери в плод-нектар, се появиха скръбни нотки.

– Не исках да го направя, но те щяха да разкажат и на други за златната стая и нефритовата дреха, а бях длъжна да запазя всичко това в тайна. Длъжна съм да пазя всичко в тайна. Не мога да си спомня причината за това, но знам, че е важна. Някой ден Вълкът ще се завърне и ще ми обясни защо.

– Така си е, не е лесно да се опази тайна – отвърна с разбиране Господарят Ли. – Нощно време си излизала на горния свят, надничала си през разни прозорци и си чувала разни неща. Една нощ си се завърнала

в пещерата и си разказала на вонящия си приятел, че един от монасите в манастира е открил ръкопис от някой си Су Ма Чиен, а приятелят ти обяснил, че Су Ма Чиен е знаел как да се стигне до гробницата. Нали така?

– Да.

– По-късно си надникнала през друг прозорец и си научила, че друг монах е направил копие от ръкописа и на твоя смърдящ приятел се е наложило да уреди и това.

– Така е – прошепна тя. – И ти си бил там. Заедно с приятеля си с рошавата коса и петна от туш по носа, нали? – момичето отметна глава назад и пещерата се изпълни със смях, наподобяващ мелодията на звънчета. – Приятелят ти наистина има много смешна коса. Искаш ли да ти покажа къде го отнесоха?

Господарят Ли отпи още вино и прибра меха си.

– Това не е лоша идея – отвърна сухо. – Води ни, Огнено момиче.

Главата ме болеше от това, че току-що изречените думи бяха започнали да се промъкват като хитри гущери през цепнатините на гранитния ми мозък. Проникваха чевръсто, оглеждаха се и спираха, а после пак продължаваха, насочвайки ме към някакъв смисъл. „Ти каза на смърдящия си приятел, че един монах в манастира разполага с ръкопис на някой си Су Ма Чиен, и тогава приятелят ти ти каза...“ Момичето бе потвърдило това, а сетне си бе признало, че смърдящият ѝ приятел бе планирал и осъществил и второто убийство. Как обаче би могъл Смеещият се княз да планира каквото и да е? Та той бе безумец. Изведнъж си дадох сметка, че Господарят Ли всъщност бе накарал момичето да потвърди, че единствените двама души, които са могли да убият монасите, са били Смеещият се княз и самата тя и че именно тя е причинила смъртта на двамата градинари.

А самото момиче беше ли с всичкия си? Тя запази разстоянието между нас, когато започнахме да се изкачваме към скалата, и се насочи към един от страничните тунели с изящната походка на горски дух. От мрачния отвор след миг се разнесе прекрасният ѝ глас.

„Загине ли момче, това не е напразно.

Великото колело се върти и то пак ще се върне.

Момиче, което страда и отпи от мен,

ще бъде пробудено с целувка.“

Господарят Ли изръмжа и посочи нещо с пръст. Разбрах защо се е

съгласил да следва момичето. Върху земята лежеше още един червен пискюл. Може би и то беше обезумяло, но поне ни водеше в правилна посока.

„Едно докосване на устни ще разтвори нечий очи.
Едно огнено момиче ще се събуди.
Свещената стрела ще полети.
И сърцето на злото ще загине.“

Мелодичните звуци секнаха в далечината. Не за дълго, обаче. След миг гласът на момичето отново се разнесе от мрака.

– Не мога да си спомня какво точно означаваше тази песен, но Вълкът ще ми го припомни, когато се върне – рече убедено.

Продължихме да прекосяваме нови и нови тунели, всичките укрепени с прогнили дървени подпори. Четири нови червени пискюла ни убедиха, че се движим в правилна посока и най-сетне дребната и едва забележима фигурка пред нас се спря пред един вход.

– Доведоха го тук – каза момичето.

Когато прекосихме входа и се оказахме пред малка пещера, момичето вече го нямаше и успях да видя, че в далечния ѝ край има още един изход. Пещерата очевидно някога бе използвана за склад, тъй като от едната ѝ страна бяха подредени древни метални рафтове за инструменти. Несигурният таван се крепеше на стари дървени подпори, поставени върху не по-малко древни дървени стълбове. Един от тях се бе пропукал и някой бе укрепил повреденото място с въже.

Нещо не бе наред. Това ми бе подсказано от моя инстинкт, не от разсъдка ми. Бавно огледах пещерата. Изведнъж се сепнах. Въже? Въже, което да е оцеляло седем века и да не е дори направено. Направих няколко стъпки напред, за да огледам отвсякъде пукнатия стълб. Тъкмо тогава видях, че въжето продължаваше към един отвор в отсрещната стена на пещерата и, нещо повече, бе започнало да се издига и опъва. Изругах и замахнах бързо с брадвата си. Твърде късно обаче. Секунда преди наточеното ѝ острие да го среже, то се изопна докрай и прогнилият древен стълб се счупи на две.

И останалите дървени стълбове запротестираха с прашене. Наклониха се и изведнъж целият древен таван се спусна с две стъпки надолу. Другите изтезавани от внезапното напрежение стълбове застанаха и след това се разчупиха с шумни трясъци. Остри късове дърво се понесоха из пещерата, подобно на страховити копия. Започнаха да падат

камъни и в миг цялата структура, поддържаща тавана, започна да се спуска застрашително. Направих рязък скок напред, вдигнах ръце и ги притиснах към заплашително провисналата централна носеща подпора. Нямахме как да я повдигна обратно нагоре, разбира се, но поне можех да я задържа.

– Бягайте! – изкрещях.

Хвърлих поглед назад и разумът отказа да повярва на това, което съзряха очите ми. Това не можеше да е вярно. Просто не можеше да е вярно. Вярното беше друго – че някой ден една колиба в Пекин щеше да се изпълни с весел смях, един стар мъдрец щеше да запее „Горещата пепел“ и да отпусне поредна кана с вино, докато през това време младата му съпруга щеше да се шумугне в пристройката, за да погостува на Вол Номер Десет, сетне пък Лунното момче и князът щяха да ни навестяват през някой и друг месец, а после...

После сърцето ми повярва в това, което виждаха очите ми, и се вледени. Лунното момче бе взело Утринната скръб в прегръдките си и този път нямаше да я спаси нито едно лекарство. Къс дърво, дебел най-малко педя, изстрелян със силата на катапулт, стърчеше от гърдите ѝ и сега тя бе не по-малко мъртва от Ту Ван. Лунното момче очевидно бе решило да не позволи тялото ѝ да бъде размазано от напирещата да се срути върху нас земна маса, взе я в ръце и се отправи към изхода. Не видях нищо повече, тъй като очите ми бяха вече замъглени от сълзи. Таванът продължи да стене, сякаш се измъчваше от това, че трябва да полага усилия, за да ме смачка. Ако помръднеш, цялата конструкция щеше да се срути. Нечия ръка докосна рамото ми.

– Тежестта равномерно ли е разпределена? – попита Господарят Ли.

– Не – изстенах. – Наклонена е напред.

Господарят Ли бързо отиде при древните рафтове за инструменти. Сред тях имаше дебели и яки на вид лостове, и след миг той се завърна при мен с един от тях. Подпря го под гредата и след миг донесе още един, който постави откъм другата ми страна. Едва след това успях да присвия колене, отпусайки се колкото мога по-бавно. Носещата греда бе започнала да трепери като живо същество и нямаше да издържи още дълго, преди да се разцепи на две. След малко докосна краищата на двата лоста.

Господарят Ли бе заел позиция до изхода от пещерата. Внезапно се отпуснах, направих рязък скок напред и успях да достигна отвора секунда преди мига, когато гредата се счупи на две. Господарят Ли се

метна на гърба ми и се понесох напред с все сили. Трясъкът на срутвания се таван насмалко не ни проглуши. Целият тунел започна да трепери, от тавана се поръси прах, а от гредите и стълбовете отново полетяха трески. Почти нищо не виждах от праха, но нейде пред нас проблесна светлинка. Лунното момче с едната си ръка държеше тялото на Утринната скръб, което бе праметнал през рамо, а с другата ни махаше със запален факел.

И преди бях имал случай да видя как Господарят Ли използва невестията си памет при придвижване в лабиринти, и сега той отново я демонстрира. Завихме последователно през втория отвор откъм дясната страна, сетне през третия откъм лявата и продължихме уверено напред независимо от това, че звукът на сриващите се камъни от тавана наподобяваше рева на тигри. Прекосихме още един тунел и се оказахме при байсейна. След миг продължихме през тунела, откъдето бяхме дошли, и внезапно спряхме.

Вибрациите бяха разтърсили цялата подземна конструкция и някои от таваните се бяха оказали по-слабо укрепени от други. Тунелът, откъдето трябваше да се придвижим към пещерата на смеещите се монаси, се бе срутил.

– Господарю Ли, в тази посока чувам течаша вода! – извика Лунното момче. – Това ще да е реката!

Този път ни поведе Лунното момче, което се ориентираше по звука. След още няколко тунела започнахме да го чуваме и ние с Господаря Ли, и не след дълго изпъзяхме през един отвор, за да се стоварим до брега на подземната река. Бяхме в огромната централна пещера. Факелът на Лунното момче освети главата на първата статуя, която бяхме видели при идването си – Йен Ван Йе, бившия главен управител на Ада. Значи, следваше да се намираме съвсем близо до стълбището, което щеше да ни отведе до Княжеската пътека и до спасението.

Господарят Ли чевръсто скочи от гърба ми и хвърли повторно поглед върху тунела, през който бяхме дошли. Нареди на Лунното момче да повдигне факела си и огледа внимателно цялата структура, крепяща тавана. Погледът му издаваше професионализма на строител. Отиде до централния подпорен стълб откъм лявата стена. И той бе пукнат в средата.

– Воле, можеш ли да строшиш това нещо? – попита.

– Вижда ми се старо и крехко – отвърнах. – Не смяташ ли обаче, учителю, че ако и тук пропадне един тунел, след като един вече се срути, това би застрашило цялата конструкция? Онова смахнато момиче е

още там, а и князът може би е все още жив.

– Направи го – нареди Господарят Ли.

– Почитаеми учителю...

След като срещнах погледа на Господаря Ли си затворих устата, тъй като не одобрявах не един Вол Номер Десет да противоречи на такъв велик човек. Натиснах стълба с рамо, но се оказа, че съм недооценил неговата древност. Поддаде още при първия ми напън и насмалко щях да се нанижа върху остатъка, стърчащ от пода. Господарят Ли скочи на гърба ми, Лунното момче взе тялото на Утринната скръб и се понесохме с все сили напред. Чувахме единствено пращането на трошачното се дърво и грохота на падащите камъни, но ушите на Лунното момче бяха доловили още един звук. Видяхме как отвори уста и посочи уплашено с пръст нещо над главите ни.

Непосредствено пред нас на тавана на цялата пещера бе започнала да се образува дълга пукнатина. След това от него се сринаха със страховит грохот около сто тона скална маса и препречиха пътя ни към спасителното стълбище. Реката сякаш за миг се върна назад по течението си вследствие на огромната приливна вълна. Господарят Ли ме стисна за рамото и посочи с ръка напред. Разбрах, че единствената ни надежда бе да се завърнем при стълбището, водещо към официалната гробница. Лунното момче бе дало да се разбере, че по-скоро щеше да загине заедно с тялото на Утринната скръб, отколкото да го остави в пещерата. Устремихме се напред. Контурите на тавана на пещерата сякаш се бяха превърнали в зловещи усмивки. Заваляха камъни като градушка, а черната река побеля от пяна. Стените на пещерата започнаха да треперят, а подът ѝ се заизвива като гърба на буен кон. От всички странични проходи изригнаха облаци от прах и трески.

Покатерих се първо върху една огромна протегната ръка, а сетне се оказах върху самото туловище на падналия японски бог на мъртвите. Пътят ни бе осеян със срутили се статуи. Гилгамеш все още стискаше лъва, но Анупис вече се търкаляше в прахта. Зловещият тътен не преставаше. В земята се разтвори огромна пукнатина, в която внезапно се озоваха Тот и Амент и изчезнаха. Успяхме да отменим огромната статуя на Озирис, непосредствено, преди да падне и да се разбие на парчета. Главата и сърцето ми не преставаша да повтарят думите от една песен.

„По-бързо... по-бързо... Ето ги гарванът и реката...“

Гарванът наистина се появи. Със сетен дъх го заобиколихме и

влязохме в спасителния тунел. Стълбището все още бе на мястото си, но стените му започнаха да се доближават и отдалечават от нас, докато го изкачвахме и съм сигурен, че това съвсем не бе плод на въображението ми. Най-сетне стигнахме до мраморното преддверие с четирите врати. Статуите все още си стояха на мястото и Господарят Ли, без да губи и секунда, изтръгна порцелановия съд от ръцете на божеството с ястребовата глава. Рамките бяха започнали да се изкривяват с прашене, но все пак нужната ни врата се отвори достатъчно, кокото да се промушим през нея. Целият тунел бе препълнен с прашни облаци, така че ми се наложи да търся страничните проходи пипнешком.

Единствените известни ни изходи оттам бяха пързалката и стълбището, водещи обратно към реката. За наше щастие предположението на Господаря Ли, че самата символика на ястреба би трябвало да говори за наличието на път, по който веселите монаси да докарват уловените от тях селяни, се оказа вярно. Извадихме късмет. Препънах се в първото стъпало на едно стълбище и започнах да го изкачвам. Не след дълго обаче отново се изправихме пред зазидана стена.

Господарят Ли скочи от гърба ми и започна да я опипва. Огледа и страничните стени и изведнъж с рязко движение измъкна нещо от една от тях. Появи се процеп, през който съзряхме синьо небе, ярко слънце и бели облаци. След малко се стоварихме изнемощели върху зелената трева. От отвора на тунела продължаваше да излиза прах, така че се надигнах и затворих вратата, умело замаскирана в скалата. Тътенът отслабна, но земята под нозете ни продължи да трепери. Оказахме се върху десния рог на Дракона. Под нас се простираше стръмната пропаст, от другата страна на която се намираха левият рог на Дракона и имението на княз Лю Пао.

Всички хълмове наоколо ни трепереха, а недрата на земята издаваха приглушен рев. Гробницата на Смеещия се княз се бе простряла като раково образувание из цялата долина. Хълмовете обаче контраатакуваха. В Долината на скръбта се появиха безброй мънички пукнатини, когато земната маса притисна гробницата и започна да запълва празните пространства. Всички пещери, подземия и тунели прекратиха съществуването си. От образувалите се отвори излязоха сиви облаци прах, които се устремиха към небето. Земята потрепери за последен път и след това всичко стихна.

Лунното момче положи тялото на Утринната скръб на тревата, приглади нежно косите ѝ с пръсти и след това приседна до нея и заплака. Господарят Ли се бе загледал замислено в отсрещния склон, където

излитащите от пукнатините облачета прах образуваха странна рисунка. Изведнъж една врата се отвори и оттам изскочи малка фигурка, покрита цялата с прах. Когато се поизтупа, под праха се появиха шутовски дрехи и кичур яркочервена коса. Главата на фигурката се извърна към нас.

– А! – възкликна удивено.

– Знаех си, че ще се справиш – отвърна Господарят Ли. Огненото момиче седна и продължи да се отупва от праха.

– Колко се радвам, че сте успели да се спасите! – рече с прекрасния си разцентриран глас. – Боя се обаче за съдбата на моя приятел и неговите монаси, макар и да не ми бяха дотам симпатични. А вие открихте ли вашия приятел с рошавата глава?

Господарят Ли изръмжа недоволно и присегна към меха с вино. Както погледът, така и гласът му бяха студени и наситени с враждебност.

– Ще го открием веднага след като свалиш тази перука от глупавата си глава и отлепиш устните си от камъка. Боя се княже, че шегите приключиха. Предстои ни сериозен разговор.

Глава 25

Предполагам, че очите ни – моите и на Лунното момче, ще да са се завъртели като на пияни делфини, когато фигурката свали червената си перука и изпод нея се подаде познатата ни рошава коса. След това отметна напълно назад качулката си и пред нас се появи усмихващият се Лю Пао. В ръката си държеше парче камък, кръгло и вдлъбнато като паница.

– Ян – каза той с плътен мъжки глас. След това доближи устни до другия край на камъка. – Ин – произнесе с нежния девически глас на момичето. – Излишно е да казвам, че звукът от средата на камъка е изключителен – продължи весело със собствения си глас. – Не се осмелих да го използвам под земята поради опасението ми от вибрациите, които можеше да предизвика. Това показва само колко небрежно се бях подготвил за срещата си с великия Господар Ли. Не се поколебахте да сринете целия градеж и насмалко щяхте да ме смачкате като дървеница.

Князът направи дълбок поклон. Господарят Ли изръмжа и изпразни съдържанието на кесията си върху тревата. Тъй като кесията му бе водонепромокаема, той я напълни с вино и внимателно я пристегна. Дясната му ръка бе все още много силна, така че без усилие запрати виното през пропастта, а князът го пое. Двамата вдигнаха учтиво наздравница и след това жадно отпиха от виното.

– Между другото, на колко години беше, когато успя да откриеш входа към гробницата? – попита уж небрежно Господарят Ли.

– На дванадесет – отговори князът. – Едва на тринадесетгодишна възраст обаче успях да отворя вратата и да вляза в погребалната камера. Ти така точно възстанови трагичния случай с двамата градинари, че от думите ти кръвта ми се смрази – махна той тъжно с ръка. – Никак не ми беше приятно да направя това, но ти сам призна, че съществуваше възможността всички алчни разбойници и бюрократи в империята да се появят пред прага ми. Можеш ли да си позволя да доверя на тези двама души подобна тайна?

– Не, наистина – отвърна Господарят Ли.

Не мога да говоря от името на Лунното момче, но ми се струваше, че страдам от халюцинации. Започнах да се чудя дали не съм погълнал неволно някаква наркотична гъба.

– По подобен начин се развиха нещата и с ръкописа на Су Ма Чиен

– продължи князът. – Мислех, че никой няма да открие тайната, но веднъж ме навести Разногледият брат, взел със себе си страница от ръкописа. Глупакът бе решил, че е истински. Аз знаех, че е подправен, но два дни след това съобразих, че той всъщност е прав. Текстът беше зашифрован, но откъде можех да бъда сигурен дали Разногледият брат само не се прави на глупак? Не трябваше да изключвам възможността, че той е способен да го разшифрова, така че се наложи да изпратя при него отвратителния си прародител, за да го обезвреди. Бях принуден пряко волята си да предприемам действия, които ми бяха противни – продължи сърдито князът. – Ти самият разкри съществуването на копие и нямаше как да не направя опит да се сдобия и с него. Вторият монах всъщност извърши самоубийство, след като има глупостта да наднича през вратата на библиотеката.

Двамата събеседници продължиха замислено да отпиват от виното си, докато наблюдаваха пърхащите на слънчевата светлина пеперуди. Вятърът донесе уханието на дъжд и някъде в далечината започнаха да се струпват тъмни облаци. Далеч под нас Долината на сенките започна да потъва в пурпурни сенки.

– Когато влизах в гробницата, винаги използвах най-нежния възможен звук, за да контролирам своя прародител – каза князът. – В деня, когато го проведох заедно с веселите му другари до манастира, той изрази желание да остане навън и да удуши още няколко души. Тогава ми се наложи да издам малко по-силен звук, за да го усмиря. Получи се също както в легендата за императора и мандарините. Невероятната чи на камъка надви по-слабите жизнени сили по пътя си, така че когато върнах прародителя си в гробницата, в същото време умъртвих живота на част от Княжеската пътека. Бях страшно угнетен от това. Почувствах се като герой от детска приказка, който се опитва с вълшебна пръчица да излекува настинката на жена си и успява, само дето пътьом я превръща в прациящ от здраве як. Нещо, което в началото ми се бе сторило много просто, се усложни до неимоверност. Без да ща докарах нещата дотам, че уплашеният до смърт абат се отправи в Пекин, за да прибегне до помощта на легендарния Ли Као. Дори и след като научих за твоего предстоящо идване, бях достатъчно глупав, за да предположа, че ще се откажеш от търсенето, когато стигнеш до задънена улица.

Господарят Ли сърдито се изплю.

– Легендарният Ли Као би трябвало да си купи буркан с червеи и да застане с въдица до брега на Окоето на спокойствието – рече той. – Именно простотата ме подведе. В противен случай щях да разбера какво

всъщност става още в мига, когато видях твоето ателие.

– Недей така, ти бе наистина блестящ! – възрази князът. – Просто не можех да повярвам на очите си, когато видях с каква лекота ти разби стените на задънените улици и не престана през цялото време да се приближаваш към целта. Беше се отправил към истината така неумолимо, както самата съдба, така че не ми остана друг изход, освен да се опитам да те убия.

Князът отметна глава назад и се засмя така чаровно, както и преди.

– Трябваше още тогава да съобразиш – продължи, – че човек, набрал достатъчно смелост, за да извърши пътешествие в съзнанието си до самия Ад, щеше да бъде по-труден за убиване дори от Каменната маймуна. А и ти, Воле – кимна в моя посока, – извърши същински подвиг. Бях решил, че си мъртъв, още в момента, когато те отведох при отвратителния си прародител. Ти пък вместо това си спечели място в книгата на Пу Сун Лин, Летописеца на странните неща.

– След като стана дума за Смеещия се княз, я ми кажи как се сдоби той с веселата си дружинка? – попита Господарят Ли.

– Вината за това е само моя – князът се намръщи и укорително се удари по бузата. – Може и да съм бил съобразителен за възрастта си, когато открих своя прародител, но все пак бях само едно малко момче. Веднъж забравих да го заключа в погребалната камера, а отгоре на всичко се отправих на дълго пътешествие. При завръщането си открих, че той се възползвал от това, за да издебва на лунна светлина заблудили се пътници и по този начин да си осигурява компания. Воле, наистина съм ти много задължен, че му видя сметката. Рано или късно щях да бъда принуден да го направя самият аз, но все не успях да съобразя как.

Реших, че княз Лю Пао наистина е бил много съобразително дете. Нямаше как да бъде иначе, след като още на тринадесетгодишна възраст бе успял да убие двама свои приятели, подлъгвайки ги да му отворят един саркофаг, а сетне, видял вместо изсъхнала мумия полуразложеното тяло на едно все още дишашо чудовище, се бе научил да го командва и контролира с помощта на звука от вълшебен камък. Явно, в тялото на тринадесетгодишното момченце се е крил зъл деветдесетгодишен старец с леденото сърце на палач.

Очите на палача се разнежиха, когато погледът му се плъзна върху Утринната скръб. Разтвори безпомощно ръце.

– Искам да ми повярвате, че наистина я обичах – каза спокойно. – Не ми оставихте обаче друг изход. Бяхте ме заклечили в един ъгъл и затова ми се наложи да взема едно трудно решение.

– Ти това решение си го взел много отдавна – възрази Господарят Ли. – Взел си го още, когато си разменил душата си срещу вълшебство-то на един камък. Утринната скръб пък взе точно обратното решение. Между другото, Лунно момче, би ли могъл да извлечеш звука на душата от това парче?

Взе парчето камък, което бе извадил от Смеещия се княз, и го подаде на Лунното момче. То поклати глава отрицателно.

– Не, само от плоския камък това няма да е възможно. Ще ми трябва поне още едно парче – от гласа на Лунното момче останах с чувството, че то все още приема случващото се с нас за кошмар.

Господарят Ли кимна с разбиране. Изправи се, отиде до тялото на Утринната скръб и извади ножа си. Животът ѝ бе угаснал още в гробницата, така че от раната ѝ потекоха едва само няколко капки кръв, когато Господарят Ли измъкна огромното парче дърво, пронизало гърдите ѝ. Извади нещо от раната, изми го с вино и след това го обърса в дрехата си. Когато го подаде на Лунното момче, видях, че е малка люспа от камък.

– Признавам, че сгрехих в първата си оценка на Утринната скръб – каза. – Тогава си помислих, че е била прислужница на Ту Ван при някое от предишните си превъплъщения. Истината е, че тя никога не е напускала това си превъплъщение. Ту Ван я пронизала в гърдите с иглата си за коса. Благодарение на каменната люспица, достигнала сърцето ѝ, тя оживяла. Сетне войниците, след като я ударили с камък в главата, погрешно я взели за мъртва. Камъкът обаче я съживил и момичето се отравило да броди по света, лишено от памет. Този свят е твърде опасен и твърде жесток към младите хубави момичета. Сетне Тай Тай я открила, окървавена и в безсъзнание, и я прибрала при себе си, дала ѝ покрив и име.

Господарят Ли стисна рамото на Лунното момче, после и моето, и отново седна до мехи си с вино.

– Не оплаквайте Утринната скръб – каза тихо. – Нали си спомняте как в безсъзнание, се опита с песен да облекчи болките на старата дама? В сърцето си е носила дар от Небесата, който всъщност не ѝ се полага. Могла е да стане най-уважаваната и знаменитата дама в историята, но кражбите на са ѝ били по сърце. Нямам представа как точно е прекарала странния си скитнически живот, нито пък по какъв начин се преместваше от едно съществуване в друго, без да разбужда паметта си. Знам само това, че цели седем века и половина тя е отказала да открадне каквото и да е от Небесата и че сега в Ада я посрещат с най-високи почести.

Тъй като с влога си може да закупи половината от владенията му, няма как да не ѝ предложат да се изкачи на Кун Лун и да седне в нозете на Великия господар на нефрита. Боя се, че княз Лю Пао едва ли ще успее също да се устрои там.

Очите му бяха изпълнени с хладина и презрение, когато погледна княза.

– Той вече уби петима души само и само да може да продължи да потапя четката си в мастилницата на Небесата, да рисува божествени картини, благодарение на вълшебното докосване и сетне да ги пробутва като собствени – Господарят Ли изжабурка устата си с вино и го изплю. – Лъжа и измама! Позлата, нанесена върху гнилоч и украсена с лъжи. Лицето на княза побеля от обида.

– Нима наистина мислиш така, старче? – прошепна той. – Нима действително оценяваш така творчеството ми? – князът вече бе почервенял. – Та тези картини са си мои! Никому не съм ги показвал! За каква измама може да става дума?

– Става дума за мастурбация – поясни спокойно Господарят Ли. – В твоя случай би могла да се окачества и като изнасилване.

– Създавах рисунки, за да открия пътищата на вселенската енергия! – изкрещя гневно князът. – Отвратителният ми прародител потърси истината в реки от кръв. Аз се опитах да я издира чрез безвредни бои. А, ако щеш да знаеш, дори и Смеещият се княз е бил на прав път в своите философски търсения! Знаел е към какво се стреми за разлика от теб, дето си пилееш времето за разрешаването на дребни загадки, подхождащи повече за малки деца!

Господарят Ли отпи дълбока глътка и след това си обърса устните с брадата.

– Не бих окаществил загадката на камъка като дребна – рече спокойно. – Иначе признавам, че вижданията ми за света са наистина донякъде детски.

Князът бе започнал да възвръща нормалния цвят на лицето си. Надигна кесията и отпи от нея, след което доволно се отпусна.

– Детски ли, казваш? По-скоро са старовремски – каза пренебрежително. – Всъщност всичко, което вършиш, е старовремско. Кой друг би хукнал да обикаля в наше време цял Китай, та дори и да слиза в Ада, за да се доближи до истината чрез собствените си преживявания, а не като се опре върху обективните проучвания на цяла една армия от изследователи? Вижда се, че приемаш съвсем сериозно народните предания за богове и богини, а и интересът ти към самия камък е пробуден от

буквалното възприемане на глупостите, изложени в идиотските летописи на Небесата и Земята. Ех, Ли Као!

Велик човек си наистина, обаче – казвам ти го с най-голямо уважение – продължаваш да си жива антика, неспособна да се откъсне от отдавна мъртви ценности и практики.

Князът се засмя и повдигна своя камък. Видях, че го е завързал за шията си с ремък. Сребърната паничка за боя, с която дотогава го бе прикривал от погледа на непознати, демонстративно бе оставена непосредствено до него. Господарят Ли се наведе към мен и прошепна нещо на ухото ми. Аз пък прошепнах нещо на ухото на Лунното момче.

– Каза да имаш готовност да изтръгнеш от камъка звука на душата му. Той ще ти даде знак кога.

Лунното момче се опита да фокусира погледа на разплака-ните си очи. Пръстите му започнаха да треперят, когато взе камъка в ръце.

– И знаеш ли, все пак има някои удоволствия, които са недостъпни за ходещите антики с малки недостатъци на характера – продължи князът. – Като например чистият звук на пълната невинност. Е, ако бъда справедлив, ще трябва да призная, че и половината от селяните и монасите също не са в състояние да чуят песента на камъка. Струва ми се обаче, че на това разстояние и като имаме предвид отражателната способност на скалите зад нас...

– Почвай! – изкрещя Господарят Ли.

Лунното момче доближи устни до шепите си. Гърлото му започна силно да трепти и сърцето ми се сви, когато един звук, изпълнен с неопикуема красота, надежда, копнеж и горест започна да изпълва пространството между скалите.

Кун... Шан... Чуе...

Господарят Ли мигновено отскочи встрани, но реакцията му бе твърде забавена в сравнение на тази на камъка на княз Лю Пао. Той буквално изхвърча от ръцете на княза и се понесе към Лунното момче. Ремъкът, на който бе завързан, се изопна на врата му и започна да го влачи зад себе си.

Толкова съм глупав, че едва тогава съобразих какво ни кроеше князът. Пропастта бе едва на няколко стъпки от нас. Дъното на бездната, разположено на не по-малко от двеста стъпки под нозете ни, бе осяено с остри скали. Княз Лю Пао се опита да запази равновесие и след това падна в пропастта. Затворих очи, и когато ги отворих отново станах свидетел на чудо. Князът бе стъпил в празното пространство. Вървеше свободно в пустотата, като цялото му внимание бе съсредоточено

единствено върху камъка, който се опитваше да притегли наново към себе си. Погледна ни насмешливо.

– Ли Као, нима наистина не ти дойде наум, че ще съм подготвен за това? – попита подигравателно. – Не допускаш ли, че все пак съм успял да науча едно-друго от камъка и от формулите и схемите на моя прародител? Самохвалството ми е противно, но едва ли има друг човек във вселената, който да познава по-добре от мен енергийните ѝ полета.

Посочи сандалите си, стъпващи върху въздуха.

– Стъпил съм върху пътека от чиста енергия, способна да издържи и тежестта на десет слона – поясни той. – Стига, разбира се, слоновете да са в състояние да я виждат. Искрено се надявам да притежаваш тази способност.

– Поне един от нас я притежава – отвърна спокойно Ли Као.

– Имаш предвид Вол Номер Десет ли? – попита князът. – Съгласен съм, че нито един жив човек не би могъл да се спусне по тази стръмнина и след това да изкачи отсрещната, ако не притежава това умение. Очевидно, когато преди време Волът те пренесе от единия връх на другия, е стъпвал върху пътека от енергия. Като тази, върху която аз вървя сега.

Господарят Ли се покатери върху гърба ми. Князът в отговор се ухили още по-широко.

– Това е била всъщност причината да си го представиш в огледалото на Ада като новороден – продължи князът. – Човек може да върви по въздуха или ако въобще не си дава сметка за това, или напротив, ако е съвсем наясно за причините за тази възможност. Не съобрази ли, че при тогавашното преминаване на Вола имаше силна мъгла? Колкото за познанията му за същността на това явление, не съм напълно убеден в тях.

Князът докосна с устни края на камъка, който междувременно бе успял да улови, и от него се роди звук. Бе толкова силен и чист, че наистина разкри цялата му вълшебна същност.

– Елате... при... мен... – запя камъкът. – Елате... при... мен... Невидима сила ни повлече заедно с Лунното момче към ръба на пропастта. Не забелязах никаква пътека от енергия. Видях само скали, остри като зъбите на акула, на двеста стъпки под нас. От ужас се разтреперих като парцалена кукла. Нямах избор. Трябваше да се подчиня на повика или да умра. Направих крачка напред и стъпих в нищото.

Лунното момче не се помести. Гръклянт му вибрираше с все сила и по лицето му се стичаха струйки пот. Случи се нещо изключително. Той започна да възпроизвежда звука на камъка, като в същото време обаче вплете в него друг звук. Бе звук, изпълнен със слънчева светлина,

дъжд, сняг и топлия уют на малка къщичка. Песента, която Утринната скръб бе изпяла за старата Тай Тай, но сега я пееше за мен. Утринната скръб ме зовеше и се изненадах от това, че не бях забелязал пътеката по-рано. Та тя беше точно пред очите ми, на не повече от шест стъпки от върха на моя сандал. Стъпих уверено върху нея и разтворих ръце, за да прегърна Утринната скръб. Успях само да стрелна изкривеното от ужас лице на княза и едва долових шумоленето, съпровождащо появата на блестящ нож в ръката на Господаря Ли.

Песента на Утринната скръб смени посоката си и сега се разнесе откъм гърба ми. Извърнах се като сомнамбул и уверено закрачих по пътеката от чиста енергия, мека и равна като килим. Господарят Ли тихичко се смееше, кацнал на гърба ми. Засмя се с все сила едва когато краката ми отново стъпиха върху тревата и камъните. Лунното момче се хвана за гърлото и припадна от изтощение, а Господарят Ли скочи на земята.

Звучите се бяха прекратили. Върнах се към действителността и погледнах в посока на княза, стъпил върху разрежения въздух в средата на пропастта. Лишен както от камъка, така и от лицемерната си учтивост, бе разкрил същността си. Видях само едно зло себично човече, наподобяващо ужасена маймуна.

– Нямаше от какво да се боиш, княже. Нима наистина допусна, че ще взема да прережа глупавото ти гърло? – попита Господарят Ли и освободи камъка от ремъка, който бе отрязал от шията на княза. – Защо хората винаги ме смятат за брутален убиец? – запита се жаловито. – Поне брутален не съм.

Факелът, който Лунното момче бе донесло от гробницата, лежеше върху тревата. Все още гореше. Господарят Ли ми посочи първо него, а сетне – сградата отвъд пропастта.

– Как мислиш, Воле? Би ли могъл с това нещо да улучиш онзи прозорец?

В душата ми се бяха насъбрали много силни чувства, така че реших да се освободя от бремето им. Факелът се завъртя множество пъти около оста си, преди да падне в прозореца на ателието на княза. В началото си помислих, че е угаснал, но бях сгрешил. Маслото и терпентинът са лесно запалими и след малко от ателието лумнаха весели пламъци.

– Няма за какво да се вълнуваш, княже – рече с благ глас Господарят Ли. – Стремешът към съвършенство е равнозначен на творческо самоубийство. Всеки един истински творец знае, че шедеврите са случайни неща, които заслужават единствено да бъдат изгорени. Пък и ти

си създавал красивите си рисунки не за да кажеш нещо на другите, а да постигнеш познание. Според мен, познанията ти са вече предостатъчни.

Присегна към меха си и отпи още една голяма глътка.

– А и не бих казал, че одобрявам напълно твоята цел – добави той.
– Един от предишните притежатели на камъка е бил Чуан Цзъ. Та той имал ученик, който цели седем години изучавал вселенската енергия и след това решил да му демонстрира познанията си, като прекосил пеша повърхността на една река и после се завърнал обратно. Тогава Чуан Цзъ се разплакал. „Клетото ми момче – завайкал се, – за какво ти трябваше да загубиш цели седем години, за да научиш това, след като старият лодкар Мен взима само два медни гроша за същата работа?“

Господарят Ли отпи още веднъж от меха.

– Пък и левитацията понякога може да се окаже доста нездравословна. Особено за човек, свикнал да я практикува само с помощта на вълшебен камък.

Ателието гореше. Княз Лю Пао плачеше. По едно време се извърна и се затича към рисунките си с протегнати ръце. Внезапно изпищя от ужас и спря. Видях, че краката му бяха започнали бавно да се разкрачват, сякаш пътеката се бе разцепила надлъж на две. Пристъпи неуверено и в едната, и в другата посока и след това извърна към мен побелялото си лице.

– Воле, накъде да вървя? Къде е пътеката?

– Не знам, княже, не я виждам повече! Виждам само въздух! – отвърнах.

Краката му се разкрачваха все повече и повече. Всеки момент можеше да падне, така че изпищя и отскочи наляво. Стъпи върху солидна пътека от енергия и започна да бяга. Успя да направи две крачки напред, но не и третата. Понякога в сънищата си все още виждам как една рошава глава се устремява надолу и чувам как ехото отвърща подигравателно на един изпълнен с ужас писък, последван от глухия звук на тяло, стоварило се върху острите скали.

Господарят Ли отиде до ръба на пропастта и погледна надолу.

– Много жалко – каза. – Този човек не беше лишен от талант. Щеше да се справи блестящо с украсата на покани за вечеря.

Глава 26

Дъното на пропастта все още се мержелееше пред очите ми, така че се отпуснах на тревата и скрих глава между коленете си, докато стомахът ми престане да се бунтува. Лунното момче бе седнало до Утринната скръб и стискаше хладната ѝ ръка. Господарят Ли направи недоволна гримаса. Оказа се, че не князът е причината за нея.

– Когато някой ден ми направят аутопсия и отворят черепа ми, ще открият изпъздяла ряпа, представяла се за мозък – каза той кисело. – Все още не мога да проумея този странен случай.

Погледнах го удивено. Дори Лунното момче откъсна за малко поглед от Утринната скръб.

– Би трябвало да сме безмозъчни като стоножки, за да не сме разбрали досега, че човешкото участие в тези събития бе почти чиста случайност. Цялото обяснение трябва да се търси в камъка.

Започна да се разхожда напред-назад с ръце, стиснати на гърба. Спря се и отправи поглед към Небесата.

– Как, по дяволите, очаквате тъпите човешки същества да успеят да ви разберат? – попита той без всякаква почителност и благочестие и отново започна да се разхожда.

– Древните отдавна се отказаха да разбират – промърмори Господарят Ли. – След като наблюдавали две хиляди години как огънят превръща материалното дърво в нематериална пепел и в светлина, обявили Първия закон на таоистката наука – материални вещи не съществуват. Пет века по-късно обявили и Втория закон – материята се състои от преплитания на чиста енергия, наречена чи, и на силата на движението, на име ши. След още пет века обявили и Третия, закон и сетне се отказали от измислянето на повече закони. Спря се за миг и ни погледна.

– Може и да не ми повярвате, но тези закони не са напълно лишени от смисъл. Волът и нашият покоен приятел илюстрираха блестящо Първия и Втория закон, като настроиха своите чи и ши към тези на предполагаемо нематериалния въздух. Сънят на Вола пък за изпълнената с енергия оранжева глинена топка неизбежно ни кара да се сетим за Третия закон – енергията може да се контролира, ако се съблюдают класическите правила.

След тези думи Господарят Ли възобнови разходката си.

– Волът бе сънувал, че глинената топка се движи по определен

начин. Третият закон гласи, че и най-нищожното парче глина е дължно да настрои своите чи и ши в съзвучие с тези на съвършеното парче глина. Енергията на звездите трябва да хармонира на енергията на съвършената звезда. Всяко растение, животно, насекомо, капка вода, прашилка, дори и най-нищожното творение има класически еталон, който трябва да следва. Именно тези еталони са тухлите, от които е изградена барьерата за съдържане на хаоса, наречена Небесната стена. Е, именно след като са стигнали до това познание, древните са се отказали да търсят понататъшните тайни на вселената. Следващата стъпка, която би трябвало да се извърви, е осмислянето на самата природа на вселенската енергия като цяло, а това нещо въобще е извън възможностите на човешкия разум.

Господарят Ли се спря и размаха пръст за по-голяма убедителност.

– Едно нещо е ясно – в света няма нищо по-важно от поддържането на целостта на Небесната стена. Нищо! Вселенските стихии са толкова страшни, че ако стената се срина и престане да изпълнява функцията си на съдържаша преграда пред хаоса, самата вселена няма да просъществува и миг. Грижата за поддържането на стената е на богинята Ну Куа и щом тя пожелае нещо, неизбежно го получава. Поради някакви неведоми на нас причини е поискала камък с някакъв недостатък. След като не могла да отстрани недостатъка, решила да пусне камъка в скута ни.

Господарят Ли седна между мен и Лунното момче и взе от него двете късчета от камъка. Напасна ги към парчето, отнето от княза, и надигна камъка срещу слънцето.

– Видяхте ли недостатъка? Ето го – тънка златна жилка. Златото само по себе си е прекрасно нещо, но за един камък е страшен недостатък. Особено когато ти предстои да градиш стена.

Чак сега успях да забележа едва видими жълти жилки точно на местата, където камъкът се бе счупил.

– Според една от хрониките на Небесата и Земята богинята в края на краищата се отървала от камъка, но от допира с нея той се сдобил с душа – промърмори Господарят Ли. – Двама велики философи по-късно го използвали за мастилница, като благодарение на небесния допир изпод ръката им излезли божествени неща. Княз Лю Пао пък използва камъка на боговете, за да сътвори хубави рисунки. Мисля си дали...

Господарят Ли спря в средата на изречението и внезапно, сякаш осенен от някаква мисъл, се зае да съединява трите парчета от камъка с ремъка, смъкнат от шията на княза. Отвори меха си с вино и потопа камъка вътре. Минута след това го извади оттам, свали ремъка и постави

камъка върху тревата. След това надигна меха и успях да видя как цялото му тяло потрепери от върховно удоволствие. Очите му бяха изпълнени с почитателност, когато отново ни погледна.

– Велики господарю на нефрита, ако в Небесата се пие точно това, имай добрината да ме оставиш достатъчно дълго време тук, за да успея да стана светец! – прошепна той.

Двамата с Лунното момче също отпихме по малко. Простото вино от Хайнин се бе превърнало в нектар на боговете. За да успея да опиша усещанията си, би трябвало да постигна някакво божествено откровение.

– Нека после някой само ми каже, че не знам какво нещо е изкушението! – възкликна Господарят Ли. – Започна ли да произвеждам езера от това питие, ще ме обожествят на място.

Промяната във вкуса на виното оказа най-силно въздействие върху Лунното момче. Побледня като смъртник и бе обхванат от силна възбуда. За миг предположих, че ще се разплаче обаче изведнъж се сетих, че той никога не бе плакал. Лунното момче не бе плакало и при смъртта на Утринната скръб. Господарят Ли го огледа замислено.

– Знаете ли, не е изключено да допускам една и съща грешка за втори път – каза. – У княза не прозрях очебийното, може би защото се окажа твърде просто. Сега пък може би се напъвам да разбера нещо, което просто не се нуждае от разбиране. Може би ни е достатъчно да знаем, че в момента богинята Ну Куа духа отчаяно за късмет върху заровете си преди последното хвърляне. Дано да ѝ се паднат царици. Камъкът наистина ще да е един от най-важните предмети в цялата вселена. Защо ѝ е иначе на богинята да отделя чак толкова голямо внимание на Лунното момче?

Лунното момче го погледна удивено. Също и аз. Старецът отметна глава назад и се смя, докато му потекоха сълзи.

– Странно създание е Лунното момче, нали? – възкликна той. – Мило мое момче, от една страна, ти си възплъщение на красотата, безотговорността и несдържаната похотливост. От друга, в тялото ти няма да се открие дори и костичка, която да не е изпълнена с доброта. Невъзможно е да не си плод на нечие изкуство, защото такова съчетание от излишества и невинност в природата не се среща. Едва ли си могъл да усъвършенстваш така умението да съгрешаваш, без в същото време да си слагаш грях на душата, ако не си го практикувал и преди. Когато заедно с Вола те видяхме застанал пред Огледалото на миналите превъплъщения, не можахме да не се удивим. Наистина бе трудно човек да си

представи такова странно редуване. Премина последователно през всички възможни превъплъщения на злото, низостта и извратеността, преди да се превърнеш в най-безцеремонната и изкусителна уличница, въртяла някога задника си из страниците на историята.

Господарят Ли си избърса очите и ми смигна.

– Хайде, Воле, не ми казвай, че не си се сетил за кого ми е думата. Аз си мисля, че няма момче в Китай, което да не е запаметило наизуст най-деликатните пасажи от нейната биография.

Сетих се, че бях видял Лунното момче облечено като момиче. И че той всъщност някога е бил момиче. Поруменях от неудобство. Невероятната му красота изведнъж намери обяснение. Сетих се, разбира се, и коя бе невероятно прелъстителната дама от огледалото.

– Златният лотос – потвърди удовлетворено Господарят Ли.

– Лунното момче някога се е разхождало по земята в облика на най-прелъстителната човекоядка в историята. Заради своята безнравственост била призвана на Небесата, където се наложила като най-забележителната покровителка на проститутките. Предполагам, че богинята Ну Куа е започнала да размишлява за възможните съчетание на чи и ши още когато е видяла какъв ефект произвеждат сред младите богове разходките на Златния лотос по бисерната пътека. Затова именно Златният лотос била отстранена от длъжността си и добила нова форма. Сещаш ли се?

Сетих се, че бях видял как образът на Лунното момче в огледалото едновременно се изменя и въпреки това си остава същият. Сетих се как красотата му се появи втъкана в ярки цветове. Сетих се как протяга ръце към слънцето, също като...

– Също като цвете – каза тихо Господарят Ли. – Като прекрасното цвете на име Пурпурната перла, положено на пътя на един нащърбен камък. Сетне камъкът донесъл роса и дъждовни капки, с които да отмие злото от прекрасното цвете. То пък се влюбило в камъка и се заклело да му върне дълга си, като изплаче всички сълзи от тялото си. На едно цвете може да му се наложи да изчака столетия или дори хилядолетия, за да се прероди, но пък нали най-сетне основната добродетел на камъка е търпението?

Лунното момче все още продължаваше да го гледа с очи, изпълнени с почуда. Господарят Ли взе в ръце камъка, все още притискайки трите му части, и го постави в ръцете на Лунното момче. Сетне извади наново меха си с вино и се изправи.

– Това, което ще ти река, може да ти се стори глупаво, но все пак ме послушай – каза. – Стисни с все сили камъка, Лунно момче. Затвори

очи. Опитай си да си представиш, че се намираш на безводно място в близост до Реката на духовете, измъчван от обгарящата горещина, и очакваш един предан камък да ти донесе капки утринна роса от Небесата.

Лунното момче затвори очи и стисна камъка. Господарят Ли изчака малко, след което поръси главата на Лунното момче с няколко капки от божествения нектар. Това, което сетне се случи, съвсем не бе смешно. Лунното момче започна цялото да трепери, притиснало камъка върху гърдите си. Устните му започнаха да издават звук с неопишуема красота, който после се превърна в слова.

– Любов... любов моя... искам да плача, но нямам сълзи... дори и като дете не можех да плача... как можеш да лееш сълзи за един камък? Любов, любов моя... искам да плача, но не мога...

Господарят Ли ми даде знак да го последвам.

– Ще те оставим за известно време сам – каза той тихо. – Обещанието на едно цвете да лее сълзи е прекалено сериозна работа, за да се намесват в нея богове или хора и да се опитват да повлияят върху неговото решение.

Отдалечихме се. Отидохме до отгатышната страна на левия рог на Дракона, Господарят Ли намери плоска скала, седна върху нея и впери поглед в долината. Из нея бяха започнали да шетат селяни с боязлив вид. Доколкото обаче успях да видя, щетите от земетресението бяха съвсем незначителни, бяха пострадали само няколко покрива и хамбара. Меки сенки бяха започнали да закриват долината, а птичките довършваха последните си песни.

– Воле, ако питаш мен, княз Лю Пао би трябвало да бъде обявен за герой – каза Господарят замислено. – По-добра ще е тази версия, макар че може да създаде някои проблеми на наследниците му. На абата ще кажем, че князът е намерил гибелта си в последната си и победоносна битка със силите на злото и че неговият отвратителен прародител никога повече няма да представлява заплаха за Долината на скръбта.

– Да, учителю – съгласих се.

– Селяните ще поискат да издигнат храм в негова чест, но ние ще им кажем, че и един параклис ще свърши работа.

Господарят Ли бе позволил на своя ентузиазъм да започне да набира скорост.

– Хайде, нека да са два параклиса! – рече въодушевено. – Ще кажем, че е изразил желание тялото му да бъде разрязано по дължина и всяка една от двете половинки да бъде погребана в една от двете

унищожени части от Княжеската пътека, за да служи за тор на растенията.

– Да, учителю – казах.

– След време ще стане известен като Свещените две княжески половинки на Долината на скръбта. Ще започнат да говорят, че едната половинка наблюдава добрите дела на хората, а другата – лошите. Много би ми било любопитно да узная какво поверие би се появило, ако някой подхвърли, че при настъпването на опасност двете половинки повторно ще се съединят. Както и да е, дано да е оцеляла пещерата на Вълка, защото селските момчета ще има с какво да запълват там времето си.

– Да, учителю – отговорих.

– Ще кажем, че последното му желание е било да лежи в гробовете си и да се радва на невинния смях на дечицата, на нежното блеене на малките агънца, на...

– Не съм съгласен с това, учителю – казах.

– Всъщност си прав – каза Господарят Ли. – Селяните се интересуват повече от по-други работи. Там ти имаш думата.

– Добре, учителю. Ще съобщим, че последните му думи са били указания до неговите наследници да възстановят щетите от земетресението и да дадат пари на манастира за един нов покрив.

– Умно момче – каза Господарят Ли.

– И да стегнат насипа там, където се пресичат пътеките за манастира, селото и имението. Достатъчен е само един по-пороен дъжд и всичките пъпеши ще отплават към Суджоу.

– И какво още?

– Нищо повече – отсякох. – Ако я караме така, селяните ще поискат от наследниците на княза да им закърпят сандалите и да изпразнят нощните им гърнета.

Известно време помълчахме. Бръчките по лицето на Господаря Ли изглеждаха по-древни от пукнатините по склоновете на хълмовете. Като че ли бе започнала да го обхваща меланхолия.

– Знаеш ли, че князът май бе прав поне в едно? – продума той. – Аз май съм последният привърженик на старомодните подходи към проблемите. Възможно е да не съм съвсем прав. Ако оставим настрана неоконфуцианството, в съвременните подходи има доста разумни неща. Надявам се все пак да си водил бележки за нашите прежеждия, за да остане и някакъв запис за старовремския подход към света. Този подход може да бъде не само забавен, но и много красив. Знай освен това, че хората с житейски път като моя много рядко са умирали от скука.

– Да, учителю.

Господарят Ли ме погледна сериозно и кимна. Изправихме се и тръгнахме обратно. Това, което след миг видяхме, не ме свари съвсем неподготвен, но все пак го почувствах като удар в стомаха и очите ми се просълзиха.

Лунното момче във всичко бе проявявало старание. Бе го проявило и този път. Бе почистило внимателно ножа на Господаря Ли и бе направило нещо като малка язовирна стена от пръст, за да може кръвта от прерязаната му китка да запълни пространството около камъка и над него без да замърсява излишно околната трева. Лунното момче бе положило ръката на Утринната скръб върху своята, поставена върху камъка. Господарят Ли внимателно отмести ръцете им и го взе. Изми го с вино, избърса го с дрехата си и го изложи на светлината.

– Погледни каква красота, Воле – прошепна.

Някога един камък бе отмил злото от едно цвете. Сетне пък то бе съдържало сълзите си, за да има с какво да отмие недостатъка на камъка. Върху него вече не бяха останали следи нито от пукнатините, нито от златото. Камъкът сега бе здрав и цял и радваше окото.

Господарят Ли извърна лице към Небесата и пое с все сили въздух. Закрих си очите с ръце, но въпреки това орловият грач, който изригна от устата на стария човек, насмалко не пукна тъпанчетата ми. Звучите, отправени към розовите облаци, дълго време кънтяха между хълмовете.

След това коленичи, а аз последвах примера му.

– Ли Као е – рече протичко. – Моля да ми бъде разрешено да се обърна към богинята Ну Куа.

Продължихме мълчаливо да стоим в това положение, докато небето се изпълни с облаци. Може и да си въобразявам, но след миг почувствах майчина ласка, покриваша сякаш целия свят.

– Богиньо – започна учтиво Ли Као, – прости ми, че те занимавам с такива дреболии, но съм дал обет. Как да ти кажа, днешната покровителка на проститутките хич не си тежи на мястото, та курвите от цял Китай ме помолиха да поискам от теб да назначиш на тази служба някой, дето си отбира от работата. Тъй като великата Златен лотос не беше налице, спряха се на императрица Ву.

Въздухът започна да се изпълва със серни изпарения и се чу гръм.

– Е добре де, добре де – побърза да се поправи Господарят Ли. – Права си, може би не трябва да се позволява точно на такава жена да си развява байрака. Упълномощиха ме обаче да предложи и друг човек. Най-смирено те моля да разгледаш кандидатурата на Ту Ван, съпруга на

покойния Смеещ се княз. Вярно е, че тя направи опит да убие прислужницата си, но не съм познавал истински благородна дама, която от време на време да не е изпитвала подобно желание. Доколкото ми е известно, нямала е отношение към убийствата и изтезанията, извършвани от мъжа ѝ. А що се отнася до професионалната ѝ пригодност, мога твърдо да ти заявя, че е била безнравствена, похотлива, развратна, прелъстителна, алчна и със сърце от най-чист гранит. Била е умна и не е понасяла празните приказки, така че няма как да не се изяви като първокласна администраторка. Трудно бих могъл да си представя по-компетентна представителка на проститутките от нея. Освен това, рече ли да знае много, достатъчно ще бъде да ѝ изпратиш студена напитка с много лед, за да започне да кротува. Ще бъде ли нагло от моя страна да помоля да дадеш знак, че си съгласна да удовлетвориш молбата ми?

Миризмата на сяра веднага се разсея и гръмотевиците секнаха. Господарят Ли отново се поклони.

– Богиньо, светът на хората е свят, пълен с неразбиране – каза тихо. – Сетивата ни са плачевно слаби. Умовете ни наподобяват малки светлинки, мъждукащи в безкраен океан от мрак. Единственото мъдро у нас е способността ни да признаем, че не можем да постигнем познанието. И че щом това не ни е по силите, трябва да се обърнем към вярата, която е единствената ни добродетел. Тази вяра можем да докажем най-добре, като заобичаеме друго повече, отколкото обичаеме самите себе си. По-някога постигаме това.

Взе камъка и го положи на тревата.

– Благодарим ти за твоето предположение, че нищожният талант на човека би могъл да постигне нещо, което не се е оказало по възможностите на други сили – продължи Господарят Ли. – Благодарим ти, задето ни изпрати несъвършен камък, стремящ се цели векове към допира с несъвършено цвете. Благодарим ти, задето ни изпрати и цветето, готово да отвърне с взаимност на зова на камъка и да го възнагради с най-ценния си дар – любовта. Благодарим ти, задето съедини късовете на камъка в едно. Отправяме молитва камъкът и цветето най-сетне да получат благоволенieto на Небесата.

Направи дълбок поклон и почти се прилепи до земята. Поклоних се и аз, но скришом наблюдавах какво става. Видях, че и Господарят Ли прави същото.

През облаците се промъкна кос слънчев лъч и освети камъка. Стори ми се, че опипва пространството около него. Сетне изведнъж застина. Последователно секнаха птичите песни, бръмченето на насекомите и

мученето на добитъка. Дори и вятърът спря да духа, докато камъкът бавно се повдигна от земята и застина във въздуха на четири стъпки над повърхността.

Дочух тихо жужене. Във вътрешността на камъка бе започнала да сияе светлина, а из пространството се понесоха трептения, от които ми се зави свят. Светлината стана все по-ярка и по-ярка и камъкът внезапно започна да трепери. Жуженето постепенно премина в приглушен рев, издаван сякаш от страховита сила, и пространството около камъка за-сия. Светлинните пулсации зачестиха, сетне яркостта им стана нетърпима и се сляха в непрекъснато силно светене. Стана ми ясно, че силите, съсредоточили се в този камък, бяха достатъчни, за да превърнат цялата Долина на скръбта в купчинка пепел.

Трептенията и ревят се засилиха. Камъкът започна да вибрира така силно, сякаш всеки миг щеше да се разпадне.

Видях, че тялото на Лунното момче бе започнало сякаш да се стапя и да се разтваря в нищото. Върху треперещата повърхност на камъка се появи изображение. Започна да се насища с ярки цветове и след като се оформи, се превърна в прекрасно цвете. Ревът и вибрациите спряха само за миг, но след това енергийното равнище отново се повиши и те се възобновиха с повишена сила.

Настъпил бе редът и за Утринната скръб да се слее с нищото. Тялото ѝ придоби прозрачност и след това изчезна от погледа ми. Единствено полегналата трева продължаваше да свидетелства, че то допреди миг бе лежало там. Върху повърхността на камъка се бе появило още нещо – изящен бръшлян, обвил камъка и цветето във вечна прегръдка. Ревът и вибрациите секнаха. Камъкът престана да трепти.

Сетне могъщата сила, съсредоточила се в камъка, отново разкри своето присъствие. Сиянието стана нетърпимо, ревят съвсем ме проглуши и равнището на енергията явно се приближи към безкрайността. Въпреки това камъкът си остана на мястото и страхът ми, че ще се взриви, изчезна. В един миг сиянието започна да отслабва, ревят да притихва, и камъкът започна да се възнася към облаците. Постепенно набра скорост и полетя като малка комета в посока на Великата звездна река, богинята Ну Куа и Небесната стена. Примигна веднъж-дваж в далечината и сетне изчезна от погледите ни. Господарят Ли се изправи и се поразкръши.

– Откъде бих могъл да знам? – отвърна на въпроса, явно изписан на лицето ми. – Що се отнася до разбирането на тайните на вселената, не ме бива повече от древните. Знаем с положителност само това, че някои

неща сработват, а други – не.

След това хвърли поглед отвъд бездната.

– Е, княже, твърдението, че в света господстват лъжата и измамата може и да е вярно. Не виждам обаче основания да се отрича класиката, ако се прочисти от представката „нео“ – каза той в посока към пепелищата на някогашното ателие. – Класическите истини все още са валидни, класическите ценности все още определят рамките на нашето поведение, а класическите стандарти все още предпазват света от разпадане.

След това се обърна към мен.

– Хайде, Воле, отдавна беше време да идем на едно място, където хората все още са способни да оценят истинско класическо пианство.

Наведох се и той уморено се покатери на гърба ми. Започнах уверено да се спускам по пътеката, която щеше да ни отведе до манастира, а после до Пекин. Там в близост до Небесния мост се намира Улицата на мухите, на която бе разположена питеепродавницата на Едноокия Вон.

КРАЙ

© 1988 Бари Хюгарт
© 1995 Венелин Мечков, превод от английски

Barry Hughart
The Story of the Stone, 1988

Сканиране, разпознаване и редакция: сгесге, 2008

Публикация:

Бари Хюгарт. Легенда за камъка
Превод: Венелин Мечков
Редактор: Боряна Гечева
Компютърен набор „АБАНОС“ ООД – София
АБАГАР ХОЛДИНГ, 1995
с/о Prava i Prevodi, Beograd

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5456>]